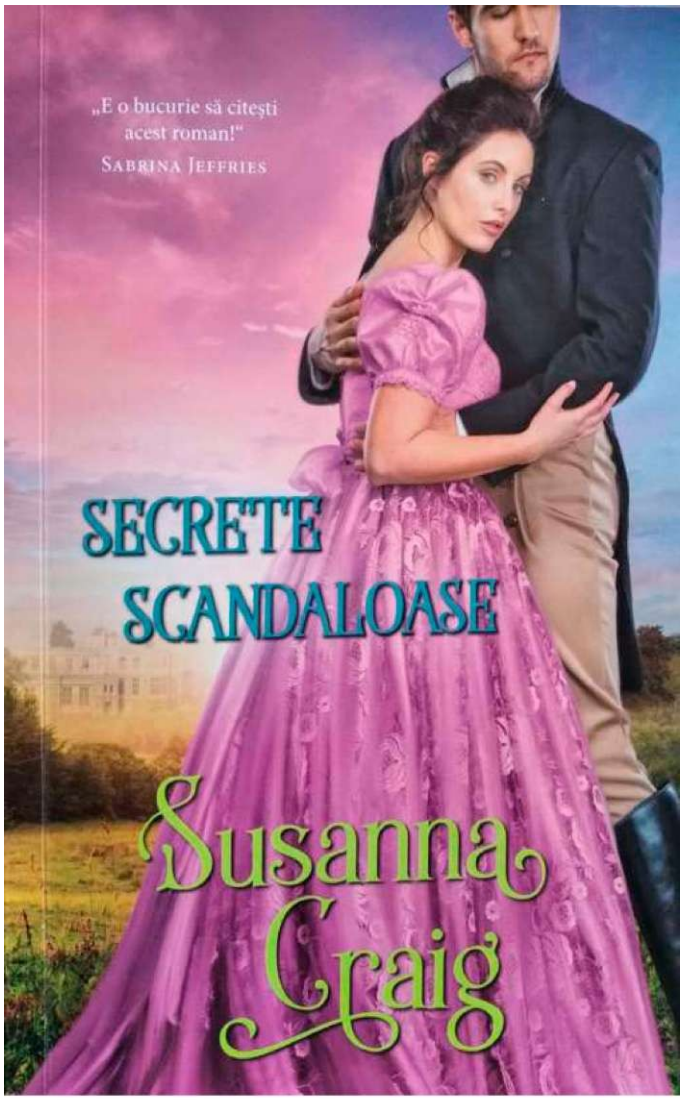

Scanned with CamScanner

^ COLECȚIA
fUMA
rii 001
SERIA „IUBEȘTE ȘI SPIONEAZĂ"

Domnişoara Jane Quayle este **o** femeie plină de imaginaţie. Cum altfel ar putea fiica bine-crescută a unui gentleman englez şi scrie o serie de romane gotice atât de tulburătoare, încât cineva *Şi* vrea ***sSL*** îl reducă pentru totdeauna la tăcere j* autorul acestora? Din fericire, Jane a încercat să se protejeze» pe de o pane scriind sub pseudonim - un nume masculin ţi pe de alea alegând să duci o viaţă retrasa la castelul Dunnock$_{H}$ un ioc ce ar putea foarte bine sa fi fost scos din paginile cărţilor ei. Identitatea ci rimine ascunşi, pânl într-o noapte furtunoasă de iarnă»,
După ani întregi petrecuţi ca spion pentru armata britanici, Thomas Sutherland sc îndoieşte ci se va mai putea simţi ca acasă în Scoţia. Şi totuşi, ca urmare a legii legate dc moşteniri, el se trezeţtc că devine noul conte de Magnus, ti du ce vine la pachet cu un castel aflat în paragini, în care acum locuiesc un renumit autor dc romane gotice. Când scriitorul în cauzi se dovedesc a fi$_{t}$ de fapt, femeia pe care Thomas *i-a doric-o cândva de soţie,incertitudinile sporesc - la ftl fi scânteile ce se reaprind între cei doi.
Oare secretele scandaloase ţi pericolul care se apropie vor putea sta în calea iubirii adevărate?
„Noua scrie a Susannei Craig debutează cu personaje captivanta intrigi palpitante şi mai aJcs o senzualitate cât sc poate dc fierbinte?
USA Today
Susanna Craig a debutat în 2016 cu seria „Dorinţe nestăpânite" ^{şi} a câştigat imediat aprecierea criticilor de specialitate şi a iubitorilor de *historical romana.*

SccreU saauU,«*

Traducere din limba engleză Adriana Dănilă
LITERA

SUSANNA CRAIG *'áC*

Bjeur&ţti
lui ßrarf, fí He accost à dot (î$_{r}$ Acum şi intotdemma

.Capitolul 1

În ciuda liniştii stranii care se aşternuse peste insulă, la orele dintre apus şi răsărit, locotenentul Thomas Sutherland aproape ***cĂ*** nu observase zgomotul incriminator scos de vâslele care despărţeau apa.

„La naiba şi fir-ar să fie!" Dacă nu era atent, avea să se trezească în mâinile duşmanilor după tot acest timp. Sau la mila generalului său, după ce avea să-i explice cum Cşt pierduse concentrarea de la sarcinile care-i reveneau din cauza parfumului unor flori.

Cei şapte ani de staţionare în Dominica, cu ochii aţintiţi şi urechile ciulite ia cel mai probabil loc de ancorare al flotei franceze, ii ascuţiseră simţurile, învăţase să ignore până şi bâzâitul şi înţepătura blestemaţilor de ţânţari, deşi se părea că aveau o afinitate deosebită pentru sângele lui - sau poate pentru whisky-ul care-i curgea prin vene în cantităţi la fel de mari. Dar, în tot acest timp, nu reuşise să-şi dea seama cum să ignore aroma dulce$_{t}$ senzuala, care se simţea puternic în aerul

dens şi întunecat. Iasomia, care înflorea doar noaptea şi al cărei parfum nu ar fi trebuit sa trezească amintiri pentru el. în mod special, nu amintiri despre o fetişcană englezoaică din Sussex.

Incruntându-se - de trei ori pentru Napoleon şi o dată pentru el se concenLră, cercetând atent golful bine pitit în căutarea locului de unde venea sunetul. Deşi abia zărită, lumina lunii făcea valurile mici de apă de la marginea malului să strălucească. O lumină şi mai puternică se întrezări şi dispăru acolo unde valul se spărgea mai în larg.

în cele din urmă, ochii săi dibuiră mişcarea pe care o căutau. O băreuţi plutea clătinându-se contra curentului, înaintând greoi prin apă, sub apăsarea greutăţii unui pasager şi a unui vâslaş. Intuind locul de ancorare, Thomas se mişcă rapid şi fără zgomot de a lungul

plajei ascunzându-se cât *de* mult putu dup* verdeaţa densă, opri^ du se din loc în loc şi cercetând întunecimea din spatele acelei bărci micuţe. De undeva de departe pândea corabia de pe care fusese^ trimişi cei doi bărbaţi, al căror scop rămânea de văzut.

Când nu mai rămăsese nimic intre el şi întinderea de apă în de nisipul strălucitor **şi** alb, se ghemui în spatele unui rând de roci şi aşteptă. Vâslaşul se opri **şi** el, lăsând valul să poarte bârcuţa mai departe. Chiar şi de la această distanţa, părea mult prea tânăr pentru sarcina lui. Bărcuţa se clătină, ajungând în apa mică, înainte ca tânărul să sară zgomotos şi să o tragă pe plaja.

în tot acest timp, pasagerul rămase nemişcat, nu-şi roti nici măcar capul la stânga sau la dreapta. Dar, în momentul în care bărcuţa fu ancorată în siguranţă, pe nisip, el sări din ea şi se ridică, cercetând prima dată plaja, apoi verdeaţa şi tufişurile şi, în fina], copacii din depărtare. Nu schiţă nici un efort pentru a se ascunde sau pentru a-şi masca intenţiile, ca şi cum riscul de a fi văzut nu se putea compara cu recompensa de a găsi lucrul după care venise. Şi el era tânăr, deşi era mai în vârstă decât vâslaşul care îl adusese aici. Poate 20 sau 22 de ani. Purta o uniformă de ofiţer naval englez impecabilă, ceea ce nu-l făcu însă pe Thomas să se simtă mai puţin îngrijorat de apariţia omului sau de intenţiile sale.

Nou-veniţii vorbiră unul cu celălalt în şoaptă, astfel că el nu reuşi să-i înţeleagă. Engleză? Sau franceză? Zgomotul îndepărtat al valurilor le ascundea conversaţia. După câteva replici scurte, vâslaşul se urca înapoi în barcă. După ce se ghemui bine în partea din faţă a bărcii, devenind invizibil pentru toţi, cu excepţia ochilor foarte bine antrenaţi, presupusul ofiţer se întoarse şi porni de-a lungul plajei către pădure, o traiectorie care îl aducea la nici cinci metri de locul în care stătea ascuns Thomas.

Fără a-şi lua ochii de la bărbat, Thomas îşi scoase pumnalul din teaca strategic plasată în interiorul cizmei şi porni în urma lui. Se mişcau la unison, iar orice zgomot făcut de Thomas era mascat de paşii împiedicaţi ai celuilalt, care înainta prin teritoriul nefamiliar, fără a se sinchisi de zornăitul paşilor care se afundau în nisipul înşelător, de scârţâitul nepăsător al scoicilor de sub tălpile lui, de foşnetul ierbii uscate călcate de el. încet, încet, Thomas reduse distanţa dmtre ei. În cele din urmă, ajunseseră la un luminiş de unde se vedea o căsuţă mică ridicată pe piloni, pentru a face faţă puternicelor

furtuni tropice. Era centrul de operaţiuni pentru Thomas de* el avea camere m Roşeau, unde mergea ori de câte ori era necesar să adune tot soiul de informaţii sau, uneori, să trimită mesaje.

Străinul cercetă zona, analizând întâi strucLura, apoi holbân- du-se către pădurea întunecată care o înconjura. Când puse pictorul pe prima tTeaptă a scării care ducea către uşă, pregătindu-se să urce, Thomas vorbi:

^ De unde vin eu, e politicos să aştepţi să fii invitat. Sunetul neaşteptat al unei voci umane avu exact efectul ta care el se aşteptase. Bărbatul se întoarse brusc, îşi pierdu echilibrul şi se prăbuşi la pământ înainte să aibă ocazia de a-l vedea pe Thomas, care ieşi din ascunzişul umbrelor, la doar câţiva metri distanţă.

-Drăcia naibii, zise bărbatul cu respiraţia întretăiată din cauza şocului şi a căzăturii. Ce faci? Privirea lui neliniştită se mută de la hainele simple ale lui Thomas la micuţa cabană primitivă şi apoi la lama curbată a cuţitului său. Când au zis ca eşti aici de prea mult timp, Sutherland, nu greşeau.

Avea vocea unui învăţător de la şcoala publică şi un accent englezesc aproape perfect, Thomas înainta un pas.

-Da? Şi ce altceva ţi-au mai zis? Parola, pentru binele tiu, -P-parola? Eu sunt căpitanul Bancroft de pe Co/cfiester. Disperarea se putea citi în vorbele sale tn timp ce se târa înapoi, împrăştiind murdărie precum un crab înspăimântat. Am venit să-ţi aduc veşti de la generalul Zcbadiah Scott,

Acea înşiruire de date specifice ar fi câştigat încrederea altui bărbat. Thomas, însă, avea rezervele lui. Oare aşa fusese în firea lui dintotdeauna, să se aştepte la o minciuna, să suspecteze o capcana? Poate că era aici de prea mult timp. După o scurtă pauza, celălalt bărbat vorbi din nou:

-Generalul Scott spune: „Hai acasă, Magnus". În ciuda poziţiei sale vulnerabile, Bancroft - dacă acesta era într-adevăr numele lui - rosti mesajul ca un bărbat care nu avea nici cea mai mică intenţie să îl repete. Nici măcar sub amenuv ţarea cutitului.

Însă repetitia nu avea să ajute cu ceva, Thomas îl auzise perfect. îşi păstră calmul, hotărât să nu arate zbuciumul pe care acele simple cuvinte îl treziseră în interiorul lui. Odată cu ele, orice îndoială despre sinceritatea lui Bancroft cu privire la identitate

a>'wM?rm<J t'vtihj
sa ori la misiw« lui se ov.ipor.isc. Aparent, imcrprîîUnct li$_{psa\ r|r}$. rispuns .i Uu Humus drept confuzie, Bancroft îndrăzni s,v$_4$| d^
uşor glasul'

-Presupun că ai cifrul necesar.

Urmă o pauzi îndelungă, intenţionata.

-Nu.

Pentru ci, pentru prima daţi, nu era nici un cod de desluşi Mairrcus era mult prea obscur şi mult prea personal pentru a nevoie de cod. Deşi Thomas nu-l mai auzise dc mulţi ani, numele ii era extrem de familiar.

Cum trebuia să ti fie adresaL lui, aici, ăsta era adevăratul mister. Dar nici un cifru nu avea să-i ofere lămuririle de care avea nevoie. Doar generalul Scott putea să facă asta, iar el, evident, prefera să-i explice totul în persoană decât să i transmită dedesubturile prin- tr-un intermediar. Din obişnuinţă, Thomas înclină din cap, ca şi cum intenţiona să asculte, cu toate că gândurile lui erau mult prea amestecate pentru a auzi şi altceva în afară de răgetul propriului sânge cîocotindu-i în urechi.

Din fericire, nu îl părăsiseră toate simţurile. Un damf de parfum ti inundă nările. Iasomia care înflorea noaptea, din nou. Şi. odată cu ea, reveni şi amintirea atât de familiară. Faţa cu susul în jos a unei femei. Părul şaten, de culoarea nucilor, obrajii dolofani, ochii albaştri. încercă să alunge acea imagine din minte. Dumnezeule, ce se...?

Ce *mişatse* ramurile acelui tufiş blestemat? Nu bătea vântul, şi ei se îndepărtaseră prea mult de plajă pentru a da vina pe briza oceanului care să fi răspândit mirosul. Cineva - sau ceva - era prin preajmă. Dintr-o singură mişcare, rapidă şi silenţioasă, el se apropie de Bancroft. înainte ca acesta să poată reacţiona, Thomas aproape îl luă pe sus şi îl lipi de unul dintre pilonii care susţineau câbănuţa, folosind atât trupul bărbatului, cât şi lemnul solid pe post de scut împotriva intrusului. Cu o mână, răsuci braţele lui Bancroft la spate, în timp ce cu cealaltă duse cuţitul la beregata lui.

-Dumnezeule, scânci Bancroft, aproape rugător.

Gâtul bărbatului pulsa puternic, făcând ca lama să sc mişte, Pâră tragere de inimă, Thomas schimbă poziţia mâinii. Nu avea nki cea mai mică dorinţă să verse sânge - nu deocamdată, ceî puţin. Câteva momente mai târziu, vâslaşul aproape uitat apăru în micul luminiş.

— Secrete scanda(oase -

Ochii lui neliniştiţi cercetară speriaţi fiecare colţişor întunecat. Deşi băiatul nu părea să aibă mai mult de 12 ani, nu putea fi ignorat, căci ţinea ridicată o văslă deasupra capului, cu un braţ destul de vânjos, Thomas vorbi încet, înainte ca băiatul să aibă şansa de a-l desluşi în întuneric;

-Arunc-o, băiete!

Vocea lui îl făcu pe băiat săşi îndrepte ochii către situaţia periculoasă În care se găsea ofiţerul său. Aceeaşi lumină fadă care făcuse ca valurile să strălucească se vedea şi acum, scânteind pe lama cuţitului lui Thomas. Băiatul încremeni cu vâsla încă ridicată, clătina n- du-se uşor sub apăsarea ei. Cu un gest din încheietură, Thomas îi făcu semn să o aşeze pe pământ,

-Fă-o, Perkins, şuieră Bancroft. Nu-mi place deloc să fiu ameninţat de un scoţian nebun cu un cuţit ruginit.

Uimit, băiatul privi când la unul, când la celălalt bărbat, înainte de a încuviinţa din cap şi de a lăsa vâsla să cadă. Aceasta ateriza pe pământul tare, scoţând un zgomot înfundat, sări în sus şi îl lovi pe Bancroft fix în fluierul piciorului. Şirul de înjurături care ieşea din gura lui Bancroft arăta în mod dar că era un englez autentic - bărbaţii folosesc întotdeauna limba lor nativă când sunt bolnavi

sau simt durere. Thomas mai era convins şi de faptul ca bărbatul nu se alesese cu vreun os rupt, căci altfel nu ar fi fost atât de creativ sau de coerent.

-Bărbia sus, căpitane! Vâri cuţitul în teacă, apoi îi aruncă un zâmbet leneş bărbatului. Băiatul ar fi putut să poarte un pistol.

-Şi eu care speram că vâsla avea să fie suficient de convingătoare, zise Bancroft printre dinţi, încă ţinându-se de rana lui.

în ciuda aerului cald şi umed, Thomas simţi fiori pe şira spinării. Căpitanul îi ordonase vâslaşului să-l urmărească - şi să vină înarmat, Ca şi cum se aşteptau să întâmpine probleme, Sau rezistenţă,

- *Convingătoare?*

Bancroft icni în timp ce se străduia să rămână în picioare, spri- jinindu se de Perkins şi făcând semn către vâslă, pe care o folosi drept cârjă improvizată. Praful se aşezase pe uniforma lui imaculată, o mânecă era ruptă şi sudoarea curgea în râuri pe faţa lui, lisând dâre pe unul din obrajii murdari. Cu toate acestea, nu-şi pierduse atitudinea dârză.

Sitiflfma Craig

-Generalul Scott mi-a spus cât se poate de clar că nu ai avut ciodată vreo înclinaţie aparte către urinatul ordinelor

Thomas ridică jucăuş din umeri. Dacă lucrurile nu ar fi staL aşa, de ce ar Ă fost trimis în acest loc uitat de lume?

- Mi-a cerut să mă asigur că înţelegi că acest ordin nu este discutabil.

Cu ajutorul cârjei, BancToft făcu semn către cărarea bătătorită de paşii lor, care ducea din locul în care erau către plajă, indicând că Thomas trebuia să-i conducă înapoi către barcă.

Un ordin atât de simplu: *Acasă.*

Dar, după tot acest timp, unde era acasă?

Londra, chiar şi la început de ianuarie, era un loc plin de agitaţie. Deşi cei bogaţi şi celebri se retrăgeau pe timpul iernii b proprietăţile lor de la ţară, restul oraşului *îşi* continua existenţa, nepăsător la cerurile gri şi la vântul rece şi umed care trecea ca un cuţit prin orice haină. Chiar şi printr-una roşie.

Thomas trăgea neliniştit de gulerul uniformei sale şi avea impresia că de undeva se simţea miros de camfor. Nici o surpriză. Nu avusese nevoie de vişiniul ţipător al uniformei sau de alama strălucitoare cât timp lucrase sub acoperire şi nici de lâna groasă şi de căldura ei cât timp fusese sub ocrotirea soarelui din Indiiîe de Vest. în Whitehall însă, pentru o întâlnire cu generalul Scott, până şi el era dator să arate respect faţă de autoritate.

După ce trecu de terenurile de paradă aproape părăsite şi dincolo de oficiile şi grajdurile vaste şi întortocheate care alcătuiau Horse Guards, făcu o pausiă pentru a scutura ploaia de pe pălăria lui şi pentru a o adăposti îa subsuoară. Condus către un coridor siLuat în partea de nord, se trezi, din obişnuinţă, numărând scările. Nu ar fi fost deloc potrivit pentru un om de statura lui să se rătăcească, în cele din urmă, se opri înaintea unei usi din stejar nemarcate, înainte să apuce să ridice mana şi să bată, uşa se deschise larg, ca şi cum el era aşteptat. Ca şi cum cineva îl urmărise. Dar bineînţeles că cineva îl urmărise. în spatele acelui perete zdravăn - sau. maî degrada, în spatele a ceea ce el presupunea că avea să se dovedească a fi o serie de uşi, una mai bine păzită ca alta - stătea şeful serviciului de informaţii militare al Marii Britanii.Sccrctc scandaloase

-Locotenente Sutheriand. Ofiţerul care deschise uşa purta o uniformă care nu fusese niciodată pătată de transpiraţie ori de sânge şi nici Indodtă la fundul unul cufăr şi ii vorbea ca şi cum nu exista urmă de îndoială cu privire la idcntitaLea vizitatorului. Vă aşteaptă. Pe aici.

Thomas abia dacă avu un moment de răgaz pentru a-şi reveni. În micuţa cameră se găseau un dulap, un birou şi un scaun pentru cel care lucra acolo, nimic pentru vizitatori, înainte să se poată decide dacă cele două vrafuri de hârtii, aşezate grijuliu pe birou, conţineau informaţii vitale pentru siguranţa naţiunii sau dacă erau acolo doar pentru spectacol, bărbatul deschise o altă uşă - doar una, construită în perete în aşa fel încât să nu fie uşor de identificat cu ochiul liber - şi îl împinse spre ea. De îndată ce el trecu pragul, se auzi zăvorul îndiizându-se cu un sunet domoL

Această încăpere era mai mare decât cea anterioară, deşi nu cu mult, şi era similar mobilată, dar biroul era cumva mai mare, cu mult mai multe scaune în faţa lui. Cu toate acestea, deosebirile erau izbitoare. într-un singur cuvânt, spaţiul era... *confortaba* Un covor, vizibil vechi, dar cu model vesel, turcesc, acoperea o bună parte a podelei austere şi îmbătrânite. Draperii de un albastru-închis fuseseră agăţate alandala de cârlige din bronz, bine lustruite, invitând orice rază de lumină care putea fi păcălită să treacă prin singura fereastră înaltă. Biroul, asemenea covorului, trecuse prin uzura timpului şi era acoperit de grămezi de hârtii împrăştiate, care stăteau să cadă. Pe ici, pe colo, Thomas Întrezărea colţul unei hârtii care ieşea cumva la suprafaţă prin tot haosul sau roşeaţa unui cerc de la cine ştie ce sigiliu important. În aer se simţea un puternic miros de fum, care învăluia şi silueta încărunţită, ce stătea cu spatele la uşă, privind pe geam la dimineaţa cenuşie.

-Ah. intri. Intră! Generalul Zebadiah Scott vorbi cu pipa în gură în timp ce se întoarse de la fereastră şi îi întinse primitor mâna. Te aşteptam. Am crezut că o să ajungi mai devreme, dar sursele mele mi-au spus că ai fost întârziat în Portsmouth dm cauza unor
treburi personaje,

Observând sclipirea din ochii lui Scott. Thomas se prefăcu ocupat şi se aşeze pe scaunul pe care generalul îl indicase. Daci se gandea mai bine, nu era deloc surprinzător că bărbatul ştia cum petrecuse el timpul după ce se întorsese. La naiba. Scott putea, probabil,

să i spună fiecare bar pe care îl vizitase, ceea ce era mai mult decât putea Thomas să facă, însă Thomas privi către podea, având sentimentul că Scott ştia şi mai multe. Ştia că. preţ de o oră sau poate chiar două, Thomas luase în consideraţie ideea de a se întoarce în Londra printr-un sătuc anume din Sussex, doar pentru a-şi demonstra că femeia pe care o cunoscuse în urmă cu şapte ani nu fusese doar o închipuire. Doar ca să vadă dacă domnişoara Quayle încă era *domnişoara* Quayle.

Pană dimineaţă, raţiunea îi revenise, împreună cu senzaţia de uscăciune din gură şi cu durerea iritantă de cap. Cu fermitate, privin- du-se în oglinda de deasupra lavoarului, îşi spusese că o asemenea abatere de la drum nu avea să fie altceva decât o pierdere de timp. Domnişoara Quayle era fără îndoială *Doamna Cineva* până acum, cu un şir de copii aninat de şorţul ei. Era mai bine să şi-o amintească aşa cum o ştia, drăguţă şi la doar XI ani, mirosind a iasomie - care înfloreşte doar noaptea.

Nu povestise nimănui despre planul lui prostesc sau despre abandonarea acestuia. Nu-i rotise nici măcar numele. Cu toate acestea, când Thomas înălţă capul, descoperi că Scott încă il privea, cu ochi atotştiutori şi cu un surâs amuzat pe buze. Câteva nopţi de destrăbălare în Portsmouth din viaţa lui Thomas nu ar fi stârnit o asemenea privire.

-Ah. prea bine. Bine ai venit acasă, domnule Sutherland! Generalul aşează pipa pe scrumiera din cristal, atât de aproape de un vraf de foi. încât Thomas se temea că aveau să ia foc. Cu părul lui rar şi alb, cu o constituţie fragila şi cu trăsăturile zbârcite, Scott semăna teribil de tare cu un elf pus pe şotii. Nimeni nu ar fi bănuit că era un geniu al creativităţii şi al strategiei militare. Asta dacă nu cumva îşi căpătase unele dintre abilităţile deosebite prin magie Dar îmi uit manierele! exclamă el, strângându-şi mâinile

Su bSi[0] tcverenţă şi încă chicotind p - — a i n

frr ^ ««

ar fi putut s âT distragă atemia^n ^^" ^ T

buirea unei n.v, fl ∗ ' ma măcar Vre o furtună sau di-

[3] ' 8[at1]dise la toate înţelesurile posibila

— Secrete scaiufafoase

induzându-l şi pe cel pe care Scott tocmai i-l dăduse: că el, Thomas [av]ea titlu acum. întotdeauna crezuse că acest lucru era imposibil" Din nou, îşi slăbi gulerul, trăgând cu un deget de el.

-Mă tem că nu înţelegîncă,..

-Cum de ai ajuns să moşteneşti un ducat? Oh, în modul obişnuit, din ce am înţeles. Proprietarul anterior a decedat.

- Bine, domnule. Dar cum de am ajuns eu următorul în linie? Sau, mai bine zis. cum de am ajuns pe lista de aşteptare? Din ce ştiu eu! nu am nici o urmă de sânge nobil în vene.

Acea remarcă îl făcu pe Scott să cotrobâie prin vrafurile de pe biroul lui. De sub o mică avalanşă de hârtii şi o carte sau două, scoase o scrisoare care părea să poarte un sigiliu oficial,

-Oh, dar ai. Sau cel puţin mama ta a avut. Se pare că Magnus este unul dintre acele titluri neobişnuite, scoţiene, care pot să fie date mai departe şi pe linia maternă,

îi întinse pergamentul, dar Thomas nu schiţa vreun gest, aşa că Scott îl lăsă să cadă printre degete înapoi în acea grâmadă.

Mama lui cea blândă, delicată, inteligentă să fie contesă... dacă ar fi trăit. în unele privinţe, aceasta era cea mai puţin surprinzătoare revelaţie, Ea fusese

întotdeauna sursa blândeţii - şi. bineînţeles, a rafinamentului - în casa lui, în copilărie. Moartea ei din cauza unei maladii necunoscute, când el avea doar 15 ani. schimbase totul.

Devastat de tragedie, tatăl său strânsese toate lucrurile lor şi ii târâse pe fiul lui în sud, către Anglia, unde bătrânul murise la nici trei ani distanţă. Intenţionând, în orice caz, să-şi slujească regele, Thomas îşi folosise mica moştenire pentru a-şi cumpăra un post de ofiţer.

Cum de ajunsese să atragă atenţia - pe atunci, a colonelului Scott - nu deslușise încă, Nici un bărbat nu ştia de ce sau cum ajungea să fie ales pentru a fi în serviciul lui Scott, dar rezultatul era întotdeauna acelaşi: instruire intensivă în arta spionajului, urma- tă de o viată complet nouă, o viaţă cu totul diferită de antenoara. După o şedere scurtă pe coasta de sud a Angliei, cu midi mai scurta decăt şi-ar fi dorit orice bărbat, el plecase către Indiile de Vest, unde francezii făceau numai probleme.

Ţinuturile înalte ar fi putut la fel de bine să fie la celălalt capăt al Pământului.

^Suwimî***! Craii] -***

Vocea generalului Scott il trezi din reverie, îndrăznescsă spun că îţi aduci aminte de cas elul Dunnock? Thomas petrecuse mai multe veri la adăpostul umbrelor acelor pereţi în ruină, vizitând-o pe bunica sa. Mama lui insistase că străzile aglomerate din Glasgow nu erau un loc potrivit pentru un băiat aflat în creştere, Sâpând printre acele amintiri, simţea cum ieşea la suprafaţă ceva ce semăna destul de mult cu o comoară ferecată pe fundul unui cufer de mult încuiat - o comoară ocazională dar mai puternic de atât era presentimentul râu şi apăsător. Acum însă - printr-un joc al,-, o, nu putea să numească ăsta noroc - era al lui.

- Castelul Dunnock, repetă el absent. Al meu.
- Al tâu, adăugă Scott. Deşi.,, Generalul începu din nou să caute printre hârtii. Mai e şi problema micuţă a chiriei.
- Chirie?

-După cum ştii, contele Magnus precedent stătea rareori la Dunnock.

Thomas îşi aminti că bunica lui se plângea des că titlul nu era altceva decât un nume pentru oamenii din Balisaig. Magnus era un bărbat bătrân, bolnav de gută, care îşi petrecea zilele într-un dimat mai cald şi mai uscat. Thomas se îndoia că mama lui ar fi intuit că exista vreo conexiune între familiile lor.

-Aşa că, pentru a împiedica ca proprietatea să ajungă o ruină.., .Să devină şi mai mult o ruină", se simţi Thomas tentat să intervină, El a închiriat-o. L-am rugat pe unul dintre ajutoarele mele să adune detaliile pentru tine. Ah, da" Găsind, în cele din urmă, hârtia pe care o căutase, el se apucă apoi să-şi caute ochelarii, pe care îi gasi odihnindu*se pe fruntea lui, unde rămăseseră cocoţaţi de când Thomas intrase în cameră. Râzând amuzat de propria persoană, h trase pe ochi, cu un deget, dintr-o singură mişcare, Să vedem...

Lercetă pTlma Rrte a documentiiju, desfuţ ^ –

inţa. Aduce o sumă frumuşică din chirii. Thomas se simţi suspicios

-şrssffissas:'---'

- Nu am auzit niciodată de el

Sorrefe scancfafoase —

-Cred că eşti singurul care nu a auzit, SutherL. adică, Magnus. Generalul râse. Scrie romane gotice, de genul celor care sunt populare prin birturi care circulă prin biblioteci. Lucruri oribile, din ce-mi spune soţia mea. Şi ea ar trebui să ştie, mai ales având în vedere facturile pe care le-am primit de la librărie.

Thomas reuşi să zâmbească drept răspuns.

-Despre chirie.,,

- Da, corect. Chiria. îşi aţinti din nou privirea asupra hârtiilor din mâinile sale, răsfoind înainte şi înapoi. De fapt şi de drept, termenii nu sunt deloc surprinzători. Bineînţeles că tu poţi decide dacă ai de gând să o reînnoieşti în următorul trimestru, ceea ce ar trebui să-ţi ofere suficient timp pentru.,, oh.
Făcu o pauză, cercetând următorul rând de două ori.
Thomas nu era sigur cum să interpreteze ezitarea generalului.
-Timp pentru ce?
- Păi, presupun că e natural. Sentimentul de jenă pe care îl emana era acut. Presupusesem că ai timp până la Ziua Femeii, în martie, vezi tu. Dar următorul trimestru scoţian este...
-La întâmpinarea Domnului, adăugă, fără tragere de inimă, Thomas.
A doua zi din februarie.
Mai puţin de o lună pentru a călători de la Londra la Edinburgh, ca să solicite cu succes titlul, şi apoi să călătorească alţi 150 de kilometri către Ţinuturile înalte, cu destinaţia Balisaig. în toiul iernii.
Scepticismul lui Thomas i se citea, probabil, pe chip, căci Scott se grăbi aă-l îmbărbăteze:
-Nu e o călătorie plăcută, ştiu, dar poate fi făcută. Şi după aceea, o să ai tot timpul din lume să analizezi proprietatea şi nevoile chiriaşilor, să-ţi faci propriile idei despre cum trebuie condusă... inainte de, da, sezonul de plantat din primăvară, adăugă el încrezător, Poate ci o să întâlneşti şi o fată şi o să decizi să te aşezi la casa ta.

Să se aşeze îa casa lui? Thomas aproape că izbucni în râs. Generalul Scott comanda oameni gata de acţiune, ofiţeri căsătoriţi doar cu datoria şi cu sarcinile lor, Cine st fi crezut că era un peţitor? Nu că Thomas ar fi avut ceva împotriva căsătoriei. Fusese cândva aproape - periculos de aproape, ar spune unii - de a face o ofertă despre care ştia că avea să fie acceptată. Cei şapte ani care trecuseră Susanna Craig

de atunci îl umpluseră de amintiri despre fata pe care o lăsas* urmi dar de şi mai multe amintiri despre motivele pentru c$_{arţ}$ un bărbat în poziţia lui, un soldat şi spion, nu avea cum să $_{£e\ aşe?ţ}$
la casa lui.
-Şi dacă nu se întâmplă asta?
-Dacă nu-..?

Generalul Scott îl privi îngrijorat, întrebător, ca şi cum era sig$_{ur}$ că nu înţelesese bine.

-Revendic titlul. Dacă nu vreau să am nimic de-a face cu castelul Dunnock. Ce ştia el despre ideea de a fi proprietar? Rămân |$_{a}$ ce ştiu.

Strălucirea neastâmpărată, râsul amuzat - toate se evaporară atât de repede, încât Thomas crezu că şi le imaginase. Scott il privea ferm acum şi arăta întru totul cum trebuie să arate un general.

- Sunt foarte conştient de pericolele cu care se confruntă soldaţii noştri şi de nevoia apăsătoare de informaţii pentru a-i ţine În siguranţă. Cunoştinţele şi experienţa ofiţerilor din serviciul meu sunt nepreţuite, dar, când unul dintre oamenii meu este chemat să răspundă datoriilor domestice, mă aştept ca el să onoreze acea sarcină ca şi cum ar fi una venită din partea mea, locotenente,

Thomas nu avea nici urmă de îndoială că omisiunea noului său titlu fusese intenţionată.

- Un bărbat fără onoare nu are ce căuta aici, continuă Scott. Cu o mână, făcu semn către suprafaţa biroului, către hărţile şi scrisorile care documentau eforturile continue ale Armatei Britanice de a-şi învinge duşmanii porniţi să terorizeze o parte din ce în ce mai mare a globului. Teritoriul definit de acel cuvânt - oici - era într-adevăr vast.

Nu sc menţionase nimic încă despre ideea de a-l forţa pe Thomas să renunţe la funcţia lui în favoarea unui ducat aproape lipsit de valoare, iar, pentru asta, era recunoscător. Dar generalul îi spunea firă prea multe cuvinte, că, dacă voia vreo sarcină de interes sau de valoare pe viitor, trebuia să se ocupe de treburile din Scoţia fără întârziere.

Thomas nu se simţea suficient de încrezător pentru a vorbi, asa că întinse mana după raport, pe care Scott îl cedă cu o privire triumfală- Răsfoind uşor câteva pagini, înţelese că investigaţia fusese foarte amanunţită. Date, cifre şi un arbore genealogic detaliat. Nume

familiare - nume ale unor persoane pe care odinioară le numise prieteni. Oameni care erau acum chiriaşii lui, Responsabilitatea lui. Acestea nu erau responsabilităţile pe care şi le dorea.

- Nu cred că Ratliff e Sn toate minţile, zise el, clipind de mai multe ori când privi suma pe care scriitorul o plătea pentru privilegiul de a îngheţa la Dunnock,

Scott ridică din umeri,

-Cărţile lui sunt pline de tot soiul de lucruri şi de nonsensuri, să iu sigur. Dar e bogat precum Cresus - şi mai faimos. Gândeşte-te cât ar putea să-ţi aducă !a o licitaţie semnătura lui Ratliff pe acel contract de chirie, murmură Scott absent, atingându-şi buzele cu un deget.

Thomas abia dacă îl auzise. Generalul putea să insiste ca el să se ocupe de treburile din Scoţia, dar nu-i putea ordona să rămână. Daca fostul Lord Magnus se ocupase de Dunnock de la distanţă, prin avocat, văfat şi intendent, de ce nu ar putea şi el? Chiar şi o simplă privire printre hârtii era suficient ca să-şi dea seama că fostul conte nu-şi alesese cârmuitorii bine ori cu înţelepciune, Thomas urma să aibă de furcă cu găsirea omului potrivit care să se ocupe de situaţia de la Balisaig.
Scott se scutura, concentrându-şi atenţia la problema de faţă.
- în orice caz, te-aş sfătui să începi cu Higginbotham,
-Higginbotham?
-Secretarul lui Ratliff - omul din public, ca să zic aşa. Despre Ratliff se spune că e destul de solitar. Lasă toate treburile legate de afaceri pe mâinile lui Higginbotham.
„Toate lucrurile legate de afaceri?" Atunci, secretarul lui Ratliff trebuia să &e deja implicat în anumite aspecte legate de conducerea treburilor la Dunnock. Poate că acest flăcău, Higginbotham, putea să fie convins să-şi extindă rolul. Să părăsească un angajator pentru un altul. Iar Thomas putea să-şi vadă de viaţa lui,
-Se pare că e destul de ferm, continuă generalul Scott.
Un zâmbet jucăuş apâru pe chipul lui Thomas. Şi-l putea imagina pe tip, murdar de cerneală pe degete, cu nasul într-un registru. în mod obişnuit, el detesta acest gen de oameni, dar, în aceste

-Cunosc acea privire, zise Scott amenințător. Promite-mi că o să-I enervezi pe Higginbotham, Magnus, S-ar putea să ai nev^ de ajutor când ajungi îa Dunnock, Thomas zâmbi şi mai larg.

-*Sâni enervez* pe Higginbotham? Nu aş îndrăzni aşa ceva, domnule

Capitoful2

Jane se juca pierdută pe gânduri cu mânerul subţire al briceagului ei. Apoi, cu o mişcare fermi, intenţionată, înfipse vârful ascuţit, printre hârtii, în biroul de stejar* deja plin de zgârieturi, în mod obişnuit, nu ar fi fost deranjată de o scrisoare care îi ridica semne de întrebare. Astăzi însă, primise prin poştă două. Mai mult, amândouă ajunseseră în acelaşi timp, într-un singur pachet, însoţite de o scrisorică de la domnul Canfield, editorul ei din Londra, care îşi cerea scuze că le trimisese cu ap întârziere, îl însoţea pe tatái său, un domn mai în vârstă, în Bath, îi explica el, unde bătrânul fusese trimis în speranţa alinării reumatismului de care suferea.

Fără a se aştepta la mare lucru, ea deschise prima scrisoare, lungă, de la un avocat, care anunţa moartea contelui Magnus, stăpânul de 1a castelul Dunnock. Moştenitorul fusese, în cele din urmă, găsit într-un loc atât de uitat de lume, încât intervenţia lui imediată în treburile de acasă era puţin probabila. .Cu toate acestea, în calitate de avocat al domnului RatlifF", conchise el, „din punct de vedere legal, mă simt obligat să-i aduc la cunoştinţă că reînnoirea chiriei la castelul Dunnock nu poate fi garantată dincolo de orice urmă de îndoială".

Timp de mai bine de cinci ani, castelul Dunnock fusese casa ei. Chiar începuse să se gândească la acest loc ca fiind al ei - căci cu siguranţă răposatul conte nu arătase nici o urmă de interes faţă de vechiul castel şi faţă de proprietăţile sau de oamenii de aicL Dar, poate noul conte, indiferent cât de departe se afla, avea să vadă lucrurile diferit. Ea s-ar putea trezi, din nou, în strada. Oftând prelung, aruncă scrisoarea pe birou şi se întoarse către a doua, sperând la Veşti mai bune, doar pentru a se confrunta cu o recenzie detaliată şi teribilă despre cartea Mi rea sa necromantutui şi locul unui asemenea autor în cele şapte cercuri ale iadului. Ea ştia - întotdeauna ştiuse - că unii oameni nu erau de acord deloc cu romanele. În nici.----- SuîflMiwî Craig —----------

un caz. nu cu poveştile înspăimântătoare şi gotice pe care le scria ea sub pseudonimul Robin Ratliff. Criticismul nu-t era deloc străin.

Dar asta era diferit. Nu era doar *o* critică* Ci o ameninţare, Oh, şi una melodramatică, negreşit - cu excepţia situaţiei în care talentul autorului în a conjura elemente de magie întunecată rivaliza cu propriile închipuiri.
Cu toate acestea, cuvintele îi CTeaseră a stare de indispoziţie şi o senzaţie de pericol. Doar de dragul gestului, scoase cuţitul şi înjunghie din nou hârtiile ofensatoare. Dinspre şemineu, se auzi un geamăt prelung de la câinele ghemuit şi extrem de devotat. -Ştiu, ştiu, murmură ea împăciuitor

Nu intenţiona să se oprească din muncă doar din cauza unor ameninţări stupide şi a unor griji fără sens. Dar nici nu scoase lama din lemn. Trase însă o pagină pe jumătate scrisă spre ea, în timp ce cu cealaltă mână se întinse către un toc, Sprijinindu-se în scaun, aduse pana de buze, cercetând cuvintele pe care le scrisese mai devreme:

Ceaţa se împrăştia printre buruieni.. Oare aceea era o strălucire de nălucă venind dintr-una dintre criptele din cimitirul bisericii? Nu, lumina venea de undeva mai din spate, de undeva din pădure,.. Mâna palidă a Albrei tremură în timp ce ea o sprijini de marginea din piatră a ferestrei,..

Privirea lui Jane rătăci de la hârtia din mână către focul care trosnea în şemineu. Unul dintTe câini începuse să sforăie. Nu era bine. Aruncând tocul deoparte, se îndepărtă de birou şi pomi către fereastră, deschizând-o. Era prea cald în cameră, atâta tot.

Venise tocmai în Scoţia pentru farmecul ruinelor din piatră şi pentru priveliştile sălbatice. Pentru eventualele legende locale pe care le putea descoperi: indiferent că era vorba despre himere şi vrăjitoare. despre fantome-demon sub formă de urs sau despre cercuri din piatră care te ajutau să călătoreşti în timp. Pentru ***inspiraţie.***
Dar, mai ales, pentru că în Scoţia ea era liberă. Şi nu avea de gând să permită unor scrisori să-i ia libertatea. Deschizând larg fereastra - care era foarte îngustă şi zăbrelită, cum orice romantic şi-ar fi imaginat ea inspiră îndelung aerul umed şi rece. Apăsarea amur- gului se lăsase peste văi şi stânci şi, mult mai jos, bucăţi bune din

— Secrete scandaloase -

castelul Dunnockfuseseră deja înghiţite dₑ întuneric. ín depărtare lacul era la fel de întunecat precum o baltă de cerneală vărsată '

Ea trecu cu privirea de la un loc întunecat către altul. Deşi ploab ceţoasă ameninţa, în orice moment, să se transforme în lapoviţă eroina ei, Allora, nu avea să rămână la adăpostul confortului, îri siguranţă, într-o noapte ca asta, Avea să-şi

găsească în curând calea pe drumul pietruit, deşi pantofii ei nu-i ofereau nici un fel de protecţie în faţa rocilor dure şi a marginilor lor tăioase. Avea să înainteze prin câmpul îngheţat, în ciuda faptului că era îmbrăcată doar în cămaşa de noapte. Avea să-şi croiască drum prin cimitirul vechi al bisericii, strecurându-se printre pietrele funerare acoperite de muşchi, deşi ştia prea bine zvonurile că...

- Graţioasă doamnă! Aşa o să vă găsiţi sfârşitul.

Agnes Murdoch, servitoarea în vârstă, stătea fix dincolo de prag, în toată splendoarea, la înălţimea sa de numai 1,50 pe care o avea.

Pierdută în propriile gânduri. Jane nici nu observă când apăru femeia şi nici nu o auzi urcând pe scara lată din turnul de sud sau ciocănind la uşă.

Câinii fuseseră de mult reduşi la tăcere, cu uşurinţă chiar, de doamna Murdoch şi bucăţile ei de brânză. Dintr-o singură privire către pernele pufoase de lângă foc, ea observă că ei nu se sinchisiseră să anunţe pericolul, deşi stăteau la pândă, deşi se zărea un ochi strălucitor cercetător de sub o claie de păr maro cu alb.

Se părea că Agnes avea ceva interesant în buzunarul ei, până la urmă.

Doamna Murdoch privi când la Jane, când la biroul ei şi înapoi la ea, în mod dar ezitând între dorinţa de a smulge rama ferestrei din mâinile stăpânei ei şi de a închide geamul de urgenţă şi comportamentul cu mult mai potrivit pentru un servitor, acela de a aduna toate hârtiile care fuseseră împrăştiate de vânt. Lui Jane i se făcu milă de ea şi închise geamul, Hârtiile îşi încetară dansul nărăvaş deasupra biroului lustruit şi aterizară pe podea. Ea putea doar să spere că magia nu le părăsise,

-E un gentleman la parter, doamnă, care vă caută, anunţă Agnes. în cele din urmă.

-Cine mă caută la ora asta?

Agnes ridică din umeri. Ruşinată, scutură din cap.

-Dougan nu s-a gândit să-l întrebe cum îl cheamă.

Susanna *CraÎQ*

Jane încuviinţă înţelegătoare. Dougan avea inima şi mintea unui copil prins în trup de bărbat.

„Oamenii ar considera că faci un mare bine dacă ai putea să te înduri să-l păstrezi", îi spusese Agnes când ea ajunsese îa Dunnock. „îi place să se facă util*-

În cele din urmă, se dovedi că pentru Dougan a se face util însemna că obişnuia să mârşăluiască de-a lungul parapetului în kiltul lui, ocazional cântând şi la cimpoi, dar Jane acceptase deja cu toată inima să-l păstreze pe post de paznic. La acel moment, nu se aşteptase la vizitatori. Acum însă...

Privi către biroul ei şi către scrisori. Simţi un fior pe şira spinării, deşi geamul fusese bine închis.

Oare vizitatorul era noul conte?

- Dougan nu a menţionat dacă bărbatul a ajuns într-o trâsură cu însemne aparte, trasă de şase cai negri, cu călăreţi pe măsură, nu?

Nobilii din poveştile ei, nişte nelegiuiţi care prevesteau lucruri rele, fiecare dintre ei, călătoreau întotdeauna în acest mod.

- Nu, n-a zis.

Ideea de a găzdui un personaj atât de grandios o nelinişti vizibil pe bătrâna servitoare.

-însă e foarte chipeş.

Mai în toate privinţele, servitoarea era cât se poate de rece şi de potrivită. Convinsă însă că doamna Higginbotham tTebuia să se simtă singură cu toată izolarea ei, ea era mereu dornică să-i evidenţieze bărbaţi eligibili pentru căsătorie.

În încercările ei anterioare, ea trecuse de la fiul sfrijit şi roşu la faţă al tâmplarului, care le aducea legume proaspete vara, la venerabilul de peste 60 de ani, cu păr alb şi cu unghiile mereu murdare, Spre uşurarea lui Jane - şi spre mâhnirea lui Agne.s în împrejurimile de la castelul Dunnock erau foarte puţini flăcăi demni. Nu că Jane ar fi fost total indiferenta la atenţiile venite din partea bărbaţilor. Avea, până la urmă, doar 24 de ani şi avea şi ea ochi să vadă. Dar faptul că aprecia aspectul unui bărbat nu însemna că devenea automat fascinată de şarmul lui. Luptase din greu pentru a deveni independentă şi de aceea era cu mult mai fericită să lase asemenea idei în seama servitorilor în vârstă şi a eroinelor pierdute din cărţile ei de ficţiune.

(¡ti

*-Prea bine, presupun, zise Jane înţepată.*_____ *Secrete jcrtiiifa&asc*

Agnes îşi însuşi aceeaşi privire ca a lui Jane, -Atunci, o să veniţi la parter, doamnă. Nu era o întrebare,

în treacăt, Jane lua în consideraţie ideea de a-î ordona lut Agnes să-l refuze pe bărbat. Să-i spună sa vină din nou a doua zi dimineaţă, Sau niciodată. Dar curiozitatea o măcina deja la fel de insistent precum obişnuia să se gudure unul dintre câinii care ii făcea semne, pe sub mână, cerşind mângâieri, -Dacă trebuie,

Nedorindu-şi să apară nearanjată în faţa unui străin - în faţa oricui, până la urmă -, Jane făcu o pauza şi ridică mâna pentru a-şi netezi părul şi apoi pentru a îndrepta cutele de pe rochia ei. Văzând-o, Agnes îi aruncă o privire vicleană, gândindu-se fără îndoială că era vorba despre fâstâceala unei femei înainte de a întâlni un bărbat frumos. în cele din urmă, Jane adună hârtiile împrăştiate, aşezân-du-le grijuliu lângă cele prinse de birou cu briceagul ei. încuviinţând din cap către servitoarea ei, ea porni către uşă. Câinii ei ridicară capetele, urmărind-o plecând, dar nici unul din ei nu schiţă vreun gest în a o urma. Nimeni nu ar fi zis vreodată că erau câini de pază. Când intră în camera în care străinul fusese lăsat să aştepte, primul ei gând fusese că Agnes ar fi putut să-i spună că era şi înalt. Avea peste 1,80, după estimările lui Jane, iar Sala Mare. întunecată, din castelul Dunnock avea tendinţa de a face ca lucrurile să pară mai mici decât erau cu adevărat,

înalt şi lat în spate, Strânsese braţele la piept, fntinzând astfel, peste măsură, materialul pardesiului, în timp ce scruta cu privirea tapiseria jerpelită de deasupra şemineului - a şemineului *gol*

Ea nu avea obiceiul să facă focul pentru a primi oaspeţi, în ciuda privirii reci, era ceva familiar, plăcut în aspectul său. Ea îî recunoscu de îndată caracterul. Era genul de bărbat care s ar fi făcut confortabil dacă cineva i-ar fi oferit un scaun. însă ea nu avea nici cea mai mică intenţie să facă asta, Cum stătea cu spatele la ea, avu timp să-l cerceteze mai bine, dincolo de haina lui - care nu era nici nouă îl nici la modă, şi care mai era şi jilavă. Nici urmă de trăsură şi cai Pentru acest domn, decât dacă Si lăsase în sat şi venise pe jos. Pe Măsură ce ea se apropia, zgomotul domol al pantofilor ei cu tălpi moi nu păru să-l deranjeze. Era pierdut în gânduri. Sau poate avea

probleme cu auzul, ca bătrânul de 60 de ani. La aproape doi metri distanţă, ea se opri şi îi vorbi, ridicând tonul:

-Aţi cerut să mă vedeţi, domnule?

Reacţia lui - ridicatul uşor din umeri, întoarcerea înceată a capului - indica mai mult iritare decât surpriză.

- Cred că a fost o neînţelegere.

Era scoţian, după accent, deşi avea un ton mai delicat faţă de cel pe care îl auzise ea prin Dunnock.

-Am cerut să vorbesc cu secretarul lui Robin Ratliff.

-Şi asta faceţi.

Toţi cei din castelul Dunnock, din satul Balisaig, până şi domnul Canâeld credeau că Jane era secretara faimosului autor - deşi ea prefera titlul de copist.

Geniul lui Ratliff, după cum le spusese ea şi puţinilor angajaţi de la Dunnock, avea nevoie de izolare totală faţă de societate. Reuşea să evite întrebările pretinzând că el călătorea pentru cercetare sau pentru plăcere, luni bune. Dacă cineva o întrerupea în timp ce scria, Jane pretindea că pur şi simplu copia notiţele autorului. Crease un paravan atât de elaborat pentru minciuna ei, cu mult mai

complicat decât închipuirile imprimate în volumele ieftine, cu inscripţii gotice, pe pagina de titlu, care-şi croiau drum atât în cămăruţele servitoarelor, cât şi în saloane respectabile. Cărţile lui Ratliff o îmbogăţiseră, însă rolul dc asistentă a lui Ratliff îi oferise ceva cu mult mai valoros decât banii şi celebritatea. Crezând-o nici mai mult, nici mai puţin decât o servitoare, oamenii o lăsau în general în pace. Bine, majoritatea oamenilor începu să bată din picior, pe sub fustă, holbându-se la spatele străinului. îi vedea doar conturul feţei, nebărbierit de cel puţin o zi. El rămăsese cu privitea la tapiseria care înfăţişa o bătălie veche, unde învingătorii erau conduşi de către bărbatul căruia i se oferise pentru prima dată titlul de conte de Magnus - sau, cel puţin, aşa spunea povestea.

- Eu mă refeream la domnul Higginbotham, zise el,

Cum de era posibil ca un bărbat să pară leneş şi nerăbdător în acelaşi timp?

-Nu mai există nici un domn Higginbotham, Din obişnuinţă, ea lâsă privirea în jos către rochia ei din lâna neagră foarte acoperitoare şi oftă prelung. Adică, nu dc ceva vreme.

——■----------Secmc scatidafoatc_____-

Er.i un spectacol trist pe care ca îl pusese în practică de foarte multe ori* şi întotdeauna îşi atingea scopul. După şuşotelile pline de milă, oamenii nu se mai uitau la o văduvă şi la necazurile ei, nici măcar la una tânără. Exact ce işi dorea Jane.

De fapt, nu existase niciodată un domn Higginbotham. Jane il inventase şi pe el: era bărbatul ideal, atât de bun şi de blând, complet opusul personajelor lui Robin Ratliff, fie ele eroi sau răufăcători Însă, cel mai important, el fusese într-atât de generos încât li oferise independenţa unei văduve înainte de vreme.

Pe lângă intimitate, titlul de „doamna Higginbotham" era pentru Jane şi o măsură suplimentară de protecţie În faţa celor care îi doreau răul - sau a celor care îi puteau dori răul, dacă ar fi ştiut adevărul. Societatea, care nu privea cu ochi buni ambiţiile femeilor. Autorul acelei scrisori pline de venin. Familia ei.

Nici un suflet din Londra până în Ţinuturile înalte nu o recunoştea ca...

- Domnişoara Quayle?

Brusc, ea înălţă capul. Se concentrase atât de tare să pară melancolică, încât nu observase că străinul se întorsese cu faţa spre ea. Acum, că îşi scosese pălăria, ea îi vedea părul şaten-închis, uşor ondulat, şi sprâncenele groase care ii încadrau ochii căprui şi expresivi. 0 faţă familiară - şi nu doar în sensul de prietenoasă. Ci cunoscută ei. Sau, cel puţin, cunoscută pentru femeia care fusese odinioară. Uimirea, surpriza, neîncrederea faţă de ceea ce vedea se puteau citi pe chipul bronzat al locotenentului Thnmas Sutherland în timp ce păşea timid către ea, întinzând mâna, Ei mai că îi venea să creadă că el se comporta ca şi cum tocmai găsise ceva ce căuta de mult şi se temea să nu-] piardă din nou. O dovadă În plus că mintea ei conjura tot soiul de închipuiri prosteşti în această seară.

-Nu mi s a mai spus aşa de foarte mulţi ani, zise ea. ignorând impulsul de a trece cu degetele de-a lungul palmei lui. aşa cum obişnuia să o facă odinioară.

Tonul ei rece şi distant îl trezi la realitate. Îşi îndreptă postura, lăsă mâna deoparte şi aşeză pălăria U subsuoară.

^Aşa cum am zis, am dc discutat treburi urgente cu domnul- cu secretarul lui Robín Ratliff.

-Cu copistul, îl corectă ea repede.

^St^* Sutherland. «te «1 care transcrie opera
altcuiva sau copiaaă ut, manuscns. ure ¡.
Exolicaţia ei manieraţi nu reuţi decât sa i amu î ap^ogrU obta,u. stâng tn timp ce el mcercă. dar nu reu$1
Să Si înfrâneze un zâmbet. ___,
- Sarcinile unui secretar sunt cu mult mai dificde şi ma pretenţioase, continui ea, şi ar fi. sunt sigură, cu mult peste umilele mele
^Cu^t lumea aştepta mai puţin din partea fictivei doamne Higginbotham, cu atât mai mult timp putea dedica Jane creaţiilor lui Robin Ratliff,
Auzind-o, domnul Sutherland râse cu poftă. După un minut apăsător de lung, abia reuşi să-şi revină în fire.
- îmi cer scuze, domnişoară Quayle, Dar am văzut acea strălucire în ochii dumneavoastră şi în trecut. Şi nu e smerenie.
Domnişoara Quayle, din nou. Numele ei, cel mai drag secret scos la iveală, în repetate rânduri. Şi în Sala Mare, unde **apToape** oricine, unde - oh, Doamne, Dumnezeule - Agnes ar putea să audă. Nu putea să permită aşa ceva. Instinctiv, ea întinse mâna spre braţul lui. Ştiu de îndată că făcuse o greşeală teribilă, Nu avea nici un drept să trezească amintiri dintr-un trecut zbuciumat, să reaprindă o legătură între doi oameni pe care timpul îi transformase în străini. Şi, oh, şi mai râu. Ea deveni brusc apăsător de conştientă de puterea braţului lui încordat. Prostii! Cum să simtă forma muşchilor lui prin două straturi groase de lână? Era una să-şi imagineze asemenea reacţii pentru ero,na romanelor ei. Cititorii se aşteptau la emoţii puternice, la
Zera ă7 ^^ ^ * w « simteau*
Alta era să descopere că ea, sensibila Jane Quayle voia să-şi înfiaă

™ w ** - * ** parte, zise ea, -inţa sugestiei ei. La Vc^^Z * ** »1 ncchib-

- 9 < — - k z s :

28

Secrete scandaloase -—

În timp ce urcau scările circulare din tumul de sud, ea privi, pe furiş, peste umăr. El venea în urma ei, cu doar câteva trepte mai jos, din nou pierdut în gânduri. Oare unde fusese În toţi aceşti ani? Ce treburi urgente îl aduseseră la castelul Dunnock? Şi ce avea de-a face cu ea - indiferent de deghizarea ei?

El făcu o pauză pentru a-şi scoate mânuşile, iar ea îl urmări trecând delicat cu degetele lui lungi peste piatra curbată. Fără să vrea, imaginaţia ei trădătoare o făcu să-şi închipuie că, în loc de piatră, îi atingea pielea. Se simţi cuprinsă de un val de fiori, năvalnic, la fel precum cerul învolburat când era năpădit de tunete. Cât de diferiţi ar fi fost aceşti ultimi şapte ani dacă,„

La limită, îşi veni în fire înainte să se împiedice de următoarea treaptă. La capătul scărilor, făcu o pauză înaintea uşii şi trase îndelung aer în piept. Era doar o cameră. O cameră cu un birou şi cu o pereche de dulapuri cu uşi din sticlă, pline cu cărţi, cu scaune confortabile din piele şi cu o canapea incomodă, din pâr de cal. Nu se sinchisise deloc să redecoreze de când se mutase la Dunnock. Adăugase doar câteva tuşe personale. Aşa că, în ciuda faptului că numea acest spaţiu biroul ei, singurul lucru care-i aparţinea în totalitate era manuscrisul la CATC tocmai lucra. Poate că aceasta era treaba lui. Poate că spera să pună mâna pe următorul roman al lui Robin Ratliff. Zâmbi pe furiş. Acum, imaginaţia ei chiar o luase razna. Cu siguranţă, domnul Sutherland avea talentele lui, precum toate creaturile făcute de Dumnezeu, dar să fie spion?

El ajunsese la capătul scărilor fix în momentul în care ea ridică zăvorul de la uşă.

-Acum, zise ea, deschizând larg uşa şi intrând, treburile acestea urgente...

Câinii se năpustiră spre ea, auzindu-i vocea, o mare de blană maro cu alb, cu urechile lungi fâlfâindu-le în aer. Se opriră de îndată însă, observându-l pe bărbatul străin care trecuse pragul în spatele ei, şi începură să latre şi chiar să mârâie. Crescuţi să fie companionii unei doamne, cockerii spanieli aveau tendinţa de a reacţiona agresiv la adresa bărbaţilor, o rămăşiţă din zilele pe care le petrecuseră loviţi şi certaţi de un dandy londonez de la care Jane îi... păi, ei îi plăcea să creadă că îi salvase, deşi tehnic termenul corect era că îi cam furase. Reacţionau, pe de o parte, din cau2a fricii şi, pe de alta, din cauza propriei stări frustrate şi ruşinate, manifestându-şi

_____.____5i/5îjmm£i ***Cray -***

foarte vocal neîncrederea faţă de domnul Sutherland. Oare ştiau mai multe dccât ea?

Ea privi înapoi către el. El ridicase dîntr-o spranceană. Parea mai mult amuzat decât alarmat de acest spectacol de. să-l numim fero- citate. Pocnind din degete, ea făcu semn către podea.

- Atenal Afrodita!

Spre surprinderea şi uşurarea ei, câinii se aşezaseră şi tăcură, fara a-şi lua privirea de la vizitatorul nepoftit, iar Atena zbârli blana din aona gâtului când domnul Sutherland păşi mai aproape.

-Atena şi Afrodita. El zâmbi ironic repetându-le numele. Domnul Ratliff are, în mod clar, o predilecţie faţă de dramatic. în, da, sensul clasic al cuvântului.

Ea se aplecă şi luă câte un câine în fiecare mână. Atena se foi distrasă, în timp ce Afrodita îşi mirosi stăpâna, inspectând-o pentru a se asigura că nu era rănită.

O predispoziţie pentru dramatic, într-adevăr.

- Este un sentiment liniştitor să te bucuri de protecţia lor în sălbăticia din nord.

-Protecţie?

Ridică şi din cealaltă sprânceană, uitându-se încruntat către câini.

Atena, cea mai mare din ele două, cântărea mai puţin decât un bolovan.

-Vă bazaţi pe ele că o să lingă intruşii până la moarte, domnişoară - doamnă Higginbotham?

Tardiv, ea descoperi că nu se simţea mai bine auzindu-l rostind acel nume.

-Vă îndoiţi de eficacitatea unei asemenea abordări, domnule Sutherland?

Deşi îi vorbise cu cel mai apăsat ton pe care îl utiliza pentru doamna Higginbotham, cel pe care îl folosea cu Agnes ori de câte

ZZTî 'r™ 55 făCă Pe «^tiil asupra domnului Sutherland fusese teribil de diferit Sprâncenele lui întunecate... se

descrii *T in_UrUl CUVâm la « P^u gândi pentru a -Asta depinde în totalitate de cine se

ocupă de lin5+

— Secrete scamiatcase -

Inocenta Jane Quayle nu trebuia să suspine la implicaţii* lc nepotrivite ale conversaţiei. Până şi binevoitoarea doamnă Kigginbotham putea pretinde ignoranţă, Robin Ratliff în şi înţelese perfect. Simţi cum se înroşeşte la faţă. ceea ce-i trezi un presentiment râu,

-Afrodita, tacif

- Presupun că sunt arţăgoase pentru că le-am trezit din somnul tar profund, sugeră domnul Sutherland, înseninându-se şi adoptând o postură seacă, de bună-cuviinţă, deşi ea ştia că observase roşeaţa din obrajii ei. Probabil alergau iepuri în visele lor, iar sosirea noastră inoportună le-a furat prada dintre fălci.

Alena se foi din nou, cu mai multă putere, iar burtica ei rotundă ameninţa să alunece din strânsoarea lui Jane. Dacă aceşti câini visau, cu siguranţă visau la

brânza lui Agnes, iar acela era un premiu pe care nu-l ratau, Afrodita începu din nou să latre,

- Poate ar trebui să plec, se oferi el, deşi fără entuziasm şi pe un ton suficient de apăsat încât să fie auzit peste toată harmalaia, şi să vin din nou mâine-dimineaţă.

Da, Fusese o greşeală să-l aducă aici. Ii invadase sanctuarul. Câinii încercau să o protejeze. Simţiseră că străinul o tulburase. Era mult mai bine să aibă această întâlnire în lumina strălucitoare a zilei. Cu toate acestea, până şi în lumina lumânărilor, acum, că depăşise şocul iniţial, ea putea să vadă cât de ostenit era după călătorie. Picăturile de ploaie încă străluceau pe umerii pelerinei lui. Pielea lut bronzată purta urmele oboselii, sub o barbă caTe nu mai fusese tunsă de două sau trei zile. Arăta... buimac fu cuvântul care-i veni în minte. Dar, cu toate acestea, era la fel de frumos. însă cu siguranţă arăta ca şi cum se grăbise să ajungă aici. Să discute treburi urgente cu.,, ea?

îşi reaminti de nopţile lipsite de somn şi de chinurile pe care le trăise. Scutură din cap.

- 0 să duc câinii la parter, ca să putem vorbi liniştiţi.

El se uită către ei înainte de a o fixa cu privirea.

- Dacă sunteţi sigură.

Bineînţeles că nu era sigură. Circumstanţele o forţaseră să ia multe decizii rapide în ultimii ani. Un suflet mai milos le-ar fi descris pe majoritatea ca fiind decizii pripite. O întâlnire nocturnă

tu acest bărbat s-ar putea să fie cea mai proastă decizie de pâri^ acum, şi asta spunea ceva, însă o rodea curiozitatea.

Ce îl adusese înapoi în viaţa ei? Şi. dacă el reuşise să o găsească, cine altcineva mai putea să calce pe urmele lui? Scutură brusc din cap, conştientă că dsca să piardă controlul atât asupra situaţiei, cât şi asupra câinilor, de la un moment îa altul.

- Cu cât reuşim să vorbim mai repede şi să-mi spuneţi ce treburi v-au adus aici, domnule Sutherland, cu atât mai repede puteţi pleca.Capitofuf3

Rámás singur în încăpere, Thomas se holbă mai bine de un minut în urma ei. Nu-i venea să-şi creadă ochilor, iar asta nici măcar nu începea să descrie emoţiile pe care le simţea. O singură femeie îi bântuise amintirile, visurile, imaginaţia în toţi aceşti ani. Oare o găsise cu adevărat la Dunnock?

Sau era un alt episod asemănător cu cel pe care îl trăise la scurt timp după ce ajunsese în Indii! e de Vest? Conform spuselor doctorului, aproape că murise din cauza unei febre tropicale. Ea ii apăruse atunci şi îl tot certase, până când îşi revenise, După ce se mai întremase un pic, suficient de mult cât să întrebe de ea, bătrâna asistentă care fusese angajată să aibă grijă de el îi aruncase o privire mângâietoare, plină de milă. Acel gen de privire care era, în mad obişnuit, rezervată oamenilor proşti şi nebunilor. .

Adulmecă prin aer în căutarea mirosului de iasomie, dar simţi doar fum de ţigară. Nu avea halucinaţii. Nu şi de această dată. Foarte strictul Higginbotham, despre care fusese avertizat, era Jane a lui.

Nici nu-i trecu bine ideea prin gând, că şi scutură din cap pentru a o alunga, Jane a lui? Ridicol. Era o cunoştinţă cu care se întâlnise câteva săptămâni, cu şapte ani în urmă. Nu mai contau orele pe care le petrecuseră împreună şi nici secretele pe care le împărtăşiseră. Nici cuvintele pe care el aproape le rostise. Nici amintirea sărutului ei dulce şi promisiunea lui şoptită că avea să vorbească cu tatăl ei. însă, când încercase să se ţină de acea promisiune, domnul Quayle îi spusese că nu avea nici o fată şi îi trântise uşa în faţa. Nu avusese atunci nevoie de pregătire specializată ca ofiţer de securitate pentru ª*Şi da seama că bărbatul minţise. Domnul Quayle nu se pricepea deloc să mintă. Însă 'Ihomas, crezând că avea mai mult timp la dispoziţie, se ferise să-l provoace pe tată de teama de a nu atrage mânia lui asupra fetei sale, aşa că înclinase din cap, îşi ceruse scuze pentru__--Susanna Craig -

deranj şi plecase, .Ungând în mâini buchetul de fiori pe care îl

ort^^itâr^îtprimiseprintr-un neralul ScotL în acea seară, Thomas se trezise holbandu-se a tavanul murdar de fum al unui bar din Portsmouth, dormdu-şi sa-l fi **presat măcar** puţin pe domnul Quayle pentru un răspuns. Dupace pornise către Dominica, încercase lamentabil să o uite. încercase dar nu reuşise să uite de chimia dintre ei.

La prima vedere, în această seară, ea se comportase atat de rece şi de distant, incât el începu să se îndoiască din nou de memoria lui. însă, când ea trecuse vârful degetelor peste braţul lui... ei simţise că nici ea nu-l uitase. Neliniştit, aruncă pălăria şi mânuşile pe o măsuţă mai joasa şi înaintă în cameră, în apropierea şemineului, lovi cu piciorul în ceva tare. Privi în jos şi descoperi că aproape se împiedicase din cauza unui os. Un femur, după cum arâta, ros îndelung de carne de nişte dinţi ascuţiţi care îşi lăsaseră urmele adânc. Lângă el era un ghem de frânghie **zdrenţuită.** El nu se putu abţine să nu zâmbească. Nu erau acestea artefactele durerii şi ale suferinţei pe care un cititor de romane gotice se aştepta să le găsească împrăştiate pe podeaua unui castel în ruină? Chiar dacă distrugerile erau rezultatul atacului unor cockeri spanieli răsfăţaţi, nu al unor dulăi neînfricaţi.

în apropierea şemineului erau înşirate o pereche de perne pufoase, ferite de scântei de un paravan din alamă. Catifeaua de un albastru-închis era căptuşită generos cu blană albă, aproape acoperind numele care fuseseră brodate cu fir de aur. Zeiţele greceşti ale iubirii şi înţelepciunii,,. Ratliff avea în mod clar simţul umorului, pe lângă gusturi extravagante,

În loc sâ~şi facă loc împingând pernele din faţa şemineului, Thomas se mulţumi să întindă mâinile către focul care trosnea. Odinioară, căldura de la tropice aproape că îi uscase sângele de nordic. Nu se aşteptase ca la întoarcere să se confrunte cu un proces de adaptare la fel de provocator.

Dacă era sincer, nu se aşteptase să se mai întoarcă

să nu " TT* T*IDC " Care *ă 0 * * fel încât

^a^UtT*? T In Sf>atde biroului « scaun care. la

Tă să ^ conf ^ b r a ţ C drCpte ar fi Putut

Să nuTe CU Un de tortură. Nicăieri prin preajmă nu se vedea n.a o pernă sau pernuţă. Cu toate acestea,

cineva şezuse acolo. Biroul era plin de hârtii. Fără a-şi dori să co- trobâie, el trecu uşor cu privirea peste ele. Cerneală proaspătă şi neagră, Aceasta trebuia să fie munca în plină desfăşurare a lut Robin Ratliff. În timp ce Ihomas aşează haina pe scaun, privi Incă o dată prin cameră: biroul plin de hârţii, rafturile bibliotecilor

ticsite de cărţi, pâtuţurile câinilor. Acesta era atelierul faimosului autor? Se aşteptase la ceva mai strălucitor, având în vedere ce-i spusese generalul Scott şi ceea ce sugera preţul chiriei de la Dunnock despre averea extraordinară a bărbatului.

Cercetarea şi evaluarea împrejurimilor prin analiza fiecărei informaţii disponibile devenise o obişnuinţă pentru Thomas. Cu toate acestea, dacă nu ar fi văzut briceagul care era folosit ca un soi de indicator macabru, nu ar fi observat scrisoarea,

Nu se considerase niciodată o persoana exagerat de curioasă, mai ales când era vorba despre lucruri care nu erau treaba lui. insa, după cei şapte ani pe care-i petrecuse în serviciul de spionaj al Coroanei Britanice, îi era imposibil să ignore o bucată de hârtie pe care cineva se chinuise să o înjunghie în aşa hal.

Era foarte posibil ca totul să fie o înscenare, Vreo intrigă pe care scriitorul o testa. Dar, chiar şi aşa, se străduise extrem de mult pentru a da veridicitate acelei recuzite. Spre deosebire de paginile manuscrisului, scrisul era greu de descifrat, în mod clar camuflat - prin folosirea mâinii opuse, dacă era să facă o presupunere. Din câte reuşise să înţeleagă, autorul scrisorii îşi dorea ca autorul cărţii intitulate *Mireasa necromtm* ***tului*** să aibă aceeaşi soartă ca personajul principal al romanului, ceea ce în mod evident presupunea atât ritualuri oculte, cât şi tot soiul de torturi.

Un cuvânt fusese şters cu totul de briceag - fusese înjunghiat de mai multe ori, după câte se părea, căci hârtia era zdrenţuită, deşi lama era ascuţită. Detaliile oribile continuau pe o a doua pagină, care se întrezărea sub prima. Răsuci colţul primei foi cu vârful degetului, dar nu o ridică pentru a continua să citească, Vâause destul, ***li*** era imposibil să stabilească, U o primă privire, dacă ameninţarea era adevărată. Pe de altă parte, planurile elaborate mas* cau, uneori, pericole mai simple. Nu i-ar fi recomandat lui Ratliff să ignore ameninţarea.

-Acum, domnule Sutherland, spuneţi-mi despre...

SiisanTiii Craigʰ

El ridică privirea către uşă, unde Jane îşi scutura de zor rochia de păr de câine. Ea îl privi rece cu ochii ei albaştri, apoi muta privirea de la el către hârtiile de pe birou şi înapoi.

-Ce faceţi la biroul meu? întrebă ea încet, dar foarte clar

Biroul ei? Nu al lui Ratliff? Un val brusc de furie iraţională îl cuprinse, înlocuind amuzamentul pe care Sl simţise anterior. Bineînţeles că măreţul bărbat nu stătea pe un scaun rigid, ghemuit peste un birou ponosit. Probabil se lăfăia pe o grămadă de perne din catifea, precum câinii lui, în timp ce... Care era cuvântul pe care îl folosise ea? Ah, da, copiscui - trudea din greu să surprindă fiecare cuvânt care-i ieşea pe gura aia desfrânată. În mod clar, bărbatul nu se preocupa deloc şi nu avea nici o urmă de compasiune faţă de angajata lui. Singura concesie faţă de confortul ei era în fapt proximitatea biroului faţă de foc, dar acel loc avea şi dezavantajele sale - în principal, apropierea de o pereche de câini zgomotoşi, prost dresaţi, pe care ea se chinuia să-i controleze, Cu siguranţă, familia răposatului domn Higginbotham ar fi putut să-i scutească văduva de la o viaţă de corvoadă, încuiată în turnul de sud al castelului Dunnock, nu?

Zâmbindu-i împăciuitor şi fără a fi în totalitate convingător, el ridică haina de umeri şi o lăsă să cadă înapoi peste spătarul scaunului.

-Căutasem un loc pentru a întinde asta,

-Oh!

El întrezări o urmă de dezamăgire în ochii ei, dar asta nu-i şterse complet îngrijorarea.

- îmi pare rău pentru asta. Vizitatorii sunt o raritate la Dunnock. Servitorii nu sunt obişnuiţi,., ca să zic aşa,.. în cele din urmă, ea depăşi obstacolul Doamna Murdoch m-a rugat să vă spun că v-a pregătit o cameră.

Repede, el părăsi colţul biroului şi merse spre ea, sperând că mişcarea h ascundea sentimentul de uimire pe care îi simţise auzind^o. Nu se aşteptase la o asemenea ofertă, deşi observă că servitoarea venise cu propunerea, nu Jane,

- Foarte drăguţ din partea ei.

ElÎncu W*°p.[aia!^f™în] » «Plică ea.

JLeeS

(¡ti

- D a c ă ᵘ ⁿ ᵈ ᵉ ⁿ Us*s* trăsura. 'St'crctc scandabasc ^

El nu crn convin. că « era cu adevăratÎngrijorată pentru d Cu toate aceste*, căldura focului ii făcea pielea să strălicească, ceea *ce* îmblânzea ceva din aerul ei rezervat şi rece

-CAl de extraordinar să vă văd din nou, după atâta timp sı să vi găsesc a(ci„.

Iii tânjea după ea, dorindu-şi să se asigure că era reală, că puica să i) atingă, că puica să se joace cu degetul mare pe obrazul ei, pe buzele ei. Arăta mai bine decât şi-o amintea. Se transformase într-o femeie matură, voluptuoasă. cu forme precum creaţiile din picturile lui Rubens, Puternică şi senzuală. Delicată. Deşi în acel moment delicateţea era bine ascunsă. Chipul şi comportamentul ei îi aminteau dc carapacea unei scoici, închisă bine pentru a proteja vulnerabilitatea din interior

-Da. 0 coincidenţă stranie, admise ea, făcând un pas în spate.

în ciuda dorinţei lui de a se apropia de ea, îi înţelegea reticenţa. Cu şapte ani în UTmă, se despârţiseră fără ca măcar să-şi ia rămas-bun. Vieţile lor continuaseră, pe drumuri separate, a lui marcată de război şi a ci - de văduvie. Avea tot dreptul să fie prevăzătoare. Cu toate acestea, el credea că întâlnirea lor era ceva mai mult decât o simplă întâmplare a sorţii.

-Oh, nu aş numi asta coincidenţă.

Ea se încruntă.

-Mi se pare mie, domnule Sutherland, sau accentul dumitale a devenit şi mai puternic?

Modul în care se strâmbă uşor ţi dâdu de înţeles că nu avea de gând să se lase fermecată de accentul lui. Unii ofiţeri din serviciul lui Scott fuseseră obligaţi să şteargă orice urmă a trecutului lor din vorbire. Thomas, pe de altă parte, era cunoscut pentru trucurile pe care le folosea cu accentul lui - deşi nu pentru scopurile pe care Jane părea să le suspecteze.

Dar asta era diferit. Nu era o alegere conştientă. Era ceva aproape,.. natural. Ca şi cum întoarcerea pe pământurile scoţiene fl adusese şi o revenire a cadenţelor şi a expresiilor familiare din tinereţea lui. Nu era sigur că îi plăcea asta, cum nici lui Jane nu părea să"i placă

-Cred că **e** ceva în **aerul** din Ţinuturile ¡nalt, cate »coateasta la iveală din mine, zise el. zâmbind **forţat** Dunnocke casa mea. Până **la urmi** - sau a?a **a** decretat **generalul** Scott cu or^iele^în- **Obisnuiam** sa hoinăresc pe dealurile de pnn Bal,ŗa.gm fiecare vari.

Susaiwa Craig -

când eram mic, continuă el sâ^i **explice,** observând cât de crispa devenise. Bunica mea a trăit şi a murit aici.

Ea îl ţintui cu privirea, oprindu-se mai mult asupra umerilor şi a pieptului. Lui îi plăcea să se simtă privit de ea. Dar ea păru să observe doar lipsa uniformei lui, se pare. -Aţi venit acasă în permisie?

El aşteptă până când ea ridică ochii, întâlnîndu-i pe ai lui, înainte de a-i răspunde, surâzând: -Nu chiar.

Petrecuse fiecare oră pe drumul de la Edinburgh spre castel, cân- tărindu-şi opţiunile, încercând să decidă ce avea să facă odată ce ajungea la Balisaig.,. odată ce avea să fie *acasă,* aşa cum insista să-i spună toată lumea. Primise titlul, dar nu era pregătit să se declare Magnus - nu încă. Cu siguranţă, avea să obţină răspunsuri mult mai sincere despre situaţia lucrurilor de aici dacă oamenii nu ştiau că vorbeau cu însuşi contele. -Atunci, de ce? întrebă ea.

Când coborâse din trăsură, intenţionase să caute cazare în sat. Luase decizia de a veni prima dată la Dunnock din impuls, pe de o parte, iar pe de alta, pentru

că nu se simţea tocmai pregătit să ofere explicaţii vechilor lui prieteni despre motivele întoarcerii acasă. Dar, mai ales, fusese nerăbdător să îl întâlnească şi să-l măsoare din priviri pe bărbatul pe care spera să-l angajeze ca să-i conducă proprietatea.

-Poate că ar fi cel mai bine să discut problema cu Ratliff însuşi. Întârzierea avea sa-i ofere timpul necesar pentru a se hotărî ce să spună. Nu mai putea să folosească discursul pe care îl pregătise în gând pentru domnul Higginbotham, - Nu.

Răspunsul ei veni ca o lovitură de bici. El ridică din umeri, vădit iritat. -Nu puteţi, adăugă ea, pe un ton mai blând, dar la fel de hotărât. Oare bărbatul era bolnav? Era pustnic?

~ lV"f'l Să discut 0 serioasă.

-EU el e în Edinburgh. Face muncă de cercetare.

— Stfcrcrc ***scandaloase --***

Dar, dacă nu ar fi venit aşa departe de Edinburgh, atunci nu ar fi găsit-o pe Jane.

Nu ar fi văzut nici scrisoarea. Dacă aceasta tocmai ajunsese, după cum indica poziţia ei pe birou, şi RatlîfF era departe, atunci ei nu avea cum să ştie despre existenţa ei. Oare mai fuseseră şi altele ca aceasta? Oare bărbatul ştia că era în pericol?

Nu, acea senzaţie apăsătoare, iritantă din interiorul lui era o veche cunoştinţă pe care o ştia prea bine: frica. Fiecare soldat o cunoştea, deşi poate că o numea altfel pentru a-şi păstra mândria. Era ceea ce-l menţinea alert, în afara pericolului. Orice soldat care nu o mai simţea era cel mai probabil mort. Thomas nu era însă obişnuit să se teamă pentru altcineva. Şi nu se temea pentru Ratliff, pe care nici nu-l văzuse ta faţă, care era la două zile distanţă şi care trebuia să se descurce de unul singur. Se temea pentru Jane, ai cărei ochi albaştri îl fixau acum cu un amestec tulburător de hotărâre şi nesiguranţă. Dacă se lua după acea scrisoare, era posibil ca unui nebun să i se fi pus pata pe Robin Ratliff. Însă, dacă autorul scrisorii se hotăra să se ţină de cuvânt în privinţa ameninţărilor trimise şi să vină la Dunnock, unde se presupunea că trăia celebrul scriitor, atunci ar fi găsit-o doar pe Jane. Mâna de servitori - între ei, o servitoare principală de peste 70 de ani şi un flăcău căruia i se dăduse permisiune să fie paznic - nu oferea mare protecţie, Şi nici nu voia sl se gândească la zgomotoasele ghemotoace de blană, care sc doreau a fi câini de pază. Din instinct, Thomas strânse pumnul. Nu işi dorise responsabilităţile de stăpân al castelului Dunnock. Dar nu putea permite să fie cineva rănit între aceşti pereţi. Privi prin încăpere. Pereţii *îul*

Ea mută privirea către birou.

- Oh. *Bineînţeles.* Ea vorbea mai mult pentru sine şi pe un ton care insinua că înţelesese mult mai multe. Şi bineînţeles că a ales pe cineva familiar cu locul. Cineva al cărui trecut în armată îi oferă anumite abilităţi,

înainte ca Thomas să poată desluşi despre ce vorbea, ea îşi concentră din nou atenţia asupra lui, iar ochii ei pătrunzători îi cercetară din nou faţa şi hainele. El ii permise să-l studieze fără a o întrerupe. Din experienţa lui, oamenilor le plăcea să creadă că erau suficient de inteligenţi pentru a-i citi pe alţii. -Ştiu de ce aţi venit, declară ea. -Da, de ce anume?

Swjamui Craig ------

Oare ea se gândea că el scrisese acea scrisoare ameninţătoare? Oare era pe cale să-l acuze că plănuia să-l ucidă pe angajatorul ei?

-Avocatul domnului Ratliff a *zis* că noul conte a fost găsit, dar că trăieşte mult prea departe pentru a se implica direct. Probabil sunteţi trimisul lui Lord Magnus,

Râsul care-i ieşi printre buze era sincer, deşi mai mult urmărea să acopere şocul decât să transmită amuzament. Era destul de râu să recunoască faptul că era contele însuşi. Dar să se dea drept trimisul stăpânului?

-Nu, nu sunt. O asemenea sarcină ar fi cu mult peste umilele mele abilitaţi, ca să citez o frază drăguţă.

în definitiv, tocmai lipsa abilităţilor era motivul pentru care venise aici, în speranţa de a-l angaja pe Higginbotham. Cei puţin, ea nu-şi imaginase că el era un criminal, deşi ar 6 fost mult mai liniştitor dacă ar fi făcut-o, Trebuia să fie mai precaută cu vizi ta corii. Dacă acela era biroul ei, atunci, ea era cea care înjunghiase scrisoarea cu briceagul. Oare acesta era modul ei de a face faţă pericolului pe care îl reprezenta?

- Dacă nu aţi venit pentru contractul de chirie al domnului Ratliff la Dunnock,.,

Ea se încruntă, încercând să înţeleagă situaţia. „Bineînţeles, Blestematul contract!" Oare avocatul spusese că Ratliff avea să fie dat afară de noul conte? Oare ea se temea pentru poziţia ei dacă asta avea să se întâmple?

Atunci, ce căutaţi aici, domnule Sutherland? Mintea lui mergea frenetic. încă din acea zi în biroul generalului Scott, nu avusese nici o problema în a născoci o lista lunga de motive pentru a părăsi castelul Dunnock pe cât de repede posibil după venire. Acum însă, dacă spera să o poată proteja pe Jane, trebuia să inventeze o scuză pentru a rămâne.

- Chiar dumneavoastră aţi spus că situaţia de aici cere prezenţa cuiva care cunoaşte castelul Dunnock, cineva cu abilităţi specifice. Poate nu ştia nimic despre ce însemna să fii conte, dar cu siguranţă era un al naibii de bun ofiţer. Privirea lui se concentra din nou asupra scrisorii, lată sarcina pentru care putea să-şi folosească toate talentele. Aşa cum cred că ştiţi deja, Robin Ratliff a primit ameninţări cu moartea. Eu sunt aici ca să le investighez.CapitoCuC 4

Jane deschise gura, dar nu reuşi să scoată vreun cuvânt, în afară de câteva sunete înfundate, un suspin, un început de râs şi un mincinoşi// care îi juca pe buze. Dintre toate explicaţiile absurde pe care el le putea oferi, cea pe care tocmai o spusese era cu siguranţă cea mai ridicolă.

-Vreţi să spuneţi că domnul Ratliff v-a angajat? Îl testă ea, ca să se asigure că aU2ise bine.

-Vă surprinde asta?

-Mă şochează, mai bine zis, domnule Sulherland. Nu aş exagera nici dacă aş spune că nu-mi *vine să cred,* Mai că sunt tentată să spun că e *imposibil.* Ideea că Robin Ratliff a scris scrisori şi a condus afaceri fără ştirea sau ajutorul secretarei lui...

-A copistului, o corectă el zâmbind jucăuş, un zâmbet pe care ca şi-ar fi dorit să-l deteste. Cu siguranţă, doar nu vreţi să insinuaţi că îşi implică umilul copist în toate decizii Ic pe care le ia, nu?

-Eu,.

Ea se pregătea să-l atace. Două lucruri o opriră. Primul era că şi ea minţea. îl minţea pe el - pe toată lumea. Nu că minciunile altcuiva le-ar fi scuzat pc ale ei sau că ale ei o făceau să fie demnă dc încredere. Doar că i se părea extrem de ipocrit să-l judece pentru că inventase un răspuns fără a şti de ce făcuse asta. Ea, dintre toţi oamenii, înţelegea că putea exista un motiv foarte întemeiat. Ea, dintre toţi oamenii, ştia cât de riscant putea fi adevărul Al doilea era că doar doi oameni ştiau despre amenin̦area la adresa lui Robin Ratliff lar ea era unul din ei. Celălalt era autorul scrisorii. Ceea c«[1] însemna că domnul Suthcrland era,,.
Nu, Nu, bineînţeles că nu scrisese el blefitemilţm aia. O văzuse [in]*ă în timp ce-i cotrobăisc prin birou - aşa cum fusese dar că [fA]- indiferent cât de mult avea să nege, Pusese o greşeală din par t** ei să o lase aşa la vedere. Dar de ce ar fi presupus că existaseră

şi alte ameninţări? De ce ar fi pretins că fusese chemat aici pentru a investiga problema? Şi, cum era clar că venirea lui nu avea nici cea mai mică legătură cu scrisoarea pe care tocmai o văzuse, ea tot nu avea un răspuns la întrebarea *ce-î adusese* aici. Nu era nici sigură că-l credea când spunea că nu lucra pentru contele Magnus. Recunoscuse că venise pentru a discuta despre afa^ ceri urgente, iar avocatul o avertizase că cea mai presantă treabă avea de-a face cu castelul Dunnock, Când domnul Sutherland descoperise că „domnul Higginbotham" pentru care călătorise de departe era, în fapt, femeia pe care el o cunoscuse cu mulţi ani

în urmă. surpriza de pe chipul lui fusese reală, de asta era sigură, O parte din ea chiar se întreba dacă nu cumva minciuna lui era o încercare stângace, drăgălaşă, de a rămâne pentru a o cunoaşte din nou pe ea.

Dacă aşa stăteau lucrurile, oare ar fi trebuit să se simtă flatată sau îngrijorată de interesul lui?

Apariţia lui bruscă ii amintise de zilele de mult uitate cu reuniuni şi rochii frumoase, cu chicotit de după evantai, cu plimbări prin grădini luminate doar de razele lunii alături de un bărbat frumos. Ea nu-şi permitea să se simtă singură. Dar, în această seară, se trezi amintindu-şi cu drag de timpurile trecute, de perioada de dinainte de a-şi da seama câ$_T$ pentru a-şi îndeplini visurile, cel mai bun - şi mai sigur - drum era singurătatea.

Era tulburată. În mod clar tulburată. Trecutul rămânea trecut indiferent de cât de tentant era. Şi nu avea nici un sens să pară afectată, căci asta nu avea să o ajute să afle adevărul. Poate că era mai bine să accepte, pur şi simplu, şiretlicul lui, doar pentru a putea sta cu ochii pe el Scuturându-se de cuvintele veninoase pe care se pregătise să i le adreseze, ea ii oferi în schimb un zâmbet, Avea să găsească o cale de a se descurca, aşa cum făcuse deja de nenumărate ori.

-Se pare că Robin Ratliff încă are capacitatea de a mă surprinde, domnule Sutherland,

Chiar dacă schimbarea ei abruptă de comportament îl luase prin surprindere, el îşi reveni rapid,

-Cei mai buni povestitori sunt plini de surprize, doamnă Higginbotham. Eu, unul, cred că e plictisitor - şi un pic suspicios - când lucrurile merg în conformitate cu planul. Bineînţeles că unele surprize sunt mai plăcute decât altele.

— Secrete scancfafoase -

înclină din cap către ea, ca şi cum ar fi sugerat că ea era o surpriză plăcută,

-Ce drăguţ din partea dumneavoastră să spuneţi asta, domnule Sutherland. Nu mi-ar plăcea să fiu percepută ca fiind plictisitoare. Ea porni către birou, aproape aLingându-l pe el în drum, şt scoase briceagul din lemn. îl aşează la locul lui obişnuit pe tăviţa gravată, din argint, lângă călimara cu cerneală, ridică cele două scrisori, o împături pe cea de la avocat şi o vâri în sertarul din centrul biroului, pe care îl încuie cu o cheie micuţă pe care o scoase din corsetul ei. Sau suspicioasă, continuă ea.

El îi urmări aproape indiferent toate gesturile, cu excepţia celui legat de briceag, şi nici măcar acela nu-i aduse altceva în afară de o sprânceană ridicată.

-Aceasta este, presupun, genul de scrisoare la care vă referiţi, nu-i aşa?

Îi întinse documentul jignitor fără a privi spre el Nu avea să permită ca acele cuvinte pline de ură să se întipărească în mintea sau în sufletul ei. El luă scrisoarea, scrutând-o cu privirea mai mult decât era politicos să o facă înainte de a se concentra asupra documentului şi de a-l citi cu atenţie.

Ea il privea, fascinată fără să vrea de modul în care lumina flăcărilor din şemineu îi evidenţia trăsăturile puternice. Oboseala pe care o observase mai devreme fusese înlocuită cu un soi de stranie încântare. îi plăcea asta - nu esenţa scrisorii, nu disconfortul pe care i-l cauzase ei, ci misterul, provocarea pe care o reprezenta. Când termină, întoarse pagina pentru a examina adresa şi sigiliul care fusese rupt, -A fost trimisă la Londra,

- Da, livrată editorului lui, Persephone Press, şi apoi trimisă aici. - întotdeauna deschideţi scrisorile adresate domnului RatlifF? Tăcerea care se lăsase ameninţa să dezvăluie mai multe decât intenţionase ea.

-Am permisiunea de a face acest lucru cind este plecat, da. Ca nimic urgent sau important să nu fie scăpat din vedere.

- Hmm, Aproape ca o secretară. îşi mută atenţia către ea. Şi e plecat des?

Ori de câte ori îşi imaginase ce ar fi putut să se întâmple dacă l-ar fi revăzut pe domnul Sutherland, acest interogatoriu alert

----------Siisanm Craig - ——

nu era pe lista ei. El, cu siguranţă, era priceput la asta. Ea se simţea neliniştită, ceea ce el probabil şi urmărea.

-Des, da.

-Şi unde merge?

-Depinde.

.Depinde de cat de departe am nevoie să fie"

Pe liniile familiare ale chipului lui apăru un zâmbet suspicios, şi el scutură din cap.

- Presupun că eu nu am avut ghinionul de a-l rata.

Ea râse uşor.

-Când vă aşteptaţi să revină?

-Eu... nu aş putea spune,

El păru uşor surprins de răspuns şi apoi ridică scrisoarea din nou.

-Asta e tot? Nu mai e nici o pagină?

-Nu.

Un colţ al gurii lui zvâcni. Ea nu avusese nici cea mai vagă idee că scepticismul putea să trezească gropiţe aşa cum făcea zâmbetul,

- Doamnă Higginbotham, ca să pot desluşi această situaţie, o să am nevoie de cooperarea şi de sinceritatea dumneavoastră -

Ea înclină uşor din cap, sugerând că-i înţelesese mesajul, şi zâmbi dulce.

- Bineînţeles, Ce rost ar avea să nu fim sinceri unul cu celălalt?

Pentru câteva clipe bune, el pur şi simplu o privi, fără a-i adresa vreun cuvânt, deşi se vedea că-i stăteau mai multe pe limbă. Ea era sigură că strălucirea năstruşnică din ochii lui, surâsul de pe buzele lui se regăseau şi pe chipul ei. Ca şi cum fiecare din ei ştia că celălalt nu era în totalitate sincer şi, în loc să fie frustraţi sau dezamăgiţi de aceasta descoperire, erau mai degrabă intrigaţi. Ce spunea despre ei faptul că un joc de-a şoarecele şi pisica li se părea atât de atractiv? în cele din urmă, el râse delicat, ofcrindu-i ei această rundă.

- Pot să păstrez asta? întrebă el, deja împăturind scrisoarea şi pregătindu-se să o vâre în haină.

-Bineînţeles.

Ea nu voia să aibă de-a face cu aceî lucru. Ar fi trebuit de la început să arunce scrisoarea în foc. Deşi, dacă ar fi făcut-o, oare domnul Sutherland ar fi găsit un alt pretext pentru a rămâne la Dunnock?

- Mai aveţi şi altele?

Secrete scancCafoase

Ea miji ochii, prefâcându-se şocată de o asemenea întrebare

-Nu, Daci au mai fost altele, presupun că domnul Ratliff vi 1e-a dat pe toate.

Domnul Sutheriand dosi scrisoarea cu grijă în buzunarul de la piept înainte de a-i arunca un zâmbet leneş,

-Tot ce avea, doamnă.

„Tot ce avea..." Cu alte cuvine, nimic. Oh, el era mult prea bun la asta, iar o asemenea concluzie nu ar fi trebuit să-i facă inima să bată nebuneşte. Sau, dacă era hotărâtă să bata, atunci ar fi trebuit să fie un indicator al neliniştii sau al fricii. Cu siguranţă, nu ar fi trebuit să se simtă entuziasmată. Doar asta era$_s$ asta trebuia să fie - anii de izolare din Scoţia puteau să fie puţin cam plictisitori.

Iar domnul Sutherland, în ciuda stării de frustrare pe care ea o simţise de când fusese anunţată de venirea lui, nu era plictisitor. Simplul fapt că îl văzuse de cealaltă parte a unei străzi pline de noroi, cu şapte ani în urmă$_H$ fusese suficient pentru a face inima unei tinere domnişoare să o ia la goană. Uniforma eleganta,

strălucirea din ochii lui, accentul scoţian.., avea un şarm neşlefuit, deşi ea încerca să se convingă că acesta era efectul imaginaţiei ei care îi juca feste.

Anii doar adâugaseră la masculinitatea lui: avea umerii mai taţi, bărbia mai fermă. Ochii lui căprui încă străluceau. Acum însă, ea vedea ceva diferit în ei. Avea sentimentul că ochii aceia văzuseră multe lucruri, lucruri întunecate care făceau ca momentele de bucurie să fie cu adevărat preţioase. Avea un aer primitiv care o atrăgea acum la fel cum fusese atrasă de rusticul Scoţiei.

-Spuneţi-mi, domnule Sutherland, îi făcu semn să se aşeze pe canapea, Ce aţi fâcut în armată?

El privea în jos către pernele care, spre nemulţumirea ei, erau cam pline de păr alb, ce se lipise cumva de tapiţerie. Atena prefera să se aşeze pe canapea în loc de pernuţa ei de lângă şemineu.

Nimeni nu obişnuia să stea acolo. Cu toate acestea, situaţia putea fi uşor interpretată drept un eşec din partea angajaţilor ei sau chiar a ei de a ţine lucrurile în ordine. Era cumva un semn de slăbiciune, De blândeţe.

0 parte din ea pe care alegea să nu o mai arate.

Spre surprinderea lui Jane, el nu se obosi şi încerce să dea părul ta o parte, indiferent de cât de inutil ar fi fost gestul. Tipic

pentru atitudinea de băiat râu pe care ea presupunea că el prefera şi o arate.

Cu toate acestea, se strâmbă uşor când se aşeză. Pernele erau moi, mult prea moi pentru ca oricine în afară de un copil sau un câine mic să se simtă confortabil, şi tocmai de aceea îl invitase să loc. Nu ar fi fost înţelept să-l facă să se simtă prea confortabil aici. Cu toate acestea, simţi o urmă de regret. Nu luase în consideraţie că, sub apăsarea greutăţii lui, canapeaua ar putea ceda şi el ar putea ajunge pe jos. în cele din urmă, canapeaua rezistă, deşi trosni de mai multe ori, în timp ce domnul Sutherland se foi inconfortabil, căci nu se mai putea bucura de avantajul înălţimii lui. Când privirile li se întâlniră din nou, el era încă amuzat şi, da, ştia prea bine ce urmărea ea.

-Speraţi să vă doborâţi adversarul rapid, doamnă Higginbotham? murmură el, 0 să ţin minte asta.

-Adversar? Ce vreţi să spuneţi cu asta? întrebă ea legânându-se în scaunul de piele generos pe care şi-l alesese, ceea ce avu imediat efectul nedorit de a-i ridica picioarele de pe podea într-un mod deloc flatam.

Pentru a-şi ascunde râsul, el duse mâna la gură şi spre obraz, zăbovind un moment pentru a scărpina barba pe care ea o găsea fascinantă, apoi intinse mâna, sprijinind-o pe marginea canapelci, părând mult prea degajat. Ea îşi aminti prea târziu de jurământul de a nu-l invita să se aşeze,

-Am fost în Indiile de Vest, doamnă, făcând aproape tot ce mi-au ordonat ofiţerii mei, îi răspunse el în cele din urmă.

Ea zâmbi fără tragere de inimă,

- Aproape tot?

-Nu era bine să le cresc prea mult aşteptările. îi făcu cu ochiul. Cam în şase zile din şapte nu făceam nimic.

Gestul lui cu ochiul ii trezi ei fluturi în stomac, dar se calmă respirând încet, apoi folosi un ton manierat, care aproape mereu funcţiona cu Agnes,

-Şi fn a şaptea zi ce se întâmpla?

- Păi, făceam un pic de căutări prin nisip.

Ea nu avea nici cea mai mică idee la ce se referea, cu excepţia faptului că suna a ceva leneş şi fără rost, dar cu siguranţă nu aşa era. Pană la urmă, toată lumea ştia că francezii şi britanicii se luptau

(¡ti

de mult pentru supremaţie în Caraibe, ceea cc presupunea un număr mare de marinari, soldaţi ţi nave. Poate că ea nu ştia ce însemna să cauţi prin nisip, dar ştia mult prea bine ce însemna să convingă pe altcineva de autenticitatea propriei persoane: o simplă văduvă care avea scris frumos, angajată să transforme manuscrisele unui autor în copii curate pentru editoT. Oare ce era cu adevărat domnul Sutherland? I se părea fascinant să-l urmărească urzind povestea cu care intenţiona să o păcălească. Sau cel puţin să încerce.

- Nu e de mirare atunci de ce sunteţi atât de bronzat.

îngrozitor de bronzat. Cu mult mai bronzat decât era permis unui gentleman. Iar ea *cu siguranţă nu* se întreba dacă pielea lui pictată de soare era şi la atingere la fel de călduroasă pe cât părea sau dacă pieptul şi umerii lui erau la fel de bronzaţi pe cât îi eTau faţa şi mâinile.

-Mărturisesc că, atunci când am 2is că munca v-a dat talentele necesare pentru această sarcină, mă gândeam la ceva cu totul diferit.

-Oh? Ridică din sprâncene. Care sunt atunci, de fapt, talentele mele pe care aţi dori să le testaţi?

De această dată, ea reuşi cumva să nu roşească.

-Păi, dacă sunteţi aici pentru a investiga o ameninţare cu moartea, domnule Sutherland, asta nu înseamnă că e şi un criminal prin preajmă? Dat fiind că se presupune că suntem cu toţii în pericol, sperăm că sunteţi un ţintaş iscusit, un spadasin sau... Tonul ei sigur deveni uşor mai piţigăiat,

-Nu vă temeţi, doamnă, zise el către ea. Mă descurc cu arma mea.

Ea găsi zâmbetul lui leneş, sugestiv, straniu de liniştitor, ca şi cum el credea că pentru a rezolva situaţia nu avea nevoie de alte tactici defensive în afară de replici isteţe. Ea îşi dorise să pară sceptică, chiar indiferentă, faţă de posibilul pericol. Cu toate acestea, faptul că rostise cu voce tare ameninţarea o făcuse să fie mai reală decât reuşiseră rândurile prost scrise ale autorului. Ce ar fi fost dacă.,, ce ar fi fost dacă cineva chiar voia să-l ucidă pe Robin Ratlilî- peea?

Dar scopul, continuă el, pe un ton mai serios, este să nu ai ne-ˇ^ie de o armă pentru a-ţi înfrânge oponentul. Dacă ai scos arma, lupta este deja pe jumătate pierdută,Sttsanna Craig -

Ea presupunea că el avea cumva dreptate.
treaba mea să~i anticipez mişcările, continuă el. Să Tiu mai
rapid. Mai deştept.

-Şi toată... *căutare a prin nisip* v-a făcut mai rapid şi mai inteligent, nu?

El puse mâinile în şolduri şi se trase mai pe marginea canapelei, mai aproape de ea. în lumina focului, ochii lui străluceau precum whisky-ul din sticlă,

-Sunt încă viu. şi asta e tot ce trebuie să ştiţi.

Ea dădu să-i răspundă, dar nu reuşi Să scoată vreun cuvânt, Nu-i stătea detoc în fire să permită altcuiva să aibă ultimul cuvânt. Cu cărţile era mai uşor. întotdeauna, în cele din urmă, gâscă replica perfectă, aşa că personajele ei nu erau niciodată în impas. Dar. în acest moment, nu se simţea nici deşteaptă şi nici rapidă. Se temea. Era înspăimântată de ideea de a fi forţată să piece de la castelul Dunnock, prin mijloace cinstite sau nu, Se ridică iuLe.

- 0 să o chem pe doamna Murdoch să vă conducă în camera dumneavoastră.

Domnul Sutherland trebuia să fie obosit. Cu siguranţă, a doua zi dimineaţă puteau să înceapă să-şi dea seama de ceea ce voiau cu adevărat unul de la altul? Ea simţea nevoia să fie singură, să gândească. Această *zi* obişnuită de ianuarie luase o turnură la care nici cititorii lui Robin Ratliff nu s-ar fi aşteptat.

Dar nici nu apuci bine să spună cuvintele, că se clătină nesigură şi se aşează ia ioc. Camera se învârtea cu ea. Oh. era absurd de ridicol. Nu leşinase niciodată şi, deşi se întrebase cândva dacă experienţa ar fi utilă pentru cercetare, acum nu era momentul.

fn ciuda eforturilor canapelei de a-l ţine prizonier, domnul Sutherland sări în picioare în momentul în care ea se ridică, un act demn de un gentleman - era cu mult mai cavaler decât se aşteptase ea. Deşi nici asta nu era în totalitate just. Nu avea nici un motiv pentru care să nu-l considere un gentleman. Dar nu o ajuta să-şi revină nici faptul că el stătea aplecat deasupra ei. Un bărbat care călătorise zile bune şi care purta haine umede nu avea nici un drept să miroasă atât de provocator, de proaspăt şi de aromat.

El îi prinse *şi* îi ridică mâna lipsită de vlaga de pe braţul scaunului *şi* începu să-i maseze încheietura. Degetul lui mare, uşor bătătorit, se strecură dincolo de dantela fină a mânecii ei şi trecu peste pielea ei delicată, acolo unde se simţea pulsul.

- Doamna Higginbotham? Sunteţi bine?

Ea ridică privirea către el şi citi îngrijorarea în liniile fine din colţul ochilor şi în zâmbetul lui crispat,

^ Poate ar fi mai bine să vă conduc eu în camera dumneavoastră.

El se aplecă mai tare, ca şi cum s-ar fi pregătit să o ia în braţe, Cu ultimele forţe, ea reuşi să se retragă din strânsoarea lui şi să stea mai dreaptă,

-Sunt bine, insistă ea, scuturând din cap. M-am ridicat prea repede, asta e tot.

Amabil, el făcu un pas în spate,

- Sun să o chem pe doamna Murdoch, nu?

El traversă camera către clopoţelul cu frânghie înainte ca ea să aibă timp să protesteze.

-Staţii

Ultimul lucru de care avea nevoie era ca Agnes să se îngrijoreze pentru ea şi să facă tărăboi. Reuşi să se ridice, cu o mână sprijinin- du-se de spăLarul scaunului, pentru a se asigura că şi rămâne în picioare de aceasta dată. El se încruntă observându-i gestul.

-Câinii sunt cu Agnes - doamna Murdoch ► Clopoţelul o să-i agite din nou. Şi ceilalţi servitori trebuie să Se în pat deja,

-Atunci, înseamnă că pentru această noapte m-am pricopsit cu canapeaua asta blestemată, nu? întrebă el făcându-i cu ochiul.

Oare îşi imagina ea sau accentul lui devenea mai puternic?

- Mai bine canapeaua decât pernele de pe jos, ii răspunse ea, adu- nându-şi forţa din modul în care el o tachina, privind către pătuţu- rilc câinilor şi apoi către el.

Dar el se uita dincolo de ea, către uşa care ducea în camera ei, ca şi cum ar 5 ştiut exact ce era în spatele eL Presupunea că nu ar fi trebuit să fie deloc uimită dacă abilităţile lui includeau şi cunoştinţe exacte legate de planul etajelor de la castelul Dunnock - sau, cu mult mai probabil, o abilitate deosebită de a intui unde erau dormitoarele doamnelor,

Când privirea lui se opri din nou asupra ei. atracţia nu mai P^tea fi negată, în ciuda distanţei dintre ei. La fel de puternică

Susanna CraiQ

^ fnţpse cu şapte ani în urmi, când se priviseră b adunarea din Ten^V

măruntaielor ci,

Pit-i e'^Îgreu să imagineze ca pe un scoţian voinic din Ţinuturile înalte, în kilt(cu arma scoasă şi ridicată, „ stând de pază

la capătul patului ei... sau mai aproape.,.

- Presupun că un paznic n ar strica în cazul m care demonul care a scris acea scrisoare decide să-şi facă apariţia, şopt. ea.

El păru că ia în consideraţie cuvintele ei - atât cele spuse, cât şi cele nespuse - dacă nu se înşela ea,

- Da. aşa e, fătuco. Asta se prea poate. Vocea lui era mai joasă şi mai călduroasă decât strălucirea din ochi, deşi. de la **acea** distanţă, expresia lai era imposibil de citit. E timpul să trezim câinii.

Trase de sfoara cu ciucuri de care atârna clopoţelul, apoi făcu o reverenţă surprinzător de rece, un memento al faptului ci încă era soldat, în ciuda tuturor prostiilor pe care le înşirase despre căutatul prin nisip.

- O să mă întâlnesc cu doamna Murdoch la parter. Noapte bună, doamnă Higginbotham!

Zicând acestea, se întoarse şi ieşi atât de sigur de destinaţia lui. de parcă el ar fi fost stăpânul locului.

Un sentiment de uşurare - pentru că aşa alese şi o numească - străbătea tot trupul ei. Fusese cruţată de consecinţele propriei slăbiciuni. Nu înţelegea cum de aproape /eşifiase! Până la urmă, nu era una dintre eroinele fragile ale lui Robin Ratliff, care să aibă nevoie de protecţie. Iar domnul Sutherland nu era eroul ei.

Probabil, nici răufăcătorul, deşi minţise despre motivul pentru care dăduse buzna la castelul Dunnock, sanctuarul ei. Ca să îşi recapete liniştea şi pacea, ea trebuia să impună limite ferme. Trebuia sa menţma barierele ridicate, nu şi le coboare, aşa cum socul o de- terminase sa fata în această seară. .Asta e tot ce trebuie să ştiţi", a spusese el

Plicii ^t0!' ZiSe C" VOtt Vjdeâni ?i «m«rt goală, o re- alui RobinRatliff- bra e P'n 'S Spn]'m d'n de scaun. Îşi simţea picioarele braţele mo,, ca ş, cun, Mr fi luptat să iasă din ^Lsc^te, 50

- Secrete scandaloase -

^bătându-se chiar şi atunci când era traşi inevitabil către mlaştina trecutului ei.

A doua ***zi,*** intenţiona să afle dacă domnul Sutherland venise să-i ofere un colac de salvare sau să o împingi în prăpastie

CapitoCufS

în tradiţia medievala, scara circulară din turnul de sud fusese special gândită şi construită pentru a întârzia - sau pe cât se poate preveni - o invazie. Spirala se îngusta ia stânga, împiedicând urcarea unui războinic cu sabia ridicată. Scările erau atât de înguste, încât nu puteau fi urcate decât una pe rând. Şi era imposibil pentru persoana care urca să vadă ce ofensivă îl aştepta la capăt.

Aşa că, atunci când Thomas o întâlni pe doamna Murdoch la câţiva paşi de partea de jos a scării, bătrâna menajeră nu-I observă şi sări în sus. iar Atena şi Afrodita, care veneau în urm* ei, o luară rama. Scara dirijă tărăboiul în sus, un amestec năucitor de lătrat şi ţipete, aproape surzindu-l. Preţ de un moment, rămăseseră în impas, servitoarea fiind mult prea speriată ca să se mişte şi Thomas nea vând pe unde să treacă.

Dacă scara ar fi fost mai lată decât lăţimea umerilor lui sau dacă treapta pe care stătea ar fi fost mai joasa cu jumătate de centimetru, atunci s-ar fi întors şi ar fi urcat înapoi. îşi folosise toată stăpânirea de sine pentru a-i spune noapte bună lui Jane şi pentru a ieşi din acea cameră. în aceasta scară, i se întipărise în minte o nouă imagine cu ea: palidă, tremurând, aproape copleşită - şi el aproape că o strânsese în braţe şi îi promisese să o ţină în siguranţă pentru totdeauna. Dar ea nu avea încredere în el mai mult decât aveau câinii ei.

Şi pe bună dreptate.

Cu şapte ani în urmă, el plecase din Sus se* fără o vorbă. Nu era de mirare că ea îl primise cu atâta răceală. Să reapară în viaţa ei la fel de abrupt precum pltcase? Şi apoi, nici măcar să nu fie onest cu ea cât să-i povestească ce făcuse în anii care se scurseseră sau motivul pentru care venise aici în această seară?

îi fusese cu mult mai greu decât îşi imaginase să o mintă. Greu, dar necesar. El nu ştia ce ameninţări sau ce probleme avea castelul.—---- Sifiiimui Cniţtj —

El nici măcar nu o cunoştea pe ea - cu siguranţă nu cunoştea meia în carc se transformase, Să-i povestească ei sau oricui adevărul - că-şi petrecuse cea mai mare parte din viaţă servind ca spj$_{0n}$ şi că acum moştenise un ducat pe care nu-l voia - însemna să închidă un capitol din viaţa lui pentru totdeauna. Şi aşa fusese periculos de aproape de a se da de gol.

-Gata, gata, fetelor, imploră Agnes, chinuindu-se să prindă câinii fără a-şi pierde echilibrul.

în cele din urmă. lui îi veni ideea de a se lipi de peretele curbat, iar câinii trecură de el, târându-şi obosiţi trupurile maro cu alb.

-Vai, domnule, îmi pare aşa râu, îi mărturisi servitoarea când ecoul lătratului câinilor se pierdu. Clopoţelul i-a pus pe jar. dar mereu sunt agitaţi în preajma bărbaţilor.

-Doamna Higginbotham o să se bucure să-i vadă, cred. Cu siguranţă, avea să sc simtă mai alinată de prezenţa lor decât de a lui. Mi-a spus că aţi fost într-atât de drăguţi încât să pregătiţi o cameră pentru mine, doamnă Murdoch,

-Da. aşa e, domnule...

- Sutherland.

Bătrâna zâmbi generos.

-Ah, mi s-a părut că am auzit un pic de accent scoţian în vocea dumneavoastră.

- Un pic, da, recunoscu el, deşi fără mare tragere de inimă, amin- tindu-şi de acuzaţia lui Jane. Întinse mâna pentru a o ajuta pe servitoare să treacă dincolo de întorsătura periculoasă ca să coboare scările. Dar am fost plecat de mai bine de zece ani.

-Ah, bine. Ea flutură din mână ca şi cum ultimul deceniu nu însemna mare lucru, deşi el ar fi preferat ca ea să-şi ţină mă na lipită de peretele de piatră, de dragul echilibrului. Eşti acasă acum.

Aşa să fie? Cum de putea un loc să fie atât de familiar, dar$_{t}$ în acelaşi timp, atât de străin? Dar putea să spună acelaşi lucru şi despre Jane.

Ajunsă la capătul scărilor, doamna Murdoch porni vioi pe acelaşi coridor pe care el mersese mai devreme cu Jane.

- De cât timp e doamna Higginbotham la Dunnock?

Ea îi răspunse imediat.

-De cât timp e şi domnul Ratliff.

Secrete scandaloase -

Oare era evazivă în mod intenţionat? Un pas de al lui era cât doi de-ai ei$_{t}$ aşa că în scurt timp o ajunse pe servitoare din urmă,

- Şi cât înseamnă asta, mai exact?

-Oh, de câţiva ani.

„Aproape şase." Ştia măcar atât din hârtiile pe care generalul Scott i le dăduse. Dar bineînţeles că acea cronologie nu ieşea la socoteală cu anul dintre întâlnirea lor în Sussex şi venirea ei În Scoţia, Cu perioada în care ea fusese căsătorită şi ulterior rămăsese văduvă şi acceptase să călătorească către ceea ce englezii, care nu ştiau prea multe, ar fi numit capătul lumii. Când doamna Murdoch îl grăbi prin Sala Mare, el începu să se întrebe daca nu cumva ea decisese să-l dea afară în loc să-i arate camera.

- Dougan v-a lăsat lucrurile în conacul de la poartă, îi explică ca. Acolo veţi avea un pic de intimitate.

Un pic de intimitate şi pentru Jane. Odată ce uşa castelului avea să se închidă, el avea să dispară din preajma ei, deşi rămânea în continuare pe moşia Dunnock, Poate că subestimase un pic instinctele protectoare ale servitorilor.

Aproape imediat, regretă că plecase fără haină şi mănuşi. Aerul umed şi rece îl făcu să se gândească deodată cu un dor neaşteptat la transpiraţie, nisip şi bâzâit de ţânţari. Din nou, îl blestemă în tăcere pe generalul Scott pentru că insistase să vină la Dunnock. Dacă se lua după primirea rece pe care Jane i-o servise, atunci nici măcar întâlnirea lor neaşteptată nu mai putea salva această călătorie. Doamna Murdoch se întoarse cu faţa către el, avea obrajii roşii, iar ochii îi străluceau.

-Nimic nu e mai bun ca aerul proaspăt pentru a-i aminti unui scoţian că este din Ţinuturile Înalte, insistă ea.

Ecoul explicaţiei lui ridicole pentru accentul lui îl forţă să zâmbească ironic.

Conacul era format dintr-o suită de camere care fuseseră construite în peretele fortâreţei, acolo unde în zilele lungi paznicii îşi duseseră veacul, dormiseră şi păziseră domeniul prin ferestrele înguste din pereţi. Preţ de o clipă şi fără mare interes, se întrebă dacă avea să împartă camerele întunecate şi umile cu Dougan. Dar când doamna Murdoch împinse uşa cu umărul...

- Se mai înţepeneşte câteodată, întotdeauna a fost aşa, zise ea.

El văzu că încăperile din spatele uşii, fostele cabine ale pazni-
^or, fuseseră transformate. Apartamentul era spaţios şi modern,
Susanna Craîg ^
mobilat cu gust. Trecură printr-un birou către camera de primire şi dincolo, către ceea ce părea a fi un dormitor.

-Intendentul lui Lord Magnus, domnul Bârne, a trăit aici mulţi ani, ti explică doamna Murdocb, El - contele adică - a închis rostui castelului şi a renunţat la majoritatea servitorilor. Nu a vrut să-şj bată capul cu el, din ce se pare. Apoi, după ce domnul Barrie s-a îmbolnăvit şi a murit, a venit domnul Ratliff. Thomas încercă să pară interesat,

-Dar domnul Ratliff nu este.., El se opri brusc, înghiţindu-şi cuvintele. Cine se ocupă de pământ? schimbă cl subiectul Ea ridică din umeri.

-Cineva din Glasgow? Sau poate din Londra, „Edinburgh", mai că-i venea să o corecteze. Dar oricare din acele oraşe era, în mod clar, cu mult peste imaginaţia servitoarei.

-Doamna Higginbotham primeşte, din când în când, scrisori de la el.

Mai multe scrisori - şi, cel mai probabil, şi neplăcute - despre probleme pentru care ea nu putea face multe lucruri. Cu siguranţă, ea ajunsese să se teamă de venirea poştei.

-M-am gândit că, poate, dumneavoastră, aţi.,, venit să vedeţi cum stă situaţia.

Doamna Murdoch îşi împreună mâinile în faţă şi îl privi cu subînţeles.

„Oare arat ca un intendent?"

Se feri să întrebe, temându-sc că răspunsul ar putea fi da. Deşi, cu Faţa lui bronzată şi cu cizmele jerpelite, poate că nu mai arăta suficient de domn nici pentru aşa ceva.

-Am venit ca să investighez o scrisoare de ameninţare la adresa domnului Ratliff, zise el.

Nu era tocmai o minciună. Intenţiona să descopere cine scrisese blestemăţia aia, deşi acum era mult mai preocupat de pericolul care o păştea pe Jane. Nu era nevoie în nici un caz să-şi asume mai multe roluri. Cât timp avea să se ocupe de investigaţia privind scrisoarea, putea să afle care era şi situaţia reală de la Dunnock. Cu siguranţă, asta răspundea ordinului p_e care îl $_{primi5e\ dc\ U\ gene}$ralul Scott. Servitoarea miji ochii auzind despre posibila ameninţare. - Spuneţt-im, ce fel de chiriaş a fost domnul Ratliff? întrebă el.

---------- Secrete scandaloase- -

Ea râmase surprinsa auzindu-l *şi* îşi lipi mâinile împreunate de trup, ca *şi* cum ar fi păzit ceva - un secret? Sau poate că era doar o servitoare loiala care nu îndrăznea să vorbească despre afacerile stăpânului?
-Nu aş putea spune, domnule Sutherland.
- De ce nu?
-Păi, nu l-am întâlnit niciodată.
-Niciodată,,,?
Ea încuviinţă strâmb din cap.
-E retras, aşa e_ îşi petrece majoritatea timpului peste hotare.
Cu siguranţă, ea găsea straniu un asemenea comportament.
Cercetare, aşa ii spusese Jane, Cine şi-ar h imaginat că asemenea cârţi pline de fantezii aveau nevoie de atât de multă cercetarc?
- Da, doamna Higginbotham a zis în treacăt că este în Edin- burgh acum.
-Ah. este?
Ea nu păru surprinsă şi nici interesată.
- Păi, mai mult e plecat decât e aici, şi ista e un fapt.
Era un comportament curios, asta cu siguranţă. Dar, din nou, generalul Scott ii sugerase ci aşa ceva era de aşteptat. Altfel, cine ar fi dat atâţia bani pentru a trăi la Dunnock? Sau pentru *a* nu trtfi, din câte se părea.
-Vi mulţumesc, doamna Murdoch. Mi-aţi fost de mare ajutor,
Fâcându-i semn cu mâna, o repezi înapoi în birou.
Servitoarea se conformă repede şi, după ce făcu o reverenţă surprinzător de sprintenă, deschise uşa îndărătnică şi ieşi înapoi în curte, în urma ei, o adiere rece de vânt şi câţiva fulgi de zăpadă îşi croiră drum în cameră. De îndată ce uşa se închise, el se apucă să cerceteze împrejurimile, un obicei împământenit care ajuta orice soldat să nu fie luat prin surprindere în locuri nefamiliare. Biroul era mic şi pătrat, cu o podea de piatră goală şi cu pereţi vopsiţi în alb. Mobila simplă era suficientă pentru a ţine registrele şi pentru întâlniri cu chiriaşii; o masă, o pereche de scaune din lemn şi un birou.
Oare cât timp trecuse de când se ocupase cineva acolo de treburile proprietăţii?

Abandonă întrebarea şi dădu să incuie uşa. îl cunoscuse pe domnul Watson, agentul contelui - al lui - în Edinburgh, insă nu fusese. Susanna Craig -

în^t Dar nu avea nici un motiv pentru care să creadă că SetD-nock nu puteau fi gestionate de la distanţă, " persoana potrivită. Nu-şi mai putea rezolva dilema prin an, gaj ar ea „domnului Higginbotham". ^t putea să-i ia să găsească un intendent demn de această poziţie? Ce fel de decizii trebuia şi ia intre timp?

„La naiba ***şi*** fir-ar să fiel"

Ca şi cum spera ca întrebările să nu-l urmeze, se grăbi m camera de primire, unde focul care ardea în şemineu făcea spaţiul mai primitor şi călduros- Lambriul părea să & fost pus cândva în secolul trecut, şi majoritatea elementelor de mobilă păreau şi ele din altă generaţie, deşi erau mai elegante decât cele din birou, cu un covor de lână pe jos şi câteva printuri decorative, ieftine, pe pereţi. Canapeaua părea la fel de primitoare ca aceea pe care şezuse cu o oră în urmă. Tava bine dotată cu ceai de pe masa de lângă şemineu făcea ca încăperea să fie mai primitoare. Se simţea că focul fusese aprins recent, căci în aer mustea miros de umezeală şi îmbâcscală. Altfel, totul părea pregătit pentru musafiri. Dar, bineînţeles, Ratliff nu era niciodată aici ca să primească oaspeţi...

Ridicând lumânarea de pe măsuţă cu o mână şi ţinând o bucată de prăjitură cu prune în cealaltă - nu mai mâncase de când plecase din Perth, cu ore bune în urmă Thomas îşi croi drum către dormitor. La fel ca în camera de primire, pereţii erau din lemn şi mobila era veche, dar confortabilă. Cineva, probabil doamna Murdoch, făcuse patul cu lenjerie curată, iar Dougan îi lăsase cufărul şi geanta sprijinite de un perete. Deşi încâpcrea era la distanţă de intrare, era cea mai friguroasă, iar el nu zăbovi. Despachetatul putea să aştepte până dimineaţă, înapoi În camera de primire, servi restul bucatelor lăsate pe tavă, care includeau o cină zdravănă şi o jumătate de carafa de whisky, pe care o descoperi cu uimire. \i plăcea din ce în ce mai mult de doamna Murdoch,

Sătul şi Ui căldură. se sprijini înapoi în scaun şi îşi slăbi lavatie-
«a aS T Şi de ŞUieratul din cameră
«8*ul plictisit al oceanului şi nici
Z Sp * " dintr'o Vîaţă Pe CarC o trăise aUt de
neisi$^{e}m^{U}_{a}{}^{n}jT$ * 6U'er * slăbi ™ "-uit lavaliera; hainele ş, manierele unu, adevărat gentleman îl iritau acum. Cândva.

58

Vkii'fr WîîhJJUJV ----------

ti («sri.rT.1 familiar«». Dar nu sr potriveau u 1 rolul *tAtr* j fu-^r *uf* donat în Miile <lr Vest. aşa ci te abandon-isr iu favoarea hainelhf jt-iţ^Urc ii a pârului neîngrijit, a unui personaj care nu putea fi hj nuit ră era agent britanic aflat în misiune di spionaj în căutarea tacurilor de ancorare a navelor franţuzeşti. în Dominica. *el* fusese un excentric - scoţianul nebun care bântuia plajele ţi care obişnuia săbea prea mult.

Acum1 trebuia să-şi dea scama care era rolul potrivit de jucat aici. Cercel A încăperea, iar privirea i se opri asupra carafei; se apleci ţi turnă din lichidul de culoarea chihlimbarului într-un pahar. Simţea usturimea whisky-ului. Hu era destul, dar era un început. Sil ti carafa, salutând batjocoritor, şi apoi umplu paharul din nou. încuictoarea cu siguranţă îngheţase pană acum, şi el nu avea pe ce plajă să mai bântuie, în orice caz, dar nu găsea nici un motiv pentru care nu putea şi râmână scoţianul nebun care bea prea mult.

După căteva momente în care privi focul prin conţinutul paharului din mână, aşează paharul înapoi pe tavă, neatins, şi vârî mâna în buzunar pentru a scoate scrisoarea anonimi. De una singură, nu reprezenta cine ştie ce marc indiciu - hârtia nu era marcată, iar scrisul era în mod clar mascat, Oare chiar nu mai fuseseră şi altele? Şi, dacă fusese o singură ameninţare, oare exagerase el cu privire la

însemnătatea ei? Reacţia lui Jane la spusele lui cum că venise şi investigheze situaţia fusese mai mult decât sceptici, ca şi cum nu doarcă era puţin probabil ca Ratliff să-l fi angajat, ci era de-a dreptul imposibil. Ca şi cum ar fi ştiut că el minţea.

Absent, frecă cu degetul mare zona în care briceagul străpunsese hârtia. Ea nu fusese înspăimântată de scrisoare. Fusese furioasă. Furioasă pentru Ratliff? Poate, Dar mai era ceva la mijloc, un detaliu care ii scăpa. Se simţea pe jumătate tentat să caute o copie *a* cărţii *Mireasa necromarttuîui* doar pentru a vedea despre ce era toată tevatura.

(¡ti

După ce apucă hârtia şi aşează documentul în buzunarul de ia piept, se ridică. Un somn bun avea şi-i limpezească mintea. Apoi putea să afle cine se ocupa de poştă în sat şi să adune informaţii de acolo. Oare ce fantome din trecut, ce foşti prieteni avea să găsească? în Balisaig, cineva avea să-l recunoască, negreşit. Nu drept Magnus. bineînţeles. Ci drept flăcăul neastâmpărat care venea odată cu vara pentru a-şi scoate bunica la tot soiul de distracţii. Trecu cu dosul.
5usfltm« *Craig*

palmei peste barba nerasă. Poate ci ar fi trebuit să se gândească ᵤo deghizare. Putea şi-şi fi Hsat barba să crească pe durata călătoriei.
Sau cel puţin mustaţa...
în loc să pornească spre dormitor, se îndreptă către uşă ş, ridică zăvorul - simţea nevoia să mai arunce o privire. Anii de pe insulă, săptămânile pe mare... se simţea un pic dezonentat, un pic copleşit să fie închis într-o cameră fără ferestre. Deschise uşa, întrebân- du-se, în timp ce aceasta trepida din toate încheieturile, cum de reuşise doamna Murdoch să facă faţă balamalelor vechi şi greutăţii uşii. Simţi vântul lovindu-l puternic în faţă; lemnul solid de stejar înăbuşise vacarmul de afară la fel de bine precum pereţii de piatră. Curtea era goală şi nu se vedea nici o lumină nicăieri. Dunnock se vedea în spate, o umbră apăsătoare contra unui cer întunecat, lipsit de stele.

Uşile castelului pe care doamna Murdoch le închisese în spatele ei erau singura cale de intrare în curtea interioară, gândită de constructori ca o a doua linie de apărare împotriva oricărui intrus care reuşea să străpungă peretele exterior şi să treacă de paznicii din conac. Deşi nu era extrem de familiarizat cu schiţa castelului, ştia că dormitoarele erau situate în partea opusă, unde pereţii înalţi şi mlaştina erau un ultim bastion al siguranţei. Prin faptul că îl cazase aici, doamna Murdoch reuşise imposibilul: îi arătase unui străin ospitalitate, dar reuşise să-l ţină la distanţă de toate lucrurile valoroase.

Dar singura comoară care îl interesa la Dunnock era Jane,

Oare ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi acceptat oferta ei de a petrece noaptea pe acea canapea oribilă sau pe pernele din faţa şemineului? Dormise în condiţii mai rele, iar disconfortul ar fi fost un preţ mic de plătit pentru şansa de a fi în apropierea ei. Dar bineînţeles că ea il tachinase - sau cel puţin intenţionase să-l tachineze, Nu avea nici ea încredere în chimia dintre ei, şi acesta era, fără îndoială, un semn al raţiunii ei.
Acum însă. în timp ce privea în marea de întuneric, se trezi intre- bandu-se dacă o văzuse cu adevărat În această seară sau dacă a doua z. avea sa se trezească dintr-un nou vis cauzat de febră. Şi, dacá "âM^H ᶜf Ş^irestul ™ coşmar. Simţi un fior rece de aer
s Sr Îl ?t mCepU 54 tremurc" din cap la propria stangăoe.,nch.se uşa şi o încuie. Pentru acum. cel puţin, ea era în
GO
Sivmi' NcmiffiiUt.sr
itll^utAtiţAfu tiwntil M. Şl, tulii U,uliii \it\ Irtunnf < A în ii În urmă, Atena Ali'^tit.i erau *i* n *va*, ftilti .4,1 tliM *Ai* ruin. Abia rând *¡w* prugAd du tuli .ii«' v ' i f 1 t f t ' ⁱW^tt*¹ '»i'^'llr lin i Inţrlime emnentarlul dnam- Mim Im li iIivj|Hi* v.a armul ÎA< u\ <le câini, Jnlotilmtimi nuni iţgJlnţ Un preajma b Ari laţilor," Hl prrjmputictie i A ea ne rcfrriie h faptul cA animalule bărbatului drlrsiitu A* Itfrbrtţ*,

Hi.i nu pli rUiclj.il totuşi* Li fel ca ftatlili, ile altfel Singurătatea, tilwnţrlf inilrltmjit -toate conturau port rolul unui bArhat straniu, fniniiri'iU, ptf care doar J.mc pAnui s.Vl cunoască foarte bine.

Iliom.iii av InftilAHc* când spuncfli cA rn nu se schimbase. Fata pt< i atr n nmati use fusese deschisă, încrezătoare - prea încreză- toarc, poate.

Fomelrt de acum rrn rexervata, precaut A şi ridicase multe ziduri. Oare ce se întâmplase de se transformase aşa?

CI se hnltift ta tavan, aşteptând ca patul sA se tncâlxească suficient pentru a adormi.

Nu-i spusese adevărul lui Jane despre cine era şi nici despre motivul pentru care venise.

Dar începea să suspecteze că nu era singurul care avea secrete.

CdpitoCui6

Jane stătea întinsă pe spate, holbându-se la tavanul patului ci cu baldachin» cu Atena şi Afrodita cuibărite confortabil de o parte şi de alta. Patul fusese singura ci indulgenţă, cu aşternuturi de mătase, cu un număr extravagant de perne şi ai draperii vişinii din catifea, plisatc, alunecând în cascadă din vârful aurit. Orice femeie merita un asemenea pat, numai pentru ea - bine, îl împărţea cu câinii ei. Era raiul în care se putea retrage atunci când se simţea lipsită de inspiraţie sau când critici trufaşi îşi dădeau cu părerea.

însă, în această noapte, deşi patul era la fel de confortabil ca întotdeauna şi era târziu, nu putea să adoarmă. Simţea fiori de nelinişte prin tot corpul, precum o mancă rime plasată într-un loc inconfor- tabil şi care cerea să fie scărpinată în cel mai inoportun moment. Se simţea la fel de neliniştită cum fusese şi mai devreme în acea seară, poate chiar mai mult, deşi îşi repeta că nimic nu se schimbase cu adevărat.

Ea era în siguranţă - autorul acelei scrisori trimisese scrisoarea la Londra, nu aici, aşa că era evident că nu ştia unde locuia.

încă avea în chirie castelul Dunnodt şi nu primise nici o informare oficială că lucrurile aveau să se schimbe în privinţa asta. Munca la cartea *Captiva tâlharului* avansa frumos. Singura diferenţă între noaptea trecută şi cea de azi era venirea domnului Sutherland, ceea ce nu însemna mare lucru pentru că,.. Suspină îndelung. Atena protestă contra mişcărilor pernei ei umane şi duse o lăbuţă peste braţul lui Jane, pentTU a o ţine locului.

Jane îşi tot repeta de mai bine de o oră sau chiar mai mult că nu avea de ce să se agite din cauza domnului Sutherland, Chiar dacă îşi făcuse apariţia din neant, în aceeaşi zi cu acele blestemate scrisori. Chiar dacă explicaţia pe care i-o oferise era o minciună gogonată. Chiar dacă era clar că intenţiona să rămână şi să-şi vâre nasul în treburi care nu-l priveau,.. Sau poate îl priveau? Chiar dacă. Siisdtmtf Craig-

- ă ,a fusese îndrăgostită de el. înăbuşi un nou sUspi ărl S — nu-şi putea ..tohneb nişte, Poa, că el rtuera periculos, dar cu siguranţă a v e a a d u c ă probleme, Cu mulţi ani în urma, ea luase decizia de a include defimtiv o uşa nentru a deschide alta, Momentele, oamenii, locurde - fuseseră toa- te închise şi bine ascunse în cel mai întunecat colţ din cel mai adânc **sertar a]** memoriei ei. Acum însă, în ceea ce ar fi putut la fel de bine să fie una dintre scenele din romanele ei, cutia în care îşi îngropase trecutul începuse să zornăie ameninţător. Ce era în interior era încă viu şi voia să iasă la lumină.

Şi era doar vina lui Thomas Sutherland.

Şi ea nici că se gândise - bine, poate un pic - la el în toţi aceşti şapte ani. Fusese un adevărat şoc să descopere că atracţia pe care o simţise faţă de el la 17 ani nu dispăruse. Ea presupunea că nu era tocmai surprinzător ca o femeie tânără să fie atrasă de un gentleman chipeş, să se bucure de ochii lui strălucitori şi de zâmbetul şarmant, să se întrebe cum ar fi să îşi treacă degetele prin pârul lui brunet şi ondulat.

Dar întotdeauna fusese mai mult de atât. Acum, la fel ca atunci, el emana încredere, încredere lipsită de aroganţă, ceea ce în experienţa ei era o raritate, în special în rândul bărbaţilor tineri. Ceva din modul în care se purta, disponibilitatea lui de a râde de el însuşi - ea nu mai cunoscuse nimic asemănător, nici înainte şi nici de atunci. Ea.,, dacă era sinceră, îl invidia pentru asta.

Era mândră de succesul ei, încrezătoare în abilităţile ei creative. Cu toate acestea, nelinişte încă o mâcina. Mu exagera nici dacă ar fi numit asta frică, deşi nu ştia exact *de ce* se temea. Pentru a menţine lumea pe care şi-o crease avea nevoie de control, de precauţie
fie rd^Îtâ^'^6ı ^^ dC0Sebire de ^ ea nu ^ P^mitea sâ
™ ?armd intoxicant ** domnului Sutherland era combinat
cu modul în care o privise cu ani în urmă - modul în care o privise
du se b el nu ^ ^ * intde5 do gândin-
se la el, chiar dacă **nu** ar fi **trebuit**
Wn t!t[d] t PC d0mmi1 Suthed_d ^ Sntr-un
F^obabil un pachet d'f " * ^ ** ~va. -l -ai
^ tn la greaca de trei ori pe săptămână. Deşi Jonathan

- Secrete scandaloase

poate că nu trecuse de vârsta la care ştia că nu era bine să chiuleşti ca să mergi la pescuit, cu siguranţă ştia prea bine că nimeni nu avea de câştigat daci făcea asta. Oricum, trecuse de vârsta la care să aibă nevoie ca sora lui să-l conducă La parohie. Dar Jane se ataşase rapid de acest obicei, care-i oferea trei ocazii perfecte pentru a ieşi din casă.

Când clopoţelul de deasupra uşii magazinului începuse să sune, anunţând venirea unui alt dient, ea se întorsese din obişnuinţă, o mişcare care-i permitea să-l cerceteze mai bine pe bărbatul pe care îl observase stând de cealaltă parte a drumului. După cum era îmbrăcat, ea presupusese că el era unul dintre ofiţerii care ajunseseră recent în Tenchley. Zvonurile din sat spuneau că erau staţionaţi temporar pe coastă în timp ce aşteptau noi ordine, Will Ford, proprietarul magazinului, îl salutase din spatele tejghelei, şi străinul, domnul Sutherland, ii răspunsese cu un accent scoţian plăcut, care răsunase atât de incitant În urechile ei. Vorbea cu Will, bineînţeles. Dar se uitase la ea. Ea nu-şi amintea să fi văzut în ochii altcuiva admiraţie. Pânâ şi mama ei când o privea se strâmba şi scutura din cap. Tatăl ei se încrunta des. Până şi Julia Holloway; cea mai bună prietenă a ei, o privea cu milă şi o considera ştearsă.

Nimic din ceea ce trăise Jane nu o încurajase să fie mat indulgentă cu sine. Când se uita în oglindă, vedea ceea ce toţi ceilalţi vedeau - sau ce presupunea ea că vedeau: o fată dizgraţios de masivă, cu păr şaten care refuza să stea ondulat indiferent de ce-i fâcea, Ochii ei albaştri, deşi aveau o nuanţă plâcută, nu erau suficient de fascinanţi pentru a o face memorabilă.

Dar dacă se lua după chipul domnului Sutherland - după strălucirea din ochii lui, după începutul de zâmbet el părea să vadă ceva ce restul nu reuşeau. înspăimântată de atenţia lui, suspectând că era o farsă, ea se întorsese repede şi se prefăcuse ocupată cu o înşiruire de panglici cam urâte. Bărbaţii tineri în haine roşii se aşteptau la foarte multă atenţie şi în general o primeau. Ea refuza să-i răspundă la aşteptări.

(¡ti

Dacă s-ar fi gândit atunci că prima lor întâlnire avea să fie şi ultima, poate că nu s-ar fi comportat atât de neobrăzat. Trei zile mai târziu, ea servea ceaiul la familia Holloway, unde avea voie să meargă neînsoţită, în mare pentru că locuinţa lor era foarte aproape de a tatălui ei, dar mai ales pentru că Sir Richard era primarul din. Susdıtia Craig -

Tench J ey Şi era la fel de protector cu Jane cum era cu p TOpria U Din acest motiv, ea, cu siguranţă nu se aşteptase « gh * printre invitaţi trei ofiţeri- Sir Richárd făcuse prezentările: Q -Domnişoară Quayle, vi-l prezint pe locotenent Sutherland, Ea făcuse o reverenţă stranie, care devenise şi mai ciudată Pri faptul că nu-şi putea lua ochii de !a privirea lui, care-i spunea ci * el o recunoscuse. Ca răspuns, el făcuse o plecăciune, -îmi face plăcere să vă cunosc, domnişoară Quayle, După-amiaza se transformase în seară, ceaiul - în cină şi târtj El abia dacă se dezlipise de ea, în cele din urmă, ea decisese^ dacă el era hotărât să fie galant, atunci şi ea avea sá facă un efül| sA fie amuzantă. El ascultase cu atenţie poveştile ei despre sat şj locuitori, şi amândoi râseseră cu poftă, deşi ea nu intenţionasesă fie amuzantă. El îi spusese că avea darul de a povesti. De mai multe ori. surprinsese şi privirea încurajatoare a Juliéi de cealaltă parte a camerei.

Când Sir Richárd o condusese acasă şi tatăl ei se încruntase din cauza orei târzii, ea se aşteptase din nou ca acela să fie sfârşitul poveştii. Însă, două zile mai târziu, după ce-l condusese p* Jonathan la parohie şi se aşezase pe banca din fier de afară pentru a-l aştepta, domnul Sutherland îşi fâcuse apariţia de nicăieri ca să i ţină companie.

De fiecare dată de atunci, timp de mai multe săptămâni, ei iţi petreceau timpul împreună cât Jonathan era la lecţii. Se plimbaseră braţ la braţ, sub mângâierea soarelui dulce de septembrie,în cimitirul neîngrijit ai parohiei - o locaţie ideală pentru a o vriji pe o scriitoare de romane gotice, deşi ea nu îndrăznise să-i vorbească domnului Sutherland despre creaţiile ei şi încercase să mi se gândească la atenţia lui ca şi cum ar fi curtat-o. El îi povestise despre Scoţia şi despre viaţa în armată, şi ea fusese neaşteptat di fascinată de ambele - fascinată de el şi se fascinaţia lui inexplicabili pentru ea. La sfârşitul acelor săptămâni idilice, fascinaţia se transformase în ceva mai mult - ea îi promisese cu încântare mai mul« dansuri la viitoarea adunare din sat.

însă în ziua adunării ea se temuse că nu avea să se ţină de pro misiune. Afară, ploaia ameninţa să cadă. Mama ¡şi revenea dintH răceala şi refuzase să iasă. Tatâl întârzia din cauza unor afaceri în satul vecin şi era aşteptat acasă abia după miezul nopţii,- — Sccrcte scan<fafcni$c*-——----------

Sir Richard Halloway salvase din nou situaţia. Rugăminţile lui speciale în numele J ui iei o îmbunaseră pe mama lut Jane care îi aferise acesteia acceptul de a merge cu ci. Ea se chinuise să arate cât mai bine fărăaLrage atenţia sau speculaţiile nedorite nle mamei şi ale fratelui ei, Se rugase să nu plouă şi rămăsese complet uimită văzând că rugăciunea ii fusese ascultată. Intrase în sala de bal la braţul stâng al lui Sir Richard - Julia fusese în dreapta lui - şi cercetase încăperea cu ochi nerăbdători.

Când nu văzuse nici urmă de vişiniu pe nicăieri, inima ei prostu^ ţă. de fată, aproape că se sfărâmase.

Domnul Sutherland şi ceilalţi ofiţeri ajunseseră foarte târziu. El o găsise în colţul Cu plante agăţătoare, fix când toată lumea se împrăştia ca să meargă la cină, Deşi dansul se terminase deja, ea, dezamăgită, îşi pusese mina Într-a lui aşteptând să fie condusă în salonul de cină. în loc de asta, el o condusese afară, în ceea ce părea a fi o grădină, deşi o brumă timpurie o lăsase stearpă. Timp de mai multe clipe, se plimbaseră în linişte înainte ca el să-şi adune - nu, nu ***curajiti,*** ea nu credea Că-i lipsea curajul - determinarea, atunci, de a-i spune că întârzierea fusese cauzată de faptul că unii ofiţeri îşi primiseră ordinele foarte târziu în acea zi, Chiar ordinele lui aveau să ajungă în curând.

Cu toate că se aştepta la aşa ceva, vestea o lăsase fără respiraţie. Timpul pe care I] petrecuseră împreună, deşi în mare erau clipe furate pe ici, pe coloj oferise culoare zilelor ei mohorâte. El nici nu apucase să-i spună bine cuvintele, că ea îşi simţise privirea întunecată.

Atunci, el o privise cu acea strălucire năstruşnică în ochi care o copleşise.

- Domnişoară Quayle, pot să vă fur un sărut?

Ea auzise zvonurile despre soldaţi care se foloseau de viitorul lor nesigur, periculos, pentru a obţine favoruri de la tinere domnişoare, favoruri care nu mai puteau fi luate înapoi. Nici măcar ofiţerii nu erau mereu gentlemeni.

- E păcat să furi, domnule Sutherland, îi răspunsese ea pe un ton adecvat, cu un amestec de dorinţă şi durere. Şi nu aş vrea să am păcatele altcuiva pe conştiinţă. Apoi, rămăsese fără răsuflare şi îşi Umezise buzele înainte de a continua: Dar o să vă ofer unul.

Ea aşteptase cu ochii închişi, cu buzele strânse, cu inima îngheţată în piept, în timp ce el dusese degetele sub bărbia ei şi buzele,
delicat peste ale ei. O adiere de plăcere, un val de căldură şi pt[tt]u] ei sărut - sărutul lor de rămas-bun, îl nuimse ea - ş. gata, trecu^ El era, ea era sigură de asta, un bărbat experimentat, Şi(cu toate acestea, când se retrăsese şi îşi îndreptase spatele. ea vâzu, se o sclipire de uimire pe chipul lui. Şi apoi îi vorbise pe un t0n uşor nesigur.

- îmi permiteţi să vă vizitez mâine acasă? *Acasă.* Era greu să nu-şi imagineze ce avea să vorbească el cu ută| ei. Poate că în acea seară nu era sfârşitul până la urmăT ci începutul? în spatele lui, stelele işi făcuseră apariţia, Norii se risipiseră. Inima ei, care aproape se oprise în loc cu secole în urmă, începuse din nou să bată. După o scurtă ezitare, încuviinţase din cap la întrebarea lui, Oare o făcuse? Nu aflase niciodată, pentru că până dimineaţa ea,.. Trânti nemiloasă capacul cutiei amintirilor ei înainte ca altceva să mai evadeze.

Evenimentele care urmară ar fi trebuit să-l alunge pe Thomas din mintea ei. în loc de asta, ea îşi amintea de acele săptămâni minunate cu el, cu o claritate perfectă, când fusese naivă, suficient de visătoare încât să creadă în dragoste la

prima vedere, aşa cum se povestea în romanele de iubire, însă, din noaptea

Scam sctiuttaiiutsc

balului, ea fusese obligată să se confrunte cu realitatea. Acum ştia exact cum erau ţesute acele poveşti, înţelesese sursa puterii lor şi o folosise pentru propriile mijloace.

Atentă să nu deranjeze câinii, se afundă mai adânc între aşternuturi şi închise ochii. Fusese nevoie de un efort deosebit ca să alunge amintirea acelor zile, amintirea lui, înapoi în cutia trecutului ei, acolo unde trebuiau să şi rămână toate, Thomas Sutherland poate că reuşise să se strecoare în castelul Dunnock. Dar ea nu trebuia să i permită să se strecoare şi în mintea ei. Sau în inima ei. ***Şi*** cu siguranţă nu tn patul ei.

fo ciuda avertismentelor primite de la măicuţe, AUora era hotărâtă să descopere sursa luminii strălucitoare. Pereţii mănăstirii, odinioară singura ei protecţie, se *transformaseră într-o închisoare, şi acea lumină - într-un far al libertăţii Dacă ar găsi o cale să, „*

-Cu nasul în cărţi deja de dimineaţă, doamnă Higginbotham?

Jane reuşi să nu tresară la auzul vocii lui Ihamas. Avea ani buni ¿c practică, incluzând aici şi întreruperile aproape zilnice ale lui Agnes, care o învăţaseră să nu se grăbească să ascundă ceea ce făcea b ce lucra, O asemenea reacţie doar atrăgea mat multă curiozitate, Câinii insă nu avuseseră niciodată capacitatea de a mima calmul. Atena, care dormise în tăcere pe canapea, se ridică şi urcă lăbuţele pe marginea acesteia, lătra nd furioasă la intrus. Af rodi ta, descumpănită că se trezise singură în faţa şemineului, se întinse pe jos, îşi dădu pe spate urechile şi începu să mârâie.

Reacţiile lor păreau mai mult să-l amuze pe Thomas decât să-l sperie. Dar cel puţin nu mai înainta în cameră. Cu o grijă exagerată, Jane tamponă pagina, curâţă tocul şi închise bine călimara de cerneală, ignorând atât comportamentul câinilor, cât şi invitatul.

-întotdeauna m-am trezit devreme, domnule Sutherland, îi explică ea, în cele din urmă, De obicei, încep munca la răsărit, continui până la amiază şi apoi duc câinii la o plimbare.

Auzind de plimbare, Atena şi Afrodita uitară pe moment de lipsa lor de încredere faţa de domnul Sutherland şi ţâşniră către biroul ei, cu cozile ridicate.

-Jos, ordonă ea tâios.

De această dată, doar Atena ascultă. Când Jane privi către pragul uşii, Thomas se chinuia să nu râdă.

^Afurisit să fie!" Era abia nouă şi jumătate, şi acum trebuia să scoată câinii la o zbenguială prin grădină dacă voia să aibă linişte.

- Pot sa ştiu ce căutaţi aici?

El stătea sprijinit cu un umăr de pragul uşii, cu braţele încrucişate la piept. Dacă se bărbierise în această dimineaţă, atunci lama lui trebuia ascuţită mai bine. Şi lavaliera lejeri şi părul ciufulit? *Rtivâşit,* asta îi spunea creierul ei. *Răvăşitor*, răspundeau alte părţi din ea care nu prea gândeau de obicei.

-Mă duc în Balisaig, Indiferent dacă se odihnise mai bine sau nu decât ea, ochii lui erau strălucitori şi plini de obişnuita lor viclenie, cu mult mai fascinanţi decât aveau dreptul să fie. Am venit să-mi iau haina şi pălăria,

în sat? Ce spera să dcscopere acolo?

-Pe scaun lângă uşă, îi zise ea, făcându-i semn nepâsitoare. Acum, dacă îmi permiteţi, trebuie să mă întorc la„,Afrodita sări în sus. duse lăbuţele în poala lui Jane şi lâtră ascuţit ca şi cum voia să o certe şi să-i spună: „Ai promis".
De această dată, Thomas râse cu poftă. Ea îl privi ţintă. Această întrerupere a rutinei era numai vina lui. El îşi îndreptă postura, dar nu păru deranjat de privirea ei fermă.
- Păcat că Ratliff vă pune să munciţi cât el se distrează.
- *Cercetarea* nu este distracţie.
-V-a lăsat un vraf de pagini de copiat, presupun?
El îşi aţinti privirea spre birou.
Din instinct, ea începu să-şi adune hârtiile, încălcând una dintre regulile sale de bază.
-Nu trebuie să vă preocupaţi de...
-Haideţi cu mine!
-Munca mea, termină ea în timp ce el vorbi peste ea. Ce?
Ea presupusese că el era dornic să aibă oportunitatea de a cotrobăi prin lucruri fără ca ea să-l mai deranjeze,
-Haideţi cu mine! Putem să luăm şi câinii.
înţelegând că se discuta despre ele, Atena se ridică şi Afrodita încetă să mai dea cu lăbuţele în genunchiul lui Jane suficient dc mult încât să se uite peste umărul ei.
- Poate, dacă le obosim, sugeră el, ridicând din umeri şi **zâmbind** larg, nu o să mai aibă la fel de multă energie pentru a mă suspecta.
Oare spera ca o plimbare lungă să aibă un efect asemănător şi asupra ei?
Inundată de lumina dimineţii - primele raze de soare după mai bine de o săptămână - fereastra în formă de romb strălucea la fel de puternic precum piatra după care fusese construită. Ninsoarea cernută pe geam în noaptea trecută începuse deja să se topească. Lumea ameţitor de strălucitoare de dincolo era cât se poate de opusă de scena pe care o scrisese ea. Cu degetul arătător aşează o nouă pagină peste vraful pe care îl făcuse.
Avea de scris o carte şi existau oameni care depindeau de responsabilitatea ei. Nu mai era o fetiţă prostuţă care să fie vrăjită de oferta de a se plimba braţ la braţ cu un domn arătos. Fără să vrea, o amintire recentă o lovi: muşchiul braţului lui încordat sub atingerea mâinu ei, noaptea trecută. înfipse degetele cu putere în braţul tare, din lemn, al scaunului,
-Ar trebui să lucrez.
El înclină din cap în timp ce o privi,
-Ăsta nu e un nu, domniţă.
Preţ de câteva momente, ea refuză să spună mai multe, refuză să fie fermecată de accentul lui, pe care el îl folosea doar când voia, Dar el nu păru să fi înţeles acea aluzie de a pleca şi de a o lăsa în pace,
Ea se ridică. Afrodita şi Atena începură să danseze în jurul gleznelor ei.
-Preabine, domnule Sutherland, O să-mi iau mantia şi ne vedem în grădină într-un sfert de oră.
Zâmbind, el făcu o plecăciune, îşi culese lucrurile şi se întoarse, pornind către scări.
O jumătate de oră de mers prin frig până în sat, timpul petrecut acolo, apoi călătoria înapoi, mai lungă pentru că urcau dealul. Câinii aveau să latre încontinuu tot drumul.
Suficient timp încât compania lui să distrugă fascinaţia prostească pe care o simţea faţă de eL

CapitoCuf7

Zăpada de un deget acoperea curtea interioară, iar pe ici, pe colo se vedeau urmele de paşi ale servitoarei care duceau către conac, lăsate probabil când Îi dusese micul dejun, şi urme de paşi mai mari, ai lui, venind spre castel.

în timp ce o aştepta pe Jane, Thomas bătea din picioare pentru a se încălzi şi admira jocul de lumini din norişorii de zăpadă pe care-i ridica cu tropăiturile lui. Iernile din copilăria lui nu fuseseră niciodată aşa, căci zăpada cădea rar şi se topea repede în Glasgow, Poate că nu era cavaleresc din partea lui să se aştepte ca Jane să-şi croiască drum prin ea. Dar, de îndată ce o văzuse, îşi dorise - simţise nevoia - să împărtăşească toata splendoarea cu ea.

Şi nu prea se simţea în stare să viziteze Balisaig singur. Ea se ţinu de cuvânt şi ieşi pe poarta castelului chiar cu câteva minute mai devreme, cu tot cu câinii ei, care alergau prin zăpadă înaintea ei, cu boturile vârâte în nea, suspinând şi afundându-şi botul în omăt, apoi pocnind zăpada între fălcile lor.

Ea râse, iar el auzi acelaşi sunet vesel care-i încântase urechile cu mult timp în urmă şi se întrebă, simţindu-se neaşteptat de îndurerat - pe de o parte din cauza geloziei, pe de alta din pricina mândriei -, dacă soţul ei o făcuse să râdă aşa cum o auzea el acum.

Mantia ei îmblănita, din lână grea, era neagră şi părea ştearsă. Dar ea o combinase cu o glugă împodobită cu blană argintie care strălucea în lumina dimineţii şi care îi evidenţia ochii, făcându-i să pară şi mai albaştri, *şi* el se trezi gândindu-se că nu s-ar sătura niciodată să o privească, căci era cu mult mai fascinantă decât în orice vis pe care mintea lui obosită îl conjurase cât timp fusese plecat.

Câinii il observară primii şi îşi reluară protestul deja tradiţional. Ea miji un pic ochii, concentrându-şi atenţia asupra lui, dar nu se încruntă - nu tocmai - şi pocni din degete către câini, un gest mult mai ineficient decât de obicei, căci acum purta mănuşi.El nu se putu abţine să nu râdă observându-i încercarea de a fi i_m. punătoare, Oh_p aproape că~i simţea acrimea de pe limbă!

Brusc, se trezi recunoscător pentru frigul din aer Oh, dar gândul de a o gusta era unul cu adevărat periculos. Poate nu fusese tocmai înţelept să o invite să-l însoţească spre sat. Cu siguranţă, fusese egoist.

-Gata, domnişoarelor, zise el încet peste scheunatul lor gălăgios şi întinse mâinile, cu palmele în sus, ca ele să le inspecteze.

Ele se opriră momentan din furia lor. Una - Atena? Da, Afrcdita avea blana cu mai multe picăţele - adulmecă precaută aerul în direcţia lui; amândouă îl ocoliră cu grijă în timp ce-l depăşiră şi ieşiră pc poarta castelului. în ochii luî, tot era un progres. Daca ar fi putut să o calmeze şi pe Jane la fel de uşor, ar fi fost ceva. îi întinse braţul, dar ea vârî mâinile în manşon.

-Nu cred că te plac, domnule Sutherland.

- Doamna Murdoch mi-a zis că nu le plac bărbaţii în general, ii răspunse el cu vioiciune, mergând în pas cu ea în timp ce **tTecură** pe sub grilaj, dincolo, către lumea încântătoare a copacilor pudraţi cu zăpadă şi a piscurilor acoperite de omăt. El văzuse frumuseţile din Ţinuturile înalte doar vara şi tocmai se întorsese dintr-o **călă**torie istovitoare, pe drumuri pline de noroi, alunecoase, aşa că transformarea era pe cât de extraordinară, pe atât de neaşteptată. Dar nu o să-mi pierd speranţa, nu încă,

~Eu... eu le-am luat de la un... gentleman care nu le-a tratat bine, îi explică ea ezitând uşor, ceea ce sugera că nu considera că modul acelui om de a se comporta fusese tocmai demn de cuvântul *gentleman.*

Dar el se opri asupra unui alt aspect al conversaţiei.

- *Tu* i-ai luat? Eu credeam că sunt câinii domnului Ratliff,

-Nu.

El nu-i putea vedea chipul din cauza glugii de blană, dar îi simţi încordarea uşoară din ton. Ca şi cum îi spusese prea multe deja şi nu intenţiona să facă aceeaşi greşeală din nou. Cu siguranţă, era ceva straniu în toată situaţia, ceva ce el nu putea încă defini, ceva ce ea nu voia să dezvăluie,

-Dacă ele nu se comportă frumos nici cu el, mă mir că le tolerează.

-Se pare că v-aţi făcut o impresie greşită despre domnul Ratlifîf. Foarte greşită, aş adăuga.

-Pentru binele dumneavoastră, mă bucur să aud asta,

£1 chiar nu voia să creadă ce era mai rău despre angajatorul lui Jane, Dar nici nu era tocmai dornic să-şi imagineze că Ratliff se înţelegea cu câinii, cu siguranţă nu dacă asta însemna că avea o relaţie mult prea intimă cu proprietara lor. Şi când îşi mai aminti şi de acele perne brodate extravagant, de lângă şemineu, şi se gândi că ele puteau să fie un cadou de la el pentru a le îmbuna pe ea şi pe cele două animale,..

- De cât timp lucraţi pentru el? întrebă atunci când se simţi mai stăpân pe glasul lui, atent să nu se dea de goi.

- De mai bine de şase ani.

Nu era un calcul prea complicat. Cu toate acestea, el adună numerele de mai multe ori, ajungând Ja aceeaşi concluzie de fiecare dată: în aproximativ douăsprezece luni de la plecarea lui din Anglia, ea se căsătorise şi rămăsese şi văduvă. Apoi, în mod clar, abandonată atât de familia ei, cât şi de cea a soţului, nu

avusese altă scăpare decât să se susţină singură angajându-se la un bărbat care era sau poate nu era un nenorocit de primă mână, un bărbat care o adusese şi o uitase aici.

Mergeau în linişte de mai bine de jumătate de kilometru şi el încă nu putea defini emoţiile apăsătoare din interior. El păstrase amintirea ei. a sărutului ei, dovada inocenţei într-o lume insipidă şi rea. Promisiunea unei legături pentru un bărbat care, uneori, se temea că pierduse legătura cu tot ceea ce conta, inclusiv cu sine însuşi.

în noaptea balului, el se gândise la nechibzuinţa flăcăilor din zonă, lăsând-o să tânjească pa marginea ringurilor de dans. Dar fusese de ajuns ca unul dintre ei să schimbe asta. Bineînţeles că ea se căsătorise, aşa cum Thomas îşi imaginase că avea să facă. Odinioară fasă, crezuse cu neruşinare că el avea să-i câştige mâna. Dacă ar fi [cer]ut o explicaţie de la tatâl ei, dacă ar fi sfidat ordinele lui Scott, [d]acă şi-ar fi amânat plecarea chiar şi cu o ai, oare ceva, orice, ar fi fost diferit? Pentru amândoi?

Cu siguranţă, ţi-ai ii pierdut postul şi, cel mai probabil, ai fost biciuit aproape de moarte ", îi reaminti raţiunea. „Şi ea nu ar ^ai 5 vrut să aibă nimic de-a face cu tine.",__----------Susanna Craig

_____

Pufni ironic, insă se prefăcu amuzat de poznele câinilor. înaintau, atacând fiecare piatră şi fiecare smoc de iarbă transformat de ninsoare într-o creatură fantastică. Dumnezeu să-l ajute dacă dădeau peste un iepure. Ar fi ţâşnit într-o clipită, şi el nu ar fi avut de ales decât să-i urmărească până avea să-i găsească, altfel Jane l-ar fi detestat pentru totdeauna - dacă nu o făcea deja.

-Vedeţi, v-am spus că plimbarea o să le facă bine,

- Eu nu m-am îndoit nici o clipă de beneficiile mişcării, domnule Sutherland, ii vorbi ea pe un ton rece. Doar de momentul în care are loc.

-Şi de companie? interveni el **şmechereşte.**

Ea făcu o pauză şi îl ţintui cu privirea,

- Cred că aţi avut un motiv pentru care aţi dorit să vă însoţesc,
- Bineînţeles.

Ochii ei străluceau puternic, ca şi cum îl surprinsese cu cine ştie ce năzbâtie.

- Vă amintiţi poate ce s-a întâmplat ultima dată când am ieşit la plimbare?
- Cu siguranţă, nu,

Ea roşi puternic,

-Nu?

în anii care trecuseră, se presupunea că el trebuia să fi fost mult prea concentrat asupra supravieţuirii pentru a tânji după o fată pe care o cunoscuse doar pentru câteva săptămâni. Dar el păstrase acele amintiri aproape precum o măicuţă îşi păstrează rozariul, stăruind asupra fiecărui detaliu, căutând... ceva. Alinare în trecut. O calc de a evada din prezent. Speranţa unui viitor.

- Eu mă gândesc la asta des.

Ea suspină uimită, mişcându-şi buzele în cel mai ademenitor mod posibil. Modul în care reacţionase, alături de faptul că roşise iar, arăta că acele momente furate însemnaseră ceva şi pentru ea. Chiar dacă îşi spusese că nu ar fi trebuit. El *îşi* plecă uşor capul, încercând să-i surprindă privirea,

-începusem că cred că aţi uitat.

Primul lor sărut fusese rapid şi în secret, ascuns de ochii mult prea curioşi ai sătenilor de întunecimea acelei nopţi de toamnă- Acum, erau m plină zi. sub atingerea soarelui iernatic. Aerul rece,

-—----------Sccrrte scatufafoasc ----

străpungător, îi înconjura precum o îmbrăţişare, aducându-i mai aproape, făcându-i să caute căldura din braţele celuilalt.

El o cuprinse cu o mână pe după mijloc şi cu cealaltă de ceafă. Sub gluga ei, palma lui simţea buclcle ci dese. Ea scoase una din mâini din manşon şi o duse peste pieptul lui, în dreptul inimii lui, fără a-l trage mai aproape, dar, în acelaşi timp, fără a-l îndepărta. Chiar înainte ca buzele lor sA se întâlnească, un mârâit ameninţător răsună în liniştea din aer. Amândoi priviră în jos către locul de unde veneau sunetele. Atena apucase între dinţi rochia lui Jane şi se proptise jos, în încercarea nereuşită de a o îndepărta pe stăpâna sa de el. Afrodita se rotea În jurul lor, neştiind cum era mai bine să ajute la despărţirea lor,

Jane râse neliniştita.

-Vedeţi, v-am zis că sunt câini excelenţi pentru protecţie.

Când înălţa capul, el cercetă, din obişnuinţă, împrejurimile. Nu văzu nimic - pe de o parte, pentru că erau înconjuraţi de o mare de alb. Şi, pe de altă parte,

pentru că mintea îi era intoxicată de Jane; de mirosul ei. de atingerea ei, de gustul pe care îşi amintea că îl avea,,.

- Protecţie faţă de cine?

Vântul trecu printre ei, iar ea se eliberă uşor din îmbrăţişarea lui. Mulţumiţi, câinii o luară din nou la goană, în faţă.

-Faţă de noi înşine, poate? sugeră ea$_T$ râzând uşor. îşi scutură mantia pentru a o îndrepta şi apoi duse mâinile înapoi în manşon. ***Nu*** am uitat nici eu acea noapte, domnule Sutherland. Dar nu cred că este înţelept pentru nici unul din noi să ne reluăm legătura fix de acolo de unde am lăsat-o. Dacă sunt sigura de ceva e că săruturile v-ar distrage de la investigaţia legată de acea scrisoare,

-Oh? Ajunse lângă ea din doi paşi. Aveţi multă experienţă cu astfel de situaţii?

Ea îl privi mijind ochii.

-Dar dumneavoastră?

-Să-mi fac treaba chiar dacă mă şi distrez? El nu fâcea nici un efort în a-şj ascunde frustrarea. Să vă reamintesc, doamnă, că sunt un soldat? Ea ridică un pic bărbia.

Puteţi sta liniştit că nu am uitat nici asta.pentru restul călătoriei, dc mai bine de jumătate de kilometru, înaintară în linişte, în cele din urma, micuţul sat Balisaigse întindea la picioarele lor, an punct de interes într-o zare altfel plină de alb. Ci te va magazine ***şi*** case se înşirau de o parte şi de alta a drumului central, surprinzător de lat, care urma linia văii, lcgându-l cu lumea de dincolo de Ţinuturile înalte. în depărLare, se vedea vârful parohiei şi mult mai în spate fum negru ieşind din forja fierarului. Prea puţine se schimbaseră faţă de ce îşi amintea el şi nu se putea decide dacă ăsta era un lucru bun sau nu. îşi tirî picioarele prin zăpadă, oprindu-se la marginea satului*

-Ce speraţi mai exact să descoperiţi la Balisaig? întrebă ea, intuind ceva în ezitarea lui.

Cu siguranţă, era o întrebare mult mai complicată decât intenţionase ea să fie. Mat devreme, el se întrebase de ce ca nu se întorsese la familia răposatului ei soţ sau chiar la a ei, însă, chiar întrebarea ei îi trezi o nouă amintire despre tatăl ei care negase însăşi existenţa ei... Nu, nu întotdeauna era posibil - şi mai **niciodată** nu era simplu - să te întorci aca^ă.

- Presupun că Robin Ratliff a ales un loc atât de îndepărtat tocmai din dorinţa de a găsi pace şi linişte, zise el, răspunzând cumva la întrebarea ei,

-Da, personalităţile creative preferă, de obicei, libertatea înlocui distragerilor.

- Libertatea de La distrageri este un lux pe care majoritatea dintre noi nu-l vom cunoaşte niciodată, Îi răspunse el. Cu atât de puţi Oi lucruri care să-t poată distra pe oameni aici, cred că toată lumea este curioasă în ceea ce-l priveşte. Oameni care vor să afle ce s-a întâmplat cu cutare şi cutare personaj sau când o să apară următoarea lui carte, orî tot felul de astfel de lucruri.

Ea scoase o mână din manşon ca şi cum ar fi vrut să alunge între- barca precum ar fi îndepărtat un puf iritant.

- Cu siguranţa, nu suficient pentru a alunga inspiraţia domnului Ratliff. ⁵ ∗ ᵛ

- Poate că nu. Dar ceva a reuşit sâJ trimită departe, se pare.

Poalele rochiei ei ridicară zăpada când ea se întoarse brusc spre

el. În privirea ei. preţ de o clipă, se întrezări o umbră, care dispăru rapid. Ar fi fost uşor de ratat de cineva care nu era obişnuit să & vigilent, să urmărească umbrele pe marea întunecată.---------- Secrete scandafcase- -

- Daci vă interesează bârfele satului, atunci vă sugerez să începeţi la Thistle and Crown.

Ea se opri în faţa tavernei din piatră, cu şindrilele şterse, care se vedeau din stradă *

-Tot acolo ajunge toată corespondenţa pentru Balisaig* incluzând aici şi castelul Dunnock.

Ducând o mână pe zăvorul uşii, el îi făcu semn să intre înaintea lui.

- Oh, nu, zise ea. Poşta a venit ieri, dacă vă aduceţi aminte. Eu am altă treabă de rezolvat astăzi. Apoi, trebuie să mă întorc la muncă.

El făcu o pauză,

-Sper că asta nu înseamnă că sugeraţi că o să vă întoarceţi singură la Dunnock.

Un răcnet îi făcu să se uite ţintă către piaţa satului, unde un grup pestriţ de băieţi şi fete duceau o luptă crâncenă cu bulgări de zăpadă. Aerul rece se umplu de râsetele lor şi de tropăiturile cizmelor lor. Atena şi Afrodita se alăturaseră bătăliei, observă el, şi trăgeau de călcâie şi smuceau de mâneci şi fulare, care încotro, bucuroase să prelungească jocul împiedicând victoria pentru oricare parte, ceea ce copiii păreau să încurajeze.

-O să am câinii cu mine, zise ea.

Nemulţumit, el scutură din cap.

-Dacă domnul Ratliff ar fi crezut că aceşti câini sunt de ajuns pentru a vă proteja, doamnă Higginbotham, atunci nu m-ar mai fi angajat pe mine. Ne întâlnim aici într-o jumătate de oră, zise el împingând uşa şi pregătindu-se să treacă pragul, 0 să mergem cu toţii împreună acasă.

CapitoCuCS

Dl! Incinta ce uşa se închise în urma lui, Janc respiră îndelung - jitî de o parte din cauza exasperării şi pe de alta de uşurare. Gestul spunea mai multe decât cuvintclc pe care ştia prea bine că nu era în regulă să le rostească. Deşi ştia sigur că dorinţa lui de a o proteja era exagerată, o gâlccavă pe străzile din Balisaig nu ar fi fost de folos nimănui. Nici ea nu ştia dacă suspinul ci era un semn al dezamăgirii - al dorinţei - şi nici nu voia să afle. Traversă strada către drogherie. Pe timp de iarnă, când era greu de călătorit şi negustorii ambulanţi nu-şj mai fâccau simţită prezenţa, drogheria se aproviziona cu mult mai multe bunuri şi lucruri în afară de medicamente. Deşi nu intenţiona să cumpere nimic, zăbovi cu degetele, în trecere, peste secţiunea colorată de panglici. Mătasea îi reaminti de acea dimineaţă din magazinul lui Will Ford. şi ca feri repede mâna.

- Deja aveţi nevoie de mai multă hârtie, doamnă Higginbotham? o întrebă domnul Abernathy din spatele tejghelei, unde amestcca din greu într-un mojar cu pistil ceva, încercând sa facă un praf fin.

Era un bărbat scund, grăsuţ, de vreo 40 de ani sau mai mult, cu zâmbetul mereu pe buze şi cu un mod de a fi tare liniştitor.

-Oh, nu, mulţumesc, zise ea. uitându-se în jur după doamna Abernathy, pe care nu o zări însă nicăieri. Doar mă Încălzesc după plimbarea până aici.

- Dacă o căutaţi pe soţia mea, tocmai a ieşit până ia casa parohială cu ceva pentru domnul Donaldson, îi explică el, ghicind scopul vizitei ei.

Domnul Bartholomew Donaldson era în Balisaig de mai puţin de o lună, Şi cum obiectase ferm că nu era normal ca preotul să treacă Pragul cârciumii Thistle and Crown pentru a-şi lua corespondenţa, o implorase pe doamna Abernathy să-i facă favorul de a i-o aduce. Iar soţia spiţerului, în loc să fie iritată de cererea lui, părea să se bucure_---------- Susanna Craig ----------

de oportunitatea de a ajuta - sau, cel puţin, de oportunitatea d a descoperi prima cam ce punea la cale tânărul preot.

-Oh, bineînţeles. Aţi auzit că avem şi un vizitator în Dunnock? întrebă ea, câteva clipe mai târziu, încercând să şi dea seama dacă zvonurile despre Thomas circulau deja.

Ar fi fost inutil să încerce să ascundă venirea lui. -Oh, da? în mod previzibil, tonul vocii lui nu trâda uimire. Păi, dacă aveţi nevoie de ceva sau dacă are el nevoie...

Bărbatul zâmbi, dar Jane citi curiozitatea din ochii lui înainte ca el să-şi aşeze la loc ochelarii şi să se întoarcă la muncă.

în timp ce ea se uita cu atenţie la o pereche de ciorapi cu model, surprinzător de drăguţă, comparând-o în gând cu ciorapii pe care ea îi purta de obicei, negri, din lână, simţi o rafală de aer rece, care anunţa deschiderea uşii şi intrarea unui alt client. Repede, ea aşeză înapoi ciorapii în cutia lor îngustă, pe care o împinse de pe marginea tejghelei, ca să nu fie atât de evident ca îi atrăsese atenţia. Dar femeia care intrase în magazin nu era o clientă.

- Vă gândiţi să vă luaţi nişte ciorapi noi. doamnă Higginbotham? Foarte puţine lucruri treceau neobservate de ochiul doamnei

Abemathy. Ea se holbă peste umărul lui Jane şi apoi trase pachetul mai aproape - însăşi diavolul care îi oferea un măr Evei

- Oh, sunt minunaţi, nu-i aşa? M-aş bucura să văd că vă răsfăţaţi un pic.

Jane se simţi ruşinată, ca şi cum fusese prinsă făcând ceva cu mult mai scandalos decât privitul unei perechi de ciorapi. cu siguranţă, nu avea ***nevoie*** de ei. Nimeni nu-i vedea ciorapii niciodată - cu excepţia lui Esme, când spăla rufele şi asta era puţin probabil să se schimbe. Ea împinse, din nou, pachetul mai departe de ea.

Doamna Abemathy scutură din cap, iar buclele ei **blonde**-roşie- tice se ondulară pe sub boneta ei foarte la modă.

- Nu se poartă la nesfârşit haine de văduvă, draga mea, Jane încuviinţă din cap. Dacă ar şti doamna Abemathy... Desfâcând panglicile bonetei sale, soţia spiţerului se strecură

dupa tejghea şi ii oferi soţului ei un sărut vaporos în semn de salut.

-Oh, aerul e proaspăt şi tare în dimineaţa asta. ***Aţi făcut bine că aţi coborât din nou, doamnă Higginbotham,****
----------Secrm scandafoase ------

Accsia era modul ei subtil de a o întreba pe Jane de ce venise de două ori la Balisaig în ultimele două zile. Până la urmă, aerul era mereu proaspăt şi tare în Ţinuturile înalte. Suficient de proaspăt pentru a scoate la iveala un puternic accent scoţian. Jane închise ochii strâns, intrebându-se dacă să ceară un medicament pentru dureri de cap. După evenimentele din această dimineaţă, era sigură că urma să aibă nevoie de aşa ceva curând. Când deschise ochii, îi găsi pe domnul şi doamna Abernathy urmărind-o. Jane se trezi uit ăn du -se cu vinovăţie către ciorapi. în mod clar, ar fi trebuit Să născocească o scuză plauzibilă pentru vizita ei. Avea suficiente rezerve de hârtie, dar poate că putea să justifice cumpărarea unei noi călimări,,.

- Presupun că are oarece legătură cu străinul, se aventură domnul Abernathy şoptit, pe un ton menit doar pentru soţia lui, dar se auzi cu uşurinţă. învit-o la o ceaşcă de ceai, nu?

Femeia o cercetă întrebător pe Jane.

-Urcaţi, doamnă Higginbotham, nu-i aşa?

-Nu ar trebui, Câinii.,,

Doamna Higginbotham deja flutura din mâini, sugerând că acesta era un impediment irelevant,

-Ultima dată când m-am uitat, Mary MacIntyre îi plimba dintr-o parte în alta în căruciorul tatălui ei. Unul din sărmanele suflete purta o bonetă de copp.

-Aceea trebuie să fie Afrodita, zise Jane,

Ambii câinii tolerau cu bucurie afecţiunea exuberantă a fetei, insă toleranţa Atenei avea limite. Aşa că, încuviinţând din cap, Jane o urmă pe doamna Abernathy sus, pe scara îngustă, din spatele drogheriei, către suita de camere de deasupra, care fusese foarte adecvată pentru Abernathy, pe când era burlac. însă iarna trecută, după o viîită la Glasgow, spiţerul se întâlnise şi apoi se căsătorise cu doamna Abernathy, şi ea îi umpluse apartamentul cu mobilă fină şi cu tot soiul de lucruri feminine. Dacă aveau să fie binecuvântaţi cu copii, atunci aveau să ajungă să stea îngrămădiţi ca lemnele de-a lungul jumătăţii libere de cameră, între tamburul şi harpa doamnei Abernathy,

Cu toate acestea era un loc plăcut, iar Jane descoperise că-i făcea plăcere să-l viziteze ocazional. Deşi preţuia mult independenţa ei,uneori, camerele întunecate şi goale de la Dunnock erau prea greu de suportat, până şi pentru ea.
în timp ce doamna Abernathy îşi puse deoparte boneta şi îşj scoase mănuşile, Jane începu să o urmeze^ apoi se opri, întrebăn- du se cum arăta părul ei pe sub gluga, amintindu-şi de atingerea mâinii lui Thomas pe buclele ei dese. Neliniştită, duse mâna dedesubt pentru a verifica dacă agrafele erau la locul lor.

-Este o oglindă deasupra mesei de la capătul scărilor. îi reaminti doamna Abernathy privind-o suspicios. - Credeţi că sunt vanitoasa?

Jane râse şi ridică gluga îmblănită de pe creştet. Trei sau patru agrafe se loviră de podea şi o şuviţă de păr îi alunecă pe umăr. în tăcere, doamna Abernathy se aplecă şi ridică agrafele, apoi î le întinse lui Jane, care se chinuia să ascundă semnele indiscreţiei ei - sau aproape a indiscreţiei ei.

Nu că cineva din Ralisaigar fi avut vreun motiv pentru a suspecta că obrajii lui Jane erau roşii şi că părul ei era ciufulit pentru că Thomas Sutherland aproape că o sărutase. Poate că ar fi trebuit să-l lase. în scop purgativ, bineînţeles. Ca să scape de amintiri nedorite şi să-şi demonstreze că era stăpâna pe situaţie.

Dar nu putea nega că era curioasa. Sărutul pe care îl împărtăşiseră în trecut fusese scurt, nevinovat - sărutul unui bărbat tânăr, care, deşi nerăbdător, era hotărât să se comporte ca un gentleman. Cu toate acestea, îi alimentase imaginaţia şi o făcuse să tânjească după mai mult. Timpul îi schimbase pe amândoi îi era imposibil să nu se întrebe cum ar fi fost sărutul lui acum.

îi tremurau degetele în timp ce aşeza ultima agrafă la loc, aran- jându-şi părul într-un coc cu mult mai serios decât de obicei- Icni când atinse scalpul cu partea mai ascuţită a agrafei.

Era mai bine să nu tenteze soarta. Un sărut putea duce la altul... şi apoi la altul..,
După aceea, ea se prăbuşi pe scaunul tradiţional dinaintea te restrei, la masa micuţă, cu forma rotundă, pe care cei din familii Abernathy o foloseau pentru micul dejun şi pentru ceai. Mişcările e. neîndemânatice zguduiră masa. Doamna Abernathy, care cu siguranţa observa, cu interes, comportamentul straniu al lui Jane. se aşează În faţa ei şi sună din clopoţel după servitoare.

-Cafea* te rog, zise ea când servitoarea intră, apoi înclini capul o cercetă îngrijorată pe invitata ei. Dacă stau să mă gândesc mai bine, mi se pare că doamnei Higginbotham i-ar prinde bine o cană de ceai.

Ceva mai târziu, când din două ceşti delicate ieşeau aburi de la ceai şi când servitoarea se retrăsese la treburile ei în celelalte camere, spălând vasele de la micul dejun sau îngriji ndu-se de paturi, doamna Abernathy ii întinse bolul cu zahăr.

- Să ai companie e destul de plăcut, dar oaspeţii în casă pot să fie destul de deranjanţi, zise ea, aparent din senin.

Jane se trezi din reverie, concentrându-se asupra momentului prezent.

- Da. recunoscu ca, aruncând două cubuleţe de zahăr în ceaşcă, în special cei neinvitaţi,

-în special cei *frumoşi*. Doamna Abernathy zâmbi pe sub mustăţi. sorbind din ceaiul ei. Sau, cel puţin, a$a am auzit. Jane amestecă exagerat ceaiul din ceaşca ei. -Aşa aţi auzit? Păi, aparenţele sunt înşelătoare - sau aşa se spune, În orice caz, nu cred că domnul Sutherland va sta mult. Are treburi cu domnul Ratliff, dar nu l-a găsit acasă, Angajatorul meu s-a dus la Edinburgh, şi nu mă aştept să se intoarcă repede,

-Ah, prea bine. Oricum, le-a dat celor din Balisaig ceva la care să se holbeze. Doamna Abernathy aşează ceaşca pe farfurioara ei, În luna ianuarie, e întotdeauna bine-venită o distragere, cred eu. Această iarnă a fost în mod deosebit teribil de plictisitoare.

Mai multe discuţii despre distrageri. Ihomas avusese dreptate, bineînţeles. Nimeni nu era niciodată complet liber de ele, deşi, prin venirea ei în Ţinuturile Înalte, Jane făcuse toate eforturile ca să le reducă importanţa. Dar dacă doamna Abernathy avea şi ea dreptate? Poate că Jane tânjea după o distracţie, Poate că de aceea aproape " permisese lui Thomas să o sărute. Nu avea nimic de-a face cu în fapt, sau cu trecutul lor, sau cu ceea cc puteau fi unul pentru celălalt dacă oricare din ei ar fi avut suficientă încredere pentru a ˢPtine adevărul.

Din fericire, avea foarte multă experienţă În a se concentra con- ᵗʳᵃʳ ᵗᵘᵗuror distracţiilor. Şi asta nu avea să ţină prea mult. El nu *vea să descopere prea mult la tavernă. Aven să se plictisească aş- ᵗᵉPtând ca Robin Ratliff să se întoarcă. Lucrurile aveau să revină la

Susanna Craig

normal destul de curând. Un curs normal al lucrurilor care nu includea conversaţii cu subînţeles sau atingeri nepotrivite sau aproape sărutări pe drumul către Balisaig.

-Că tot vorbim despre distracţii... Vocea doamnei Abcrnathy ₀ făcu să-şi concentreze atenţia asupra măsuţei, în timp ce îi umplu din nou ceaşca lui Jane, turnând dintr-un ceainic pictat cu trandafiri roz. Să vorbim despre altceva. Se pare că al nostru domn Donaidson a dat comandă de o nouă carte de rugăciuni. A ajuns cu ultima trăsură de ieri.

- Sper că sunt mai însufleţitoare decât orice folosise până acum.

Doamna Abemathy se prefăcu şocată de neobrăzarea lui Jane. Dar Jane înţelese după strălucirea din ochii celeilalte femei că şi ea gândea la fel - şi că informaţiile despre o nouă carte de rugă- ciuni cu siguranţă nu erau lucrul cel mai interesant pe care il avea de împărtăşit.

-A primit şi o scrisoare.

-Da?

- Din Edinburgh. Un prieten - un alt preot, cred eu - a auzit că un domn venit de departe, de peste mări şi ţări, luna aceasta, a revendicat titlul de Lord Magnus. Domnul Donaldson presupune, şi eu înclin să-i dau dreptate, că, dacă a călătorit dc atât de departe, nu va mai dura mult până va ajunge în Balisaig şi în vizită la castelul Dunnock.

Jane îşi ţuguie buzele sub forma unui oh, dar, în cele din urmă, nu reuşi să zică nimic,

Scrisoarea avocatului o făcuse să creadă că intervenţia noului conte părea o posibilitate îndepârtată. Cum de se înşelase atât de mult? Nu ar fi trebuit să ştie şi el măcar cât prietenul domnului Donaldson?

Dar apoi, înţelese ea tardiv, se putea ca scrisoarea avocatului să nu fie la curent

cu ultimele informaţii. Poate că fusese trimisă O* ceva timp în urmă, apoi uitată pe biroul domnului Canfield, m[al] multe săptămâni, cât bărbatul se distrase la petrecerile din Bath Chiar şi acum, era foarte posibil ca o altă scrisoare să fie pe drui*> anunţând sosirea iminentă a lui Lord Magnus. Poate că tocmai din cauza ninsorii de noaptea trecută, pentru care trebuia să fie rec* noscătoare, contele nu ajunsese în pragul uşii *ei* - sau, mai corect- a *lui.*Ea privi pe fereastră, în căutarea norilor gri care ar fi fost ni^te vestitori bine-veniţi ai mai multor zăpezi. Dar cerul era senin, de un albastru răvăşitor, şi deja zăpada care se adunase În colţurile ferestrei începuse să se topească.

Adevărul era că avea să fie bine pentru oamenii din Balisaig şi pentru fermierii din împrejurimi să se bucure de atenţia moşierului lor după atâta vreme. Doar ea avea motive să se teamă de venirea lui,

-Vă simţiţi bine, doamnă Higginbotham?

Doamna Abernathy părea să înţeleagă că venirea lui nu era tocmai un prilej de sărbătoare pentru toata lumea. Jane tresări când prietena ei îi atinse mâna,

-Bineînţeles. Sunt doar surprinsă,

- Domnul Ratliff, aşa aţi zis, nu? Atunci, el trebuie să ştie, presupun. Mă mir că nu v-a trimis de veste.

- Eu.., Jane făcu o pauză pentru a se îmbărbăta, sorbind din ceai, înainte de a-şi găsi cuvintele. Când e pătruns de munca lui, pierde din vedere treburile lumeşti.

Femeia ridică dintr-o sprânceană.

-Treburile *lumeşti?* Dacă insă contele vine şi hotărăşte să rămână, o să trebuiască să plecaţi din Dunnock.

„Oh, Dumnezeule!"

în spatele ei, ceasul de birou zomâi vioi, reamintindu-î de trecerea timpului. Dacă nu-şi aduna câinii şi nu pleca din Balisaig curând, avea să fie forţată să se întoarcă din nou cu Thomas. Şi avea nevoie să fie singură, să gândească, să se pregătească. Chiria ei la Dunnock urma să expire în următoarele zile, şi ea nu era într-atât de prostuţă **încât** să creadă că venirea, în acest moment, a contelui era o simplă coincidenţă. Când se gândea că se lăsase zdruncinată de conţinutul celeilalte scrisori. Aceasta era ameninţarea adevărată. Avea să fie obligată să o ia de la zero. Din nou.

-Trebuie să plec.

Se ridică brusc şi aproape că s-ar fi aşezat la loc la fel de repede, dar refuză să se lase copleşită de aceste emoţii care-i făceau genunchii să tremure.

Niciodată nu fusese prea domnişoara, nici când fusese una,

Mişcarea bruscă aproape că răsturnă masa. Dar doamna Abernathy era în mod evident pregâtiLă pentru o asemenea reacţie,

87. ■. neste masă pentru a o echilibra, apoi se ridică
asa că întinse o mana peste
7 ii strânse mâinile lui Jane între ale ei.

? -TIZ « Higgmbotham Nu vă faceţi problemei

Domnul Ratliff cu siguranţă are situaţia sub contro Jane simţi că ii vine să râdă isteric, dar se controlă,

-Oh, da. Ele foarte inteligent

Împreună adunară toate lucrurile lui Jane, şi doamna Abernathy porni înainte pe scări. Când trecură pe lângă masa de lucru a domnului Abernathy, el ridică privirea pentru a-i ura o zi bună. Deşi el, spre deosebire de soţia lui, nu era cunoscut pentru perspicacitate. Jane citi îngrijorarea din ochii lui în timp ce o privi pe deasupra ochelarilor.

- Să aveţi o zi bună, domnule Abernathy, zise ea pe cât de calm posibil şi pe un ton liniştitor.

Tot satul avea să ştie, până la amiază, dacă ea izbucnea în plâns. Simţea lacrimile în colţurile ochilor şi înţepând-o în gât$_T$ şi presiunea crescu şi mai mult când doamna Abernathy ridică pachetul cu ciorapi şi, fără să scoată o vorbă. îl puse în braţele lui Jane,

-Nuamgentuţa mea, protestă Jane. Nu pot să plătesc pentru ei.

- Sunt cadou, zise doamna Abernathy.

Comportamentul ei era în mod clar o încercare de a-şi cere scuze că ea fusese cea care îi dăduse veşti atât de supărătoare.

Jane încuviinţă şi aşeză pachetul subţire în manşonul ei. Dacă tot avea să fie forţată să-şi reconstruiască viaţa, măcar avea să o facă purtând ciorapi noi,

- Mulţumesc, draga mea prietenă. Din suflet.

Pe stradă, aproape că era să fie trântita la pământ de Mary MacIntyre, care era toată un zâmbet şi care se uita peste umărul ei la căruţul pe care îl trăgea, în loc să se uite pe unde mergea. în interior, cei doi câini stăteau unul lângă altul, cu blana udă şi lăbuţele murdare cu limbile scoase de la toată distracţia extenuantă. Boneta de copil dispăruse. Jane spera că nu o mâncase vreuna

- Mă tern că trebuie să pornesc spre casă acum$_T$ Mary, zise ea,

Kt^{mână} c$f^{\wedge tul}$ P"*ni a o opri, Asa că o să le iau pe Atena şi pe Afrodita,
T $^{nU\text{-}d<™}$ HigginbotW Mary ridici privirea, im-

tmait^r r ĈâPIVıi înCâdrați d" *** şaten-roţeat. Le adu, eu ma i târziu acasă, vă promit!Preţ de o clipă, Jane pegAmll să inh^r, (MUill tM tm r>xli*mml1, oI ea nu se simţea în stare 3,Vi cnn? h deal. Apnl, A Imitau, ilnmlnl tâ
fie eliberată, sc ridică pe picioruşele tlhi ѕ|iah\ «prm|w IAHI.....Aml
căruţul cu două roţi, Jane o ridică şi Îi y..1in|>i minpftl Imlliu lui Mmy,
-Cred că e mai bine ca ele să vinfl ni mim«.
în plus, cu cât întârzia mal mult, cu .11 Al or,……. |imhahil nAalltâ
şi companie nedorită. Privi ţintă câlre lavettiă, a i Jivi uyrt r+iniiUiiw, din fericire - deşi curiozitatea o nuViiu Im 1iln,V Nti m ii tii'hiit să-i ia atât de mult să întrebe de corespondenţi Piuite i **fi** 'Humiau găsise cine ştie ce prieten vechi În Interior. I)uar nptiwne tă tlalhaljţ însemna, până la urmă, acasă pentru cl, lîmrtt rtlmţl liiui iau* **ʟᴜı** aveau nimic de-a face cu zăpada care i ajungea la ghvjte,
Acasă.
El spusese că DunnpcAr însemna acasă pentru ni, tiu?
Ea îşi reaminti alte frânturi din conversaţia lor, ci.irrm* potriveau acum precum piesele de la un puzzltr, mai mukdetAt voia ea «A ivcti noască. Minciuna evidentă n lui Thomas despre motivul pentru r<nc venise în Balisaig. Dezvăluirea doamnei Abcrtialhy cum rA tlllul lu sese deja revcndicat de cineva care venea de departe* S|H'i ulnţillr domnului Donaldson cum că nu avea să mai dureze muli ¡»Ană ta venirea noului conte În sat.
Jane nu conştientizase că rămăsese blocată, cu privirea în Kam, până când nu simţi ghionLul unui bot race şi umed pe încheietura eî. Când privi în jos$_{t}$ avu nevoie de câteva clipe peni rii a-.ţfl relaxn ochii şi pentru a se concentra la Afmdita, care se bâţAia tn braţele firave ale lui Mary.
-Sunteţi bine, doamnă? întrebă fota îngrijorat!
-Poate că domnul Donaldson nu greşeşte întotdeauna.
Răspunsul ei nu o linişti deloc pe Mary, care era U\ mod eJ.u îngrijorată.
-Cum vine asta?
însă Jane doar adună câinii şi se îndepArtA, cu im singur gAnd pulsându-î ameţitor în minte.
-Lord Magnus e deja aici.[4]*

CapitoCuC9

După ce trecu pragul tavernei Thistle and Crown, Thomas făcu o pauză pentru câteva momente pentru a-şi acomoda vederea. Faţă de lumina orbitoare de afară, taverna părea destul de întunecată, deşi pereţii de piatră erau văruiţi cu alb şi fereastra mare care dădea spre stradă era curată. Vedea în picăţele şi clipea des, când auzi o voce.
-Nu-mi vine să cred.
în cele din urmă, Thomas reuşi să desluşească figura unui bărbat care stătea în spatele barului, sprijinindu-se de un scaun înalt, cu părul lung şi frumos. El trebuia să fie cel care vorbise, căci taverna era goală.
-Să fiu al naibii dacă nu s-a întors Tommy Sutherland din morţi.
Thomas îşi aminti - acea voce care îl tachina, acel rânjet omniprezent - şi îi răspunse cu aceeaşi monedă.
-Din Anglia, vrei să spui?
- Din iad. Din Anglia. Bărbatul ridică indiferent din umeri. Care e diferenţa?
Thomas înaintă către bar, cu mâna întinsă,
- Eleazor Ross, chiar tu eşti?
-Şi cine altcineva ar putea să fie? Asta aş vrea să ştiu. Celălalt bărbat, nemulţumit de oferta lui de a da, pur şi simplu, mâna. sări în picioare, abandona ceea ce făcea şi traversă podeaua de lemn bine lustruită, pentru a-i da vechiului său prieten o

îmbrăţişare zdravănă. Kiltul de pe el sări uşor în sus datorită mişcărilor energice. Dar te rog Să-ţi aminteşti că a râmas doar Ross.

Când erau tineri, obişnuiau să se tachineze şi să glumească pe seama numelor lor, Chiar şi atunci, Ross era hotărât să lase în urmă blestemul Eleazor, insistând să fie strigat doar pe numele de familie, Acum, se transformase într-un bărbat cu o constituţie puternică.

pecalefoarteputini ^enis-**arfiincumeut**^u^fifo«suficient

imb **Da** ^stul de bine. Tata e obosit din cauza muncii, dar mai vine câteodată seara. îi explică Ross, ridicând bărbia şi făcând semn către **apartamentele** familiei de **la** etaj. Toate surorile mele s^au căsătont
şi au plecat, cu excepţia Davinei.

Era cea mai mică dintre surorile lui, cea pe care doamna Ross o adusese pe lume jertfindu-şi propria viaţă; era doar o fetişcană cu pârul bălai ultima dată când Ihomas vizitase Balisaig.

-Şicu tine ce e? Ross înclină capul pentru a-l scruta cu privirea. Nu ai devenit atât de bronzat în Londra, cred eu,

-M-am înrolat în armată. M-au trimis în străinătate, -Bineînţeles că asta au făcut. Oriunde e o treabă care trebuie făcută bine trebuie să fie şi un scoţian. Ross încuviinţă înţelegător din cap, reaşezându-se pe scaunul lui. Ce te aduce acasă acum?

Acasă. Din nou, acea insistenţă că el aparţinea acelui loc, cu mult mai uşor de tolerat decât realitatea neplăcută că, de fapt, Balisaig îi aparţinea lui, Ihomas deschise gura hotărât să încerce să-şi explice absenţa îndelungată. Refuzul tatălui său de a-i permite să se întoarcă acasă în iarna de după moartea mamei lui, când primise de veste că bunica lui era bolnavă. Regretul că bunica nu avusese nici un membru al familiei aproape care să o conducă pe ultimul drum către parohie. Postul ivit pe neaşteptate. Căldura înnebunitoare din Dominica, Ordinele categorice, neliniştitoare, ale generalului Scott, Dar cuvintele „Eu sunt Magnus" - poate că singurul răspuns adevărat pentru întrebarea lui Ross - pur şi simplu nu voiau să-i iasă din gură. Cel puţin, nu încă. Când, în cele din urmă, aveau să

ZtTT°ce tare" să creeze ° p'3pastie între Ihomas
şi prietenii din tmeretea lui,
foc pentru a discul c^L " ∗ ad_UnaSe ,ângi
siluete se adăpostiser^demu^M 3∗1 1Tnportanţă. În colţ, două

P< tabla uzaţi. iXfiSlT? ' " ** "" + Post depion ^opieXl.t^XtT ^

92El ştia că ar fi fost cu mult mai potrivit să descrie parohia ca fiind sufletul satului, însă aici se adunau în fapt oamenii, *zi* după zi, noapte după noapte. Aici îşi povesteau noutăţile, supărările şi motivele de bucurie. Aici unde se luptau şi se certau, da, şi aici unde se împăcau din nou.

Această comunitate il primise cândva cu braţele deschise. Oare avea să facă acelaşi lucru din nou?

-Am o treabă de rezolvat la castel, zise el în cele din urmă şi se întinse după cartea pe care Ross o citea când ajunsese el, sperând să schimbe subiectul.

Ceea ce descoperi era cu siguranţă distractiv, deşi nu era deloc ceea ce se aşteptase. Volumul gros, compact, ieftin legat, conţinea prima parte dintr-un roman, Mai exact, *Mireasa necromantului,* de Robîn Ratliff. Ultimul nume pe care voia să-l vadă.

-Ah, aceea trebuie să fie a lui Elspeth, zise Ross, smulgând cartea din mâinile lui. O aşează în spatele barului, departe de ochii curioşilor, dar nu înainte de a îndoi pagina la care rămăsese. Ţi-o aduci aminte pe Elspeth Shaw? E barmaniţă aici. Sora ei Esme e la Dunnock.

Thomas încuviinţă, amintindu-şi de servitoarea care îi adusese micul dejun.

Nu şi-ar fi adus deloc aminte de cei din familia Shaw dacă nu ar fi primit acel dosar gros din partea generalului Scott, care fusese completat de registrele proprietăţii pe care le luase de la domnul Watson. După călătoria lungă, prima dată de la Londra şi apoi de la Edinburgh, care devenise mult prea greu de suportat până şi pentru el, 'Ihomas cedase şi citise toate acele hârtii, descoperind în acelaşi timp mult prea multe şi, paradoxal, mult prea puţine. Ştia, de exemplu, că domnul Shaw era cel mai prosper chiriaş fermier. Dar el nu putea să priceapă exact ce însemna asta, dat fiind că ambele lui fete lucrau.

- Ea cu siguranţă are gusturi interesante în materie de lectură.

-Ratliff ăsta ştie să învârtă o poveste buna, o apără Ross şi, în mod evident, se apără pe sine.

-Aşa am auzit. Spune-mi, zise el, sprijinindu-se de bar, mai este cineva airi de care mi-as putea aminti? Pe unde mai e Theo?

Theo Campbell fusese cel de al treilea năzdrăvan din trioul lor, cu mult timp în urmă,

_____ Susattna ***Craig —***

-F fierar amm. Vino pe »te *dnpi* o haibă ţi » pUdml - do* ₁₁ᵤ umhl;i sA curleze cine ţLie ce dmnn^. RosŞ teu o p.™ pen- ₁ᵣᵤ , umple dotii halbe de bere *şi »şezi* una >n fa^ lui Ihomas.

Unde dormi?

- În conacul de U Dtînnodc.

Rojï s p Aru su r prins ş i ini preş iona I ♦

- Atunci, ni vâsut-o pc doamna i h^inbotham.
- Doamna Iiijţglnbothani? Da. am vAzut-o. Am vorbit cu ca.

„Apron pe am sărutat-©*"

Nu se putea decide ce-l neliniştea mai mult la acea propoziţie, irfcoa dc *sărut* sau ideea cA asta *aproape* că se întâmplase. Tânjea de ucrAbdart să afic dacA buzele ei erau la fel de dulci precum şi k amintea. Dar oare ca avea dreptate? Oare nu era înţelept să reia Legătura de acolo dc unde o lăsaseră? HI păstrase atât de mult amintirea primului lor sărut. incAt se transformase în ceva perfect, o amintire impecabilă a trecutului. Un al doilea sărut ora posibil să lopeavcă acea amintire preţ io ns A precum se topea un fulg dc nea. Sau poate că acele amintiri, acelc sentimente, acele săruturi ¿iveau sA declanşeze o avalanşă periculoasă, care avea să-i iacă îă se Indrăgosteasci unul de altul? Thomas scutură din cap pentru a alunga asemenea panduri, clipind din nou precum un am orbit de luciul zăpezii.

- Dc ce? întreb A el când reuşi să se «mccntrezc din nou asupra chipuîui amuzat al prietenului său. Tu *nu* ai văzul-o?

-Oh, ba da. Vine des să ridice cnrespondeţa. ţi se opreşte cam do fiecare dată 5A stea la taclale cu doamna Abernathy. De obicei, vine şi la biserică duminica. ATC O pereche dc cockeri spanieiL

Până şi câinii ei erau plăcuţi în Balisaig, din câte se pârea.

-Oamenii de a ici, din împrejurimi, nu o găsesc cam... rezervată?
Ross ridică din umeri.
-Păi. oamenii trec cu vederea multe la englezoaice.
Englezoaice, repetă el. *Străină*. Cuvântul âsta avea atâta însemnătate. Era cu siguranţă corect în cazul lui Jane, Dar oare nu se potrivea şi,..?
Ross chicoti observând expresia încurcată d$_{cpe}$ chipul lui Thomas.

-Poate ar trebui să facem acelaşi lucru pentru tine.

Thomas se orţă să râdă alături de el. C$_{H}$ se temea, era imposibil să nu se întrebe dacă prietenia lor putea supravieţui iii dezvăluirii că Thomas era acum conte. Sorbi îndelung din halba lui înainte de a răspunde pe acelaşi ton jovial:

-Nu, Ross. Balisaig mă ştie de prea mult timp pentru aşa ceva.

Celălalt bărbat încuviinţă cu satisfacţie, în mod evident dispus să lase deoparte toţi anii care trecuseră.

- Da$_{P}$ aşa e, Deci care e slujba pentru care ai venit?

- Păi, acum.., Thomas se şterse la gură cu dosul palmei şi apoi cobori vocea, în ciuda faptului că taverna era goală. Obiceiurile vechi aveau viaţă lungă, şi, din experienţa lui, oamenii erau de obicei mai dornici să ajute cu o investigaţie dacă crcdeau că se bucură de încrederea şi confidenţele cuiva. Ce ştii despre chiriaşul de la Dunnock?

Răspunsul lui Ross îi era deja familiar,

- Nu prea multe decât că scrie cărţi, zise el, atingând cu degetul coperta volumului pe care il aşezase sub bar. Nu l-am văzut niciodată.

Thomas încercă să desluşească dedesubturile expresiei celuilalt bărbat. Interes? Neîncredere? Cu siguranţă, oamenii din Balisaig îşi puneau întrebări despre misteriosul domn Ratliff. Doar dacă propriile lor nelinişti nu făceau din curiozitate un lux pe care nu şi-l puteau permite,

-El nu vizitează satul, să înţeleg? Nu trece niciodată pragul bisericii?

-Unii oameni spun că e bolnav, îx explică Ross. Deşi, sincer, eu nu-mi amintesc să-l fi chemat pe medic vreodată. Esme i-a zis lui Elspeth câîşi petrece majoritatea timpului în străinătate.

Thomas scoase un sunet care spera să fie interpretat drept unul de surpriză.

- Nu cred că are mare importanţă, zise Ross după ce sorbi din nou din băutură. Nici pe Lord Magnus nu l-am văzut niciodată. Oamenii se înţeleg şi îşi continuă viaţa fie că este, fie că nu un stăpân la Dunnock.

Simţind deodată un val de energie, Thomas trânti halba şi se îndreptă către fereastră. Era plină de ochiuri din sticlă, prin care nu se vedea mare lucru, în afară de culori şi forme. Cu toate acestea, încercă incă o dată să cerceteze străzile şi pe cei câţiva trecători care veneau şi plecau.

^Asta fac? îşi continuă viaţa?Cum Ross nu răspunse. Thomas se întoarse şi descoperi ci b^ batul îl cerceta mai intens decât îl analizase pe Ratli ff sau pe Jane,

- Da, zise el în cele din urmă. La fel ca-ntotdeauna. Poate că tu ai uitat.

Oare el uitase? Sau poate că memoria îi juca feste când venea vorba despre luptele şi sacrificiile prin care trecea acest sătuc? Oare pusese el la suflet mult prea mult plângerile bunicii despre indiferenţa contelui?

Cu două săptămâni în urmă, poate că s-ar fi agăţat cu bucurie de cuvintele lui Ross, văzând în ele mijlocul prin care se putea întoarce la generalul Scott raportandu-i că totul era bine şi cerându-i următoarea misiune.

Două lucruri îl puneau acum pe gânduri.

Primul era că găsise documente cu sfaturi despre administrarea pământurilor bine pitite printre vrafurile de hârtii, chirii şi conturi. Din ce aflase, proprietarii de peste tot din Ţinuturile înalte îşi eliberau tot mai mult pământ pentru pâşunat, Chiriaşii se transformaseră din fermieri în arendaşi. Totul era făcut în numele progresului, dar Thomas vedea cu uşurinţa că schimbările nu aveau nici un efect asupra vieţii chiriaşilor.

Susţinerea unui astfel de plan de către domnul Watson ar fi fost suficient pentru a trezi îndoielile lui Thomas. chiar şi dacă nu ar fi fost la mijloc necesitatea menţinerii profitabilităţii castelului Dunnock ca lumea să nu aibă de suferit Se gândi la cei din familia Shaw. Ross avea dreptate - oamenii de aici erau puternici, supravieţuitori ai multor lupte. însă practicile agriculturii moderne nu puteau fi ignorate. Dacă nu ţineau pasul cu vremurile, oamenii din Balisaig aveau să rămână în urma. Schimbarea, cu alte cuvinte, era inevitabila. Dar totul avea să meargă mai bine sub îndrumarea unei mâini ferme.

Iar acea mână ferma îi aparţinea din naştere contelui de Mag- nus. Lui,
„La naiba şi fir-ar să fie'f

A] doilea motiv de ezitare era Jane. îi fusese cu mult mai uşor să-şi imagineze plecarea din Dunnock când nu ştiuse că avea să o lase şi pe ea în urmă. Iar gândul că era posibil să o părăsească, deşi

ea se afla în pericol, făcea ca toată situaţia să fie şi mai grea.Cât timp însă putea să stea la Dunnock fără a dezvălui adevăratul motiv pentru care venise?

în trei zile, chiria lui Ratli ff avea să expire. Thomas o putea reînnoi, Adusese hârtiile necesare din Edinburgh. Câteva tuşe din peniţă. şi îş« putea asigura un chiriaş profitabil pentru cel puţin încă un an. El se putea întoarce la Londra, îşi putea relua cariera militară şi se putea ocupa de Dunnock de la distanţă, aşa cum făcuse şi predecesorul lui.

Dar, aşa cum începea deja să se teamă, circumstanţele impuneau şederea lui în Balisaigşi asumarea responsabilităţilor de aici. apoi, în mod firesc, avea să îşi stabilească rezidenţa la Dunnock trimiţân- du-i departe pe scriitor şi pe frumoasa lui copistă-

Rătăci cu privirea, din nou, către fereastră. Trebuia să gândească precum un moşier. Sau ca un spion. Nu ca un iubit. Pentru că nu pornise în această călătorie pentru a cuceri o fată şi pentru a se aşeza la casa lui cu ea, în ciuda aluziilor destul de evidente ale generalului Scott. Şi, în orice caz, femeia pe care o întâlnise el nu era teribil de interesată de a fi cucerită. Cel puţin nu daca se lua după încordarea din umerii ei. în ciuda sticlei prin care nu se vedeau prea multe, el nu avea nici cea mai mică îndoială că tocmai îi vâ2use silueta traversând strada către tavernă, cu fustele dansându-i dintr-o parte în alta, cu câinii în urma ei.

Apariţia ei il surprinse. Se aşteptase ca ea să se fi ţinut de cuvânt şi să fi plecat către Dunnock fără el, doar pentru a-i demonstra că putea. Dar nu o făcuse, şi poate că asta însemna că lucrurile mergeau cumva într-o direcţie bună? El se aplecă adânc pentru a se holba printr-un ochi de geam curat. Observă rapid chipul hotărât şi ochii strălucitori ai lui Jane. Cu siguranţă, nu era un semn bun.

Dumnezeule, cât îşi dorea ca el să nu fie motivul pentru care avea acea expresie nemiloasă şi acea postura impunătoare. Dar înţelese destul de repede că şansele de a se înşela erau mici dată fiind destinaţia ei imediată. Şi avea să afle ce o determinase, mai precis, să vină în direcţia lui când uşa tavernei avea să se deschidă după câteva dipe. Cinci.,, patru...

"Câte scrisori primeşte pe săptămână domnul Ratliff? Sau pe lună? întrebă el. intorcandu-se repede cu faţa către Ross. Ross pâru surprins de întrebare.

Susanna Cruig

-Nu aş putea să zic. Tot ce vine penLru Dunnock îl atîro^i doamnei Higginbotham, Ba ¡^ AM th puWIctauadom nuîui RatlifT îi trimite, uneori, lucruri de la Londra pentru d, BUb
acoperirc, către ca.

Aşa cum se întâmplase şi cu ameninţarea. I borna* incuvîln- ţă. Chiar dacă doar poştaşul din Londra şi o mână de oameni din Balisaig ştiau unde îl puteau gâsi pe celebrul scriitor, nu ar fi fost greu pentru autorul scrisorii să afle şi el asta. Anii pe enre-i petre- cusc ca agent îl învăţaseră pe 'fhornas că, atunci când cineva era hotărât să facă râu cuiva, avea să găscască o cale de a aduna informaţiile necesare,

Dacă autorul scrisorii avea să reuşească să-l urmărească pe Kobin Ratliff ia Balisaig, aLunci avea să îl enerveze să afle că scriitorul era plecat. în acest caz. Jane însăşi putea să devină cu uşurinţă ţinta violenţei lui.

- Dacă observi orice schimbări, oricc ţi se pare neobişnuit la co- respondenţa pentru Dunnock, te rog să-mi spui, îl rugă el, fix când uşa se deschise spre interior, blocând temporar imaginea persoanei care intrase.

Se aşteptă să audă câinii, atacând şi lătrând. Se aşteptă ca janc să îşi anunţe prezenţa foarte impunător. Se aşteptă până şi la o înjurătură. Darea nu fâcu nimic din toate astea.

-Bună dimineaţa, domnule Ross, zise ea pc un ton mieros, care îşi pierdu din credibilitate când ea răbufni brusc. Nu, Afrodita, Şeii! Rămâi cu sora ta!

-Sunt bine-venite, doamnă Higginbotham, insistă Ross. Şi dumneavoastră, bineînţeles.

- Nu aş vrea să deranjez. Zăpada a început să se topească şi sunt ude de la vârful botului până în vârful cozii. Nu stau mult. Paşi puţin dincolo de prag şi începu sa închidă uşa în urma ei. îl căutam pe domnul Sutherland.

Făcându i şmechereşte cu ochiul, Ross îi făcu semn către locul în care stătea Thomas,

Ha se întoarse brusc şi, în pofida tonului mieros pe care îl folo-
V PriVi din C3P Până în Picioare< nemulţumită. Ca şi cum el s-ar fi ascuns intenţionat de ea. Ca şi cum el era de vinS P urmele murdare de lăbuţe de pe rochia ei. Ea îsi concentrii din nou, atenţia asupra lui Ross.

- Elspeth a terminat cartea pe care i-am împrumutat-o?

- Mu pot să răspund cu certitudine, dar nu cred. zise Ross, surprins de întrebarea ei. Întinse mâna pe sub bar, şi Thomas suspectă că el împinse cartea mai în spate ca să n-o vadi Jane. Aseară a fost plin ochi din cauza vremii teribile,

- Bineînţeles, Nu e grabă. Te rog să-i spui că o să-i aduc al treilea volum când o să vrea să îi citească.

Ross încuviinţă din cap.

-Aşa o să fac, doamnă.

Ea se întoarse pe jumătate, privind peste umăr, către Thomas.

-Sunteţi pregătit să vă întoarceţi la Dunnock, domnule?

Dulcegăria din glasul ei aproape că îl făcea să-i fie dor de acreala de dimineaţă. Însă tensiunea din umerii ei îi dădea de înţeles că avea să-şi primească porţia de îndată ce erau singuri.

- Da, doamnă Higginbotham, zise el. fâcându-i cu ochiul lui Ross, care se străduia să nu râdă.

Jane se roti pe un picior şi porni către uşă, permiţându-i, în mod neaşteptat, lui Thomas să-i admire şoldurile de sub fusta ei săltăreaţă.

După dumneata!CapitoCuflO

în ciuda lăţimii singurei străzi din Balisaig, distanţa dintre drogheria domnului Abernathy şi taverna Thistle and Crown era micâ^ Mult prea mică pentru ca Jane să fie în stare să ia o decizie în legătură cu Thomas înainte de a se trezi întoreându-se către Dunnock împreună cu el. Cu cât se gândea mai mult la fapte, cu atât devenea mai sigură. Nu avea nici cea mai mică idee cum de se întâmplase una ca asta - oh. aceste legi scoţiene erau atât de stranii! -, darlhomas Sutherland, locotenent în armata Maiestăţii Sale. trebuia să fie acum Lord Magnus.

Ce putea să facă ea cu aceste informaţii? Să-l acuze? Să-l certe? Dintre toate minciunile şi adevărurile trase de păr pe care le spusese sau le auzise la viaţa ei, nu-şi amintea de ceva de o asemenea amploare. Un conte să pretindă că era om de rând!

-Aţi aflat ceva valoros la tavernă, domnule Sutherland?

El ezită înainte de a răspunde.

-Am făcut un prim pas.

Ea îşi aminti de schimbul de priviri pe care el îl avusese cu domnul Ross, genul de privire amuzată, cu subînţeles, care putea să existe doar între vechi prieteni. Îşi petrecuse verile în copilărie în Balisaig, aşa-i povestise. Acum, se furişa şi îşi spiona propriii chiriaşi. în ce scop?

Până când avea să afle, intenţiona să menţină o distanţă sănătoasă între ei. Vârî mâinile şi mai adânc în manşon pentru a descuraja orice intenţie a lui Ihomas de a-i oferi braţul.

- Dacă mă iau după graba din mersul dumitale, cred că eşti, cumva, nemulţumită de mine, domnişoară, zise el după câteva momente.

Ea încetini şi trase adânc aer în piept.

-Nu ştiu ce vreţi să...

■----------Simámul Craig--------

-Spune-mî, zise el, ignorându-i încercarea de a nega totul, eşti supărată pe mine pentru că am încercat să te sărut? Sau că nu mi-am dus intenţia până la capăt?
Ea se întoarse şi-l măsură din priviri, observându-i surâsul de pe buze şi strălucirea din ochi. Senzaţia arzătoare pe care o simţea în piept i se mută în obraji,
-în ciuda acestor speculaţii ridicole, domnule SutherUnd, nu mi-am petrecut ultimii şapte ani din viaţă - şi nici măcar ultima oră - gândindu-mă la sărutul dumneavoastră,
O *nouă* minciună. Oare doar atât împărtăşeau? Dar nu vedea nici o altă cale de ieşire, cel puţin nu una care să nu fie extrem de periculoasă. El înclină din cap, şi acele gropiţe blestemate reapărură în timp ce el o privea cu scepticism,
-Oh. da?
Din cauza căldurii pe care o simţea În obraji, aerul rece o înţepă, în timp ce pomi hotărâtă către castel. El ţinu cu uşurinţă pasul cu ea,
-Presupun că ar fi inutil să neg că întotdeauna a fost intre noi un soi de„, uh,,. scânte/e, mărturisi ea, după câteva clipe, dorindu-şi să nu fi sunat ca şi cum era extenuata din cauza efortului.
Sub picioarele lor zăpada trosnea şi pocnea zgomotos.
-Dar ţi-ai dori să poţi nega asta.
Nu era tocmai o întrebare, deşi simţea în cuvintele lui ceva ce ea ar fi fost tentată să numească neîncredere.
Oare aşa era? Nu mai era sigură de nimic. Poate doar de un *singur* lucru,
- Nu aţi venit la Dunnock din cauza acelei scrisori.
Citi uimirea din ochii lui, Uimire şi chiar şi o urmă de şoc. Se aşteptase ca easă nu creadă toată povestea lui, darnu-şi imaginase că avea să-i dea de gol toată

cacealmaua. Dar oare cât timp mai puteau să continue ţinându-şi toate atuurile ascunse?
-Aşa că de ce aţi zis că pentru asta aţi venit?
Rapiditatea cu care-i răspunse o convinse de sinceritatea lui.
- Pentru că, atunci când am văzut-o acolo, m-am îngrijorat. Nu pot să mă scuz decât spunând că instinctele mele protectoare s-au activat şi au preluat controlul.
li zâmbi timid*
-Sunt doar nişte cuvinte pe o foaie, -O simplă scrisoare poate fi vestitorul unor lucruri mult mai serioase, insistă elₕ fix când ea ridică sceptică dintr-o sprânceană. Presupun că e în firea unui soldat să se aştepte la ce c mai ₜâu şi să facă tot ce poate pentru a-i feri pe ceilalţi din calea râului.
Nechemată, în mintea ei apăru o imagine cu el ca războinic din Ţinuturile înalte.
-Şi ca scoţian.
El încuviinţă aprobator din cap.
-Cu toate acestea, ar fi trebuit să-mî dau seama că nu ai nevoie de protecţia mea.
-Cum aţi fi putut să vă daţi seama de acest lucru? Ea spera că depăşise etapa în care putea fi impresionată prin complimente. Nu aveţi nici cea mai vagă idee cine a trimis acea scrisoare. Şi nici nu ştiţi de ce sunt eu în stare,
- Păi, era un briceag înfipt în birou.
Acea strălucire nărăvaşă revenise în privirea lui.
- Am crezut că poate câinii mei fioroşi v-au pus pe gânduri.
Râsul lui răsună puternic în manea de linişte, reverberând dintr-o stâncă din apropiere şi dinspre zidurile îndepărtate ale castelului. Neştiind dacă să i se alăture sau să se simtă ruşinată, ea se întoarse şi porni repede înainte. Mu apucă să înainteze multʜ că-l auzi chicotind u^or,
-Asta îmi aminteşte de prima dată când ne-am cunoscut, când te-ai întors şt m-ai tratat cu spatele. în acel micuţ magazin din Tenchley,
Ea simţi fiori de jenă în stomac în timp ce privi peste umăr către el.
-Aţi crezut că e o provocareₕ nu?
El o privi intens, încruntat.
-Mu a fost?
Simţind că nu-şi găseşte cuvintele. începu din nou să mărşâlu- iască înainte. El nu o urmă imediat. După câţiva paşi, ea privi înapoi. din nou. şi SI găsi cercetându-i agale trupul.
-Să spunem că mi-a plăcut ce am văzut.
-Asta e ridicol. Tot te puteaţi să vedeţi era...
.Oh!"

- Ga, recunoscu el repede. Şi am vrut să văd mai mult.în timp ce ea se grăbi să se întoarcă spre el în aşa fel încât spatele ei să nu mai fie vizibil, alunecă pe pământul îngheţat şi lunecos ascuns sub zăpada moale. Cât ai zice peşte, el ajunse lângă ea, prinzând-o de coaLe pentru a o echilibra. Ea suspină, uimită nu de puterea, ci de delicateţea lui. Braţul lui încordat absorbi mişcarea şi îi ţinu pe amândoi pe poziţii, şi cu toate acestea presiunea degetelor lui nu fusese atât de mare incât să-i lase vână tăi. De îndată ce se asigură că ea nu avea să cadă. o eliberă, deşt, daca era să fie sinceră, ea îşi simţea picioarele destul de moi. Ea nu ştia dacă să pună asta pe scama atingerii lui sau a faptului că se desprinsese de ea.

-Ştii că eşti foarte frumoasă, nu?

îi vorbi pe un ton profund, ceea ce oferea o intensitate neobişnuită cuvintelor sale.

Pentru prima dată, el părea serios.

- Nu, nu *ştiu,* îi răspunse izbucnind mai ceva decât câinii, care acum mergeau liniştiţi lângă ei, cu boturile în pământ şi cozile pufoase în aer, oboseala râpunându-le teama. Când mă uit în oglindă, eu văd doar ce e acolo: o faţă simpla, o nuanţă obişnuită de păr şaten şi... o siluetă amplă.

-Atunci trebuie să-ţi lustruieşti oglinda, fâtuco. El scutură din cap. Părul tău îmi aduce aminte de cea mai frumoasă şi mai strălucitoare nuanţă a castan el or prăji te, şi ochii tăi... El ridica o mână ca şi cum ar fi tânjit să-i atingă obrazul, să-i încline chipul în direcţia soarelui plăpând de iarnă. Apoi pâru să se gândească mai bine şi nu o mai atinse, lăsând mâinile în jos, pe lângă trup. Ochii tâi îmi aduc aminte de cerul unei zile perfecte de vară - acel gen de zi la care ne gândim când plouă sau e frig. lumina la care visăm în întunecimea nopţii.

Ea nu se aşteptase la poezie din partea lui Thomas Sutherland. Faptul că îl auzea vorbindu-i cu cel mai delicat accent scoţian îi făcu inima să tresară.

-Şi cu privire la restul?

El trecu cu privirea peste formele ei şi gemu încet şi apreciativ. Acea privire, acel sunet o făcură să-şi ţină răsuflarea şi o făcură mult prea conştientă de modul nevrotic în care i se mişca pieptul.

-Simpla? Ampla? repetă eî ironic. Sper că al tău domn Higgin- botham te-a cucerit cu vorbe mai frumoase decât acestea.

„Al tâu domn Higginbotham"într-o secundă, toţi fluturii din pieptul ei se transformară în lilieci. Fusese atât de concentrată asupra secretelor lui, încât aproape uitase de ale ei.

Nedumerirea, probabil, i se citea pe chip, căci el lăsă privirea în pământ, deşi se apropie mai mult de ea.

-L-ai iubit foarte mult? Cred că da, mai ales că te-ai căsătorit atât de repede după ce noi... atât de repede după ce eu am plecat. După ce *el* plecase? Atunci, el nu ştia... -Eu..,

- Presupun că te-a fermecat?

Oare îşi imagina ea sau ii Lremura vocea? Cu siguranţă, nu mai folosea tonullui obişnuit şi zeflemitor.

-Sau poate - poate îl cunoşteai înainte ca eu să vin în Sussex, şi eu am fost,.♦ mult prea îndrăzneţ cu atenţiile mele.

-Nu, îi zise ea repede, fără a sta pe gânduri, deşi s-ar fi putut ca asta să-i dea de înţeles mai multe decât trebuia. Dar el nu păru să observe.

- Nu e de mirare că m-ai primit cu atâta răceală noaptea trecută, încă îl jeleşti pe el, din ce văd.

El înălţă capul şi privi intens către mantia ei neagră, iar ea nu citi în ochii lui nici cea mai mică urmă de tachinare. Destui. Îşi îndreptă spatele şi ridică bărbia, - Domnul Higginbotham a folosit toate cuvintele potrivite pentru a mă cuceri. Un poet nu s-ar fi putut descurca mai bine. A fost incredibil de curtenitor şi de blând. A fost foarte atent în perioada în care m-a curtat. Şi teribil de generos după ce ne-am căsătorit.

Cu fiecare cuvânt, privirea lui Thomas se întuneca mai mult, durerea creştea în ochii lui şi, în ciuda posturii înţepate, curajul lui începu să piară. Ea tânjea să ducă mâna pe braţul lui, să îndulcească loviturile pe care cuvintele ei i le dădeau. Povestea ei era însăşi dovada vie că unele persoane erau îndreptăţite să păstreze secrete. De exemplu, nu era oare posibil ca un nou numit proprietar să caute să cerceteze starea unei moşii înainte de a lua anumite decizii? Un asemenea bărbat poate că voia să afle exact ce se întâmplă cu moştenirea lui fără ca lumea să se încrunte sau să se plângă la el. Poate că spera să afle cum aveau să reacţioneze prietenii lui din copilărie la vestea moştenirii lui neaşteptate.

Da, erau momente în care era mai uşor să foloseşti o minciuna să afli adevârul.

-Pare un adevărat gentleman, un soţ ideal, zise Thomas ton sec, lipsit de voioşie. Oare ea îşi mai amintea adevărul? Oare îşi mai amintea o,^ era să ai încredere?

-Bineînţeles că a fost, îi răspunse ea, surprinsă de propria ferrni tate. Până la urmă, eu l-am inventat.

De îndată ce rosti asta, rămase fără răsuflare, dorindu-şi să poată lua cuvintele înapoi. Dar secretul, odată vărsat, era precum ar- gintul-viu, imposibil de pus înapoi în sticluţă. El rămase perplex Scoţând mâinile din manşon, ea îşi ridică rochia, se întoarse şi porni grăbită către poarta castelului.

CapitoCufîl

Uimite, Atena şi Afrodita stăteau lângă Thomas, uitându-se după trupul ei care se depărta rapid. Apoi, după ce priviră neliniştite în sus, ca şi cum tocmai descoperiseră că fuseseră abandonate cu duşmanul lor. porniră ţintă după stăpâna lor, lăsându-l singur să cântărească semnificaţia cuvintelor ei,

„Nu există nici un domn Higginbctham[4]', insistase ea. „Eu l-am inventat,"

Suspectase că ascundea ceva, da. Dar nu asta. Inventase un soţ şi apoi moartea lui? Purta doliu după un bărbat care nu exista?

Thomas nu-şi putea înţelege emoţiile.

-Jane, aşteaptă!
Ea încetini, dar nu se opri, şi faptul că începu să meargă mai încet avea, probabil, mai mult de-a face cu terenul alunecos decât cu rugămintea lui. în faţa Lui, la picioare, pe pământ, era fundul unei cutii subţiri, înguste, cu capacul deschis din cauza căderii, peste care câinii trecuseră în grabă. Probabil, Jane o pierduse în timp ce alerga. Din ea se vârsă ceva albastru, o pata primă văratică de culoare pe marea de alb a zăpezii. El se aplecă şi ridică atât cutia, cât şi conţinutul ei: o pereche de ciorapi fini din mătase, brodaţi cu model elegant. Un cadou? Un râsfâţ? îi vârî în buzunarul adânc al hainei lui şi se grăbi să o ajungă din urmă, reuşind asta fix când ea trecu prin curtea interioară a castelului. Deşi câinii se întreceau înainte, ea se opri, cu capul şi umerii plecaţi. Când el conştientiză că ea nu intenţiona să vorbească prima sau deloc, el îi zise:
- Pur şi simplu, nu înţeleg...
Ea îi răspunse înfundat:
- L-am inventat,

Dar de ce ai face una ca asta?Cu sieuranţă, el nu avea nici un drept şi nici un motiv să pârât că **ea** păstrase secrete faţă de el. De fapt o parte micuţă, bilă. din el îndrăznea să se bucure de conştientizarea faptului că trebuia să concureze cu imaginea unui alt barbat. în ciuda acestor lucruri ridică vocea, uimirea şi şocul simţindu~se în întrebarea 1 Ea înălţă capul, şi gluga ei alunecă peste par din cauza vitezei care se mişcase,

-De ce ar vrea o femeie tânără, singura, protecţia şi libertăţile pe care societatea noastră li le acordă văduvelor? Ochii ei aveau o strălucire nepământeană. Chiar nu-ţi poţi imagina? -Eu..,

Dacă era sincer, nu se gândise niciodată la asta. întotdeauna le privise pe văduve ca femei demne de milă. Nu se gândise niciodată că o femeie ar putea fi tentată să poarte acele haine ca un mijloc de a se opune constrângerilor impuse de societate. La 17 ani, el fusese liber să aleagă o cale proprie. Era stăpânul propriei averi, aşa cum era ea. Şi propriul stăpân - indiferent de ce aT fi zis Armata Britanică. La 17 ani, Jane îşi dorise şi ea să îşi ia viaţa în propriile mâini, din câte se părea. Doar că ea fusese forţată să joace rolul văduvei „Higginbotham" pentru a avea măcar o fărâmă de control asupra vieţii sale. Oare el ar fi avut forţa de a face ceea ce făcuse ea pentru a putea gusta, măcar puţin, din independenţă?

-îmi pare rău că a fost necesar, îi zise el. Dar mărturisesc că tnă bucur să ştiu că nu eşti tocmai o văduvă îndurerată.

Vâri mâna adânc în buzunar şi scoase perechea de ciorapi viu colorata şi i-o întinse. Ba luă ciorapii, deşi păru să ezite - sau pur şi simplu era prea suspicioasă, ca şi cum ciorapii ar fi aparţinut altcuiva. îi înfăşură într-un ghem îngrijit. Oare de ce îi avea? Oare se gandea să renunţe la doliul ei fals? Oare venirea lui avea ceva de-a tace cu asta?

-Nu nu am pierdut un soţ, zi» privindu-se infQşurind cio-

ei- Dar asu nu fo-

membrii famiUei. Nu i-am

ÎIT^ P doi dansam vor-

Ssii: S* 2 £ —

terpretat greşit. Ceva cu ea n^a^on^deloc de'^

108şi tatâiui meu. Până m-au condus Sir Richard şi Julia acasă, soarta mea deja fusese decisă. Tata mi-a ordonat să părăsesc casa. Mi au permis doar câteva momente, să-mi adun lucrurile şi să-mi iau ră- mas-bun cu un sărut de la fratele meu, care dormea. Sub premisa ca mă ajută să împachetez, servitoarea noastră mi-a dat ccea ce mă tem eu că erau economiile ei de o viaţă. Până dimineaţa, eram în trăsura care se îndrepta către Londra. Singură,

- Jane, zise el pe jumătate suspinând, pe jumătate gemând. Nu ştia ce să-i spună, împrejurările care o aduseseră În acest punct erau cu mult mai rele decât îşi imaginase. Acea parte din el care mai întâi acţiona şi apoi gândea, acea parte care tânjea după aventurile glorioase ale vieţii de soldat năzuia să plece de îndată către Tcnchley pentru a-i băga minţile în cap tatălui ei. Dar acea parte din el care fusese învăţată să aplice tactieile atente, uneori iritante. întotdeauna periculoase, ale unui spion ştia că graba şi neebibzuinţa nu aveau să rezolve nimic. Şi între aceste două părţi ale sufletului lui era strânsă bine şi inconfortabil dorinţa de a descoperi ceea ce mama ei aflase,

-Timp de şapte ani, ii zise el, m-am tot întrebat de ce tatăl tău mi-a zis că nu are nici o fată.

Ea se albi la faţă şi gemu de parcă era bolnavă. El îi întinse mâna şi. spre surpriza lui, ca o acceptă, prinzându-i palma cu degetele ei mici, dar neaşteptat de puternice. După câteva momente, ea îşi revenise suficient cât să-l privească. El citi durere în ochii ei, acel soi de apăsare cronică, de rană incurabilă.

-Ţi-ai ţinut promisiunea? şopti ea, încă ţinându-l de mână. Ai fost la el? La mine? -Da.

Dacă ar fi crezut în destin, el ar fi fost tentat să-i spună că încă se ţinea de acea promisiune. în ciuda anilor şt a oceanelor care îi despârţiseră, el era aici acum. Ei erau aici acum,

-Cum de aî ajuns în Qalisaig? întrebă el.

Oare ea se gândise la el, la poveştile din tinereţea lui pe care el i le spusese? Oricât de mult încerca, el nu-şi putea aminti dacă îi zisese vreodată despre acest sat. Ea se retrase uşor, dar el înţelese atunci că, oricât de mult simţea ea nevoia de a povesti cuiva - de a-i spune lui - ce se întâmplase, încă nu era pregătită să-şi spună toată povestea.

DupA o nouă pau;ă insă, ea continuă, deşi nu-i răspunse efectiv la întrebare: .

-Călătoria la Londra nw învăţat multe. Se simţi cuprinsă de fiorul acelor amintiri. După a doua încercare de a face rost de cazare, am înţeles că era necesar să mint. O femeie tânără şi necăsătorită nu putea avea nici o şansă de a găsi un loc respectabil, dar poate că o văduvă... Doamna Hi&:inbotham era servitoarea noastră, şi. cum îi foloseam banii, am început să îi folosesc şi numele. în cele din urma, mi-am găsit de lucru şi am fost în stare să-i retur ncz cadoul foarte generos, cu dobânda. Când s-a irit şansa de a călători şi mai departe, de a pune ţi mai multă distanţă între mine şi Tenchley, n-am ezitat.

Foarte multe fuseseră omise din acea poveste, asta ştia. În primul rând. ea nu-l menţionă deloc pe Ratliff, Dar, pentru moment, aspectele generale ale poveştii erau de ajuns,

^Ai continuat să ţii legătura prin scrisori cu doamna Higgin- boiham? intrebă el. Sau cu prietena ta?

Ochii ei. care rămăseseră pierduţi undeva în trecut, se făcură mai mici.

- Dumnezeule, nu! Sunt sigură că tatăl meu a avut grija ca numele meu să fie interzis în Tenchley. Reputaţia Juliei ar fi fost ruinată dacă ar fi fost descoperită vreo corespondenţă secretă intre mine şi ea. Nu aş pune-o niciodată într-un asemenea pericol. Şi nu aş putea niciodată să fac ceva care ar pune în pericol poziţia dragei doamne Higginbotham.

-Atunci, nu mai ştii nimic despre familia ta?

Ea făcu o pauza, ca şi cum căuta să se îmbărbăteze,

-Mama a murit, acum patru ani, din cauza unei boli subite. Tatăl meu devine din ce în ce mai amărât, Ştiu puţinul pe care îl ştiu pentru că,., pentru că t-am căutat pe fratele meu când am fost sigură că era la Oxford, El a înţeles, cred, că nu eram pe deplin vinovată pentru ceea ce s-a întâmplat.

Pe deplin? Nimic din ce ar fi putut ea să facă nu ar fi fost o scuză pentru comportamentul tatălui ei, care şi-a aruncat propriul copil m calea lupilor. El şi tatăl lui nu se Inţeleseseră întotdeauna în toate, dar nici măcar de pe paiul de moarte tatăl său nu-l abandonase complet, aşa cum făcuse domnul Quayle cu Jane. Din nou. se simţi cuprins de sentimente contrare - pe de o parte, dorinţa crâncen* de a rămâne şi de a o proteja de viitoare pericole, pe de altă parte, nevoia războinicului de a-l găsi pe cel care o răniseşi de a-l pedepsi. Ea tremură, iar el simţi asta, căci încă aveau mâinile împreunate,

-Eşti rece, zise el, strângându-i degetele şi apoi eliberându-i-le, luptându-se cu impulsul de a o lua în braţe. Presupun că ar fi total lipsit de cavalerism din partea mea să mă ofer să te încălzesc,

- Domnule Sutherland, zise ea, scuturând din cap şi oftând cu năduf, dar, aşa cum sperase el, o parte din supărarea ei pieri. Fusese înlocuită de un amuzament ezitant. Tu chiar petreci prea mult timp gândindu-te la efectele săruturilor talc.

Auzindu-i răspunsul, o parte din apăsarea pe care o simţea el în piept se ridică.

-Nu, fătuco, îi răspunse el fâcându-i cu ochiul. Sărutul tău îmi hrăneşte mintea. Ea seîmbujoră,

-Nu ar trebui să spui asemenea lucruri, zise ea, aproape şoptit. Doi străini nu ar trebui să petreacă aşa mult timp vorbind despre săruturi.

-Străini? repetă el, încercând să ascundă durerea din glas. -Ce ştim cu adevărat unul despre altul? Dacă dimineaţa asta ne-a arătat ceva.., acela este că avem multe secrete - motivele mele pentru a pretinde că sunt doamna Higginbotham, motivele tale reale pentru care te-ai întors în Balisaig,

Simţea adevărul pe vârful limbii. 11 înghiţi la fel de repede. Nu era nici timpul, nici locul pentru a-i dezvălui ceva. Pentru a-i spune totul, Deja îi mărturisise că se temea că Lord Magnus avea să o alunge din casa ei. Recunoscând acum că el era contele avea să facă mai mult râu decât bine. Când el nu-i răspunse, în privirea ei se întrezări ceva - dezamăgire? Gluga ei tremură din nou. -Ar trebui să intru. Am multă muncă de recuperat, Răceala obişnuită reveni în vocea ei. Făcu o reverenţă scurtă, se întoarse, strecurându-se dincolo de pragul uşii, şi dispăru.

Deşi se simţea tentat să o urmeze, nu o făcu. Deja îi oferise mai mult decât avea dreptul să se aştepte şi era rândul lui să se gândească la cum putea să-î răspundă cu aceeaşi monedă.

Se plimbă prin curtea exterioară, gândindu-se, prima dată, să se mtoarcă la camerele lui pentru a analiza bine tot ce aflase. Neliniştea îl trimise în direcţia opusă. încă nu era după-amiază, şi nu putea—
----------Susanna Craig —-----

suporta gandul de a se închide într-o cameră fără ferestre în timp ce soarele strălucea pe cer, chiar dacá slab şi lipsit de căldură,

Nefiind sigUT că voia să afle şi alte secrete ale ei, decise să descopere mai multe despre castel Avea de gând să-şi vâre nasul prin fiecare arcadă şi uşă neîncuiată; cercetă camerele de gardă ale castelului (lipsite de personal) şi camerele de depozitare (majoritatea goale), ajungând, în cele din urmă, la grajduri, unde gâsi o pereche de măgari şi o mâţă. care dispăru de îndată ce-l văzu intrând,

Dougan, care fluiera afon în timp ce îngrijea animalele murdare, privi peste umăr. Măgarii continuará să mănânce şi nu-l băgară în seamă pe Thomas.

- Bună dimineaţa, Dougan, zise el. înclinându-şi pălăria.

Barba şi părul bărbatului, odinioară roşii» începuseră să albească, şi, chiar şi în lumina proastă a grajdului. Thomas putea să observe cu uşurinţă că bărbatul avea kiltul peticit în mai multe locuri.

-Da?

Părea nervos.

Doamna Murdoch ll avertizase pe Thomas că Dougan era timid în faţa străinilor, dar că avea o inimă bună.

-Nu vreau să te întrerup de la treabă, doar voiam să vad cum stau lucrurile pe aici. Presupun că nu e nevoie mare de cai, nu?

Măgarii puteau fi folosiţi pentru a trage o căruţă şi chiar şi pentru a ara pământul grădinii de zarzavaturi. Majoritatea pământurilor din Ţinuturile înalte erau folosite mai mult pentru pâscut vad şi oi decât pentru grâne.

Dougan scutură uşor din cap, în semn de acord silenţios, şi se concentra iar asupra animalelor. Thomas era pe punctul de a ieşi din nou - nu căuta companie, până la urmă când un staul gol ii atrase atenţia.

Sau *nu* chiar gol, Kra plin, nu de cai sau de mâncare pentru animale, ci de ceva cu formă ciudată, ascuns sub mai multe prelate prăfuite. Probabil nu era nimic prea incitant, doar vreo trăsură stricată sau nişte lăzi aşezate una peste alta. înaintă câţiva pa$i În acea direcţie, ca şi cum toată situaţia nu-l interesa prea tare,

- Dougan, zise el, ridicând cu vârful unui deget un colţ al prelatei, nu ştii cumva ce e a...?

Dougan aruncă repede pieptenele, care căzu fără să scoată zgomot pe podeaua plină de paie.

-Oh, nu, băiete! exclamă el, cu ochii ieşindu-i din cap. Thomas nu putu decide imediat dacă bărbatul nega că ştia ce era ascuns în staul sau dacă îl avertiza să nu mai caute, în orice caz, curiozitatea lui Thomas era la cote maxime, Dougan înainta un pas. -Doamnei Higginbotham nu i-arplăcea asta. Bl se gândi la tot ce ii povestise Jane deja. Ce mai ascundea? -îţi promit că voi îndura furia ei, jură Thomas, trăgând cu forţă. Nu era un moment mai bun ca prezentul pentru a-şi începe rolul de stăpân al acestui castel. Prima prelată alunecă pe podeaua graj-dului într-o revărsare de material colorat, dezvăluind o parte din- tr-o brişcă. Era prea întuneric pentru a-şi da seama de mai multe. Se întinse pentru una din celelalte două prelate rămase, şi Dougan începu să-şi frece mâinile. Când a doua prelată căzu, a treia cedă şi căzu şi ea grămadă. Se ridică un nor dc praf, amestecat cu paie, şi pisica tărcată, care îşi făcuse suficient curaj pentru a-şi scoate mustăţile din ascunzătoarea ei din gaura dintre cele două grajduri, fugi din nou la adăpost. Thomas nu se putu abţine să nu şuiere încet, de uimire.

-Măi, mâi, ce avem aici?

Brişcă de curse, roţile ei şi cadrul, toate vopsite în roşu cu negru, ar fi fost cu siguranţă sursa de invidie pentru toţi masculii din Balisaig până în Brighton. Chiar şi în lumina slabă, care pâlpâia în colţul grajdului, strălucea. Cumva, el nu-şi putea imagina că un asemenea echipament, atât de îndrăzneţ, ii aparţinea răposatului Lord Magnus. Ceea ce putea însemna un singur lucru: un scriitor risipitor, cum Thomas deja observase, cu o predilecţie pentru dramatic. Oh, da. Brişcă trebuia să fie a lui Rob în Ratliff.

Dar de ce nu o luase Ratliff la Edinburgh? Poate din cauza vremii schimbătoare. Sau poate că nu-şi dorise să atragă prea multe priviri. Tâlharii s-ar fi aşteptat ca vizitiul să fie bogat - plus valoarea briştii. Însă Thomas nu găsi nici un indiciu că bărbatul avea cai pentru ea. Şi nu se potriveau chiar orice fel dc cai. Era nevoie de o pereche de negri bineînţeles, de rasă fi foarte bine hrăniţi, care cu siguranţă ar fi fost mult prea greu de întreţinut de sărmanul Dougan. Ca şi cum ar fi putut să citească gândurile lui Thomas, bătrânul paznic se aplecă şi apucă de un colţ una dintre prelate, jucându-se
nesigur cu ea.

- Doamnei Higginbotham nu o să-i placă asta deloc, gemu el.SmmiMu Craiţ)

- Bine, bine. Dar cine o să-i spună?

Thomas îl bâtu cu mâna pe umAr pc bărbat şi îi zâmbi generos.

- Oh, o să şlie. Chiar dacA eşti atent, o sA se uilc la modul în care stau prelatele şi o să vadă că au fosi mulate. Şi Dumnezeu ¡¡A vii ajute dacă aţi zgâriat vopseaua,

Dougan scutură morocănos din cap, ca şi cum Thomas ar fi făcui bine să-şi acccpte soarta şi să se prezinte în faţa călăului de bunăvoie. Thomas abia dacă-l mai asculta. Deşi nu era un fan al curselor, nu se putu abţine sft nu se întrebe căi do bine şi cât de repede mergea brişcă. Şi dacă cineva dc prin împrejurimi nu avea o pereche de cai pc care ar fi putut să o împrumute doar pentru o după-amiaşţă. - Haide, insistă Dougan, scuturând mâna lui Thomas, Iii ridică o prelată în braţe şi, suspinând fără tragere de inimă, Thomas il ajută sA acopere brişcă, ascunzând-o din nou. După cc aşezaseră a treia prelată, Dougan făcu un pas în spate şi inspeclă critic munca lor. Din nou, scutură din cap, nemulţumit.

- O să ştie. Doar aşteptaţi şi o să vedeţi.

-Şi atunci, ce? Doarm-am uitat. Cu siguranţă, domnul Railiff nu o să se supere pentru atât, -Ce?

-Domnul Ratliff, scriitorul. Cel care închiriază castelul Dunnock. Cel care deţine această brişcă.

Privirea lui Dougan îi transmise clar că, deşi ştia prea bine că lumea îl considera slab de înger, ol îl credea pe Thomas şi mai slab.

- E brişcă doamnei Higginbotham. Nu aţi ascultat nici un cuvânt din ce am zis?

-Nu, Dougan, răspunse Thomas râzând. Ea face multe lucruri în numele domnului Ratliff, şi nu aş fi surprins să aflu că i-a ordonat să aibă grija de brişcă lui şi, din când în când, să o mai verifice - deşi nu-mi pot da seama de ce nu ar conduce-o chiar el. Dar ea este angajata lui. Şi este o doamnă. Ea nu ar...

încercările lui de a protesta pierdeau din forţă odată cu nemulţumirea lui Dougan, care începu să scuture şi mai tare din cap.

Doamna Higginbotham a condus acea brişcă dincolo de porţile castelului şi mi-a ordonat să nu permit nimănui să o atingă, îi zise el. Arâta foarte bine.Ţhomas îşi putea imagina. Prea bine. Culoarea din obrajii ei, privirea triumfală. Era tentat să continue cu ipoteza lui cum ca aşa ceva era imposibil,

Dar tot ce se întâmplase de dimineaţă îi demonstra că, din câte se părea, domnul Ratliff era neobişnuit de generos şi era un angajator care avea mare încredere în oamenii săi. în fapt, Thomas nu auzise aşa ceva de La nimeni-

Scrisorile veneau pe numele doamnei Higginbotham, Doamna Higginbotham se ocupa de căţei. Şi acum, doamna Higginbotham avea brişcă aceea roşie de cursă...

Desigur, numele era fictiv. Jane tocmai ii mărturisise că îl inventase pe domnul Higginbotham.

Absent, Thomas netezi câteva cute de la prelată, urmărind cu mâna marginea ascuţită a briştii. Nimeni de la castelul Dunnock sau din satul Ealisaig nu-l văzuse vreodată pe Robin Ratliff. Totul despre acest bărbat era învăluit în mister - la fel ca această brişcă. Oare... oare era posibil ca ea să fi inventat şi...? El alungă gândul înainte de a se concretiza. întotdeauna fusese în natura lui să acţioneze prima dată şi după aceea să gândească. Generalul Scott făcuse tot ce era posibil pentru a-i potoli acele impulsuri. Un spion aduna şi analiza informaţii. Nu se grăbea să tragă concluzii, Indiferent de cât de tentante erau.

încuviinţând către Dougan, Thomas se întoarse şi ieşi din grajd.

CapitoCuC12

Pereţii mănăstirii fuseseră special construiţi pentru a-i feri pe locatari din *calea intruşilor. Să* iifi *era cu mult mai uşor. A Hora reuşi să evadeze fără prea mari urmări în afară de câteva zgârieturi pe încheieturile mâinilor şi o gaură uşor de reparat în fusta ei de muselină, din fericire a doua cea mai bună fustă, După ce trecu dincolo âe poarta din fier forjat, porni ţintă către pădure. Peste vale se lăsase o ceaţă umedă şi deasă, ca o pătură. Care, deşi; fără îndoială, ii mascase evadarea, acum ascundea locul din care venea misterioasa lumină. Hotărâtă însă* jrd-i *descopere sursa, ea înainta cu inima tremurândă la fiecare foşnet de frunză şi trosnet de sub picioare.*

Timp de zece ani, ea nu avusese niciodată se aventu reze dincolo de pereţii mănăstirii. Singurele cunoştinţe pe care le avea despre peisajele din împrejurimi erau rezultatul cercetărilor ei, din varii puncte, când se presupunea că lucra la a-şi îmbunătăţi talentul la desenat. Acum, pe pământ, totul arăta atât de diferit. Oare mergea în direcţia bună?

Tocmai când disperarea aproape că o făcea să se întoarcă, se lovi cu umărul de ceva şi suspină înfundat, de durere. Cum nu vedea mai deloc din cauza întunericului şi a ce ţii. ea pipăi cu degetele amorţite de colo-cob. în căutarea lucrului de care se împiedicase. Peretele se întindea mult şi destul de *înalt, din câte îşi putea da ea seama fără a înainta. Nu era un gard. ci un soi de structura. O căbănuţă de fermier? O colibă de pustnic?*

Cu grijă, se piti şi înainta de-a lungul zidului, până reuşi să ajungă ia capăt. Se auzeau nişte voci. Glasuri de bărbat, doi sau trei, cel puţin. Vorbeau într-o limbă pe care ea nu o înţelegea, pe un ton la fel de aspru precum scândurile din care era con- striiîtd cabana. Oare nimerise într-o cloacă de tâlhari dintre aceia care colcăiau prin pădure, aşa cum se tot zvonea ? Simţea- - -Susamici Craig ------

nişte fiori stranii« Ştia atât de puţine despre modul de viaţă al bărbaţilor.

Abia *îndrăznind să răsufle*, se *holbă pe după colţ. Văzu* lu- *mină printr-o uşă întredeschisă, razele acesteia ajungându-i până la picioare. Poate că bărbaţii din interior văzuseră lumina stranie. Poate că unui dintre* ei putea fi *convins să o ghideze. Cel puţin, ea...*

-Mâi, măi, se auzi încet *vocea la urechea eî, atât de aproape, încât ea simţi respirata bărbatului pe obrazul ei. Ca o lovitură de bici, el duse mâna peste buzele ei, acoperindu-i gura, lipind u ş i trupul* muscutos *de al ei.*

-Ce cflutd o domniţă aşa drăguţă ca tine afară într-o noapte ca asta?

-Doamnă Higginbotham?

Inima ii sări în piept la fel de repede precum a eroinei sale, iar Jane tresări şi strânse tocul mai tare, abia abţinându-se să nu-l arunce de-a lungul biroului şi să distrugă munca de o noapte cu pete de cerneală. Când îşi mai reveni şi răsuflă uşurată, privi către pragul uşii, unde stătea Elspeth Shaw, barmaniţa de la Thistle and Crovvn, care încă purta peste rochia de lână şoTţul de serviciu, avea obrajii îmbujoraţi din cauza frigului şi părul blond-roşcat prins în coadă.

-Oh, v-am speriat? Tonul uşor amuzat al tinerei femei tăia din sinceritatea scuzei. Doamna Murdoch mi-a zis să vin.

După ce trase, din nou, aer în piept, Jane privi către fereastră, unde semnele nopţii îşi făceau deja simţită prezenţa, Oare vizitatorii nocturni aveau să devină o obişnuinţă?

-Ce te aduce aici într-o noapte ca asta, Elspeth? întrebă Jane şi aproape că îşi dădu ochii peste cap auzind ecoul neintenţionat al întrebării bărbatului din cartea ei.

Se gândise doar la vremea din paginile cărţii. Dar, în această noapte* trebuia să fie senin în Balisaig, Elspeth nu ar fi putut să ucc până la Dunnock dacă ar fi nins din nou.

Jane avusese aproape o viaţă să accepte faptul că nu avea să scape de întreruperi. Libertatea de la distrageri, aşa cum spusese Thomas atât de succint, era un lux pe care mulţi nu-l cunoşteau şi nici nu aveau să o facă. înainte să vină la Dunnock, ea cu **siguranţă** nu avusese o cameră separată în care să se ocupe doar de scris.

---------- Sccrete scatufaCoasc - -—

Cu toate acestea, întreruperea din această seară i se păru teribil de inoportună. Se chmuise mai bine de jumătate de după-amiază să se reîntoarcă la muncă, în timp ce mintea ei insista să tot redea, la nesfârşit, mărturisirea ei, să se gândească mai bine cu privire la suspiciunile legate de Ihomas şi să regrete că iar ratase oportunitatea unui sărut. Până la apus, toate frustrările ei atinseseră cote maxime.

Ea îşi impunea şi dorea mereu să se detaşeze prin munca ei. dar, în această seară, păcatul eroinei sale - curiozitatea -, precum şi atracţia total nepotrivită faţă de cel mai nepotrivit, chiar periculos bărbat i se păreau mult prea familiare. Poate că scrisoarea anonimă avusese dreptate, deşi fără să vrea. Poate că romanele ei aveau o influenţă periculoasă asupra inimii şi minţii femeilor tinere şi impresionabile.

înghiţind în sec din cauza stării de iritare pe care o simţea - din cauza ei înseşi şi a întreruperii -, Jane lăsă deoparte tocul. Elspeth Shaw era aproape ca un prieten şi cu siguranţă un om devotat ei. În plus, nu făcuse nimic greşit ca să merite o aşa grosolănie din partea ei.

în timp ce se ridică de la birou. Jane văzu cu coada ochiului o carte mică ascunsă în mâna femeii şi îşi reaminti de promisiunea de a-i oferi următorul volum din seria *Mireasa necromantului.* Deşi ştia că poveştile ei erau populare în rândul cititorilor, întotdeauna era palpitant să afle că cineva era dispus să urce acolo. într-o noapte de iarnă, doar ca să afle ce urmează să se întâmple în poveste, înainte să apuce să spună ceva, Elspeth făcu ochii mari,

-Ce purtaţi, doamnă Higginbotham? întrebă ea, chinuîndu-se să nu râdă.

Jane privi în jos la rochia largă din mătase,

-Un chimono, îi răspunse ea scurt,

întotdeauna i se păruse nedrept că domnii puteau purta ceva atât de relaxant şi de confortabil prin casă şi totuşi să fie consideraţi îmbrăcaţi respectabil, în timp ce ideea că o doamnă ar putea servi ceai în halat ar fi pornit un întreg scandal. Aşa că, înainte să plece din Londra, comandase pe numele şi măsurile lui Robin RatlifFun chimono. Era ţinuta ei preferată pentru scris,-Presupun că ai terminat de citit al doilea volum din seria Mireasa *mcromantului,* continuă Jane, croindu-şi drum către bibliotecă şi ignorând chicotelile lui Elspeth, -Am terminat-o acum două zile, insistă tânăra femeie, ridicând bărbia. Dar Ross nu m-a lăsat să ţi-o returnez. El citeşte încet şi greu, adăugă ea, fâcându-i cu ochiul

Fără să vrea, Jane zâmbi.

-Aşa face?

Oare acesta era motivul pentru vizita târzie şi stranie a lui Elspeth? Oare domnul Ross citise încontinuu cartea şi o trimisese pe barmaniţă după continuare de îndată ce o terminase pe cealaltă? Dar, dacă se gândea mai bine, finalul celui de-al doilea volum al acelei poveşti fusese special gândit pentru a-l determina pe cititor să râvnească la mai mult...

Cuprinsă de o nouă străfulgerare de mândrie, ea zâmbi şi mai larg. Oare ce ar fi zis oricare din ei dacă ar fi descoperit vreodată că ea era responsabilă pentru modul teribil de păcătos în care le trezea curiozitatea?

Experienţa îi oferise un singur răspuns la acea întrebare. Oare avea să îndrăznească vreodată să aibă încredere în cineva - în Ihomas - suficient de mult pentru a vedea dacă erau şi alte răspunsuri? Deja ii spusese mai mult decât intenţionase. Oare era suficient de curajoasă încât să-i mărturisească cel mai important secret al ei? Şi. de această dată, oare el avea să-i spună din secretele lui?

- Bineînţeles, continuă Elspeth. între rupindu-i gândurile, el ar vrea şi vă spun că am venit din cauza scrisorii.

-A scrisorii?

Jane simţi ceva cu totul nou şi în mod clar rece pe şira spinării, îi întinse un alt volum îngrijit şi bine legat tinerei femei, care îl schimbă cu cel pe care îl ţinea în mână,

-Una care era pentru Dunnock a fost amestecată prin corespondenţa altcuiva.

-Oh? A cui corespondenţă?

-Adomnului Donaldson.

Ea îşi dorea să fi fost a oricui altcuiva din sat.

- Şi a returnat-o la Thistle and Crown? întrebă ea, ştiind prea bine de teama preotului de a nu fi văzut frecventând taverna,

-Nu. Doamna Macintosh a adus-o în această după-amiază- Elspeth făcu semn cu capul către cartea pe care Jane o ţinea acum. Am pus-o în interior pentru a o păstra uscată.

Instinctiv. Jane strânse degetele pe volumul acoperit cu piele, întemniţând scrisoarea şi mai strâns între paginile cărţii Tânăra femeie se încruntă, evident

dezamăgită că Jane nu părea maî entuziasmată de scrisoare - sau cel puţin mai curioasa. Jane pur şi simpEu încuviinţă din cap.

- Mulţumesc, Elspeth.

La acel semnal clar că voia să rămână singură, tânăra femeie ridică din umeri şi strânse la piept noua ei carte, fără îndoială satisfăcută că îşi îndeplinise datoria şi încântată că obţinuse lucrul după care venise de fapt. Era puţin probabil ca ftoss să o mai pună să mai muncească în această seară.

După ce ea plecă. Jane se întoarse la biroul ei. Paşii ei răsunau puternic în camera neobişnuit de tăcută. Fără câini care să sforăie - plecaseră în expediţie dc noapte la Agnes, în căutare de bunătăţi. Până şi focul ardea încet, mocnit, fără a mai trosni sau a mai şuiera.

După ce îşi reluă locul, aşează cartea cu grijă în mijlocul biroului, ascunzând peripeţiile Allorei, şi se holbă, momente bune, la coperta maronie cu roşu. Mâinile transpirate care atinseseră cartea înnegriseră pielea; gravura era tăiată de o pată circulară, caşi cum fundul unui pahar umed fusese alezat pe ea, cel mai probabil la tavernă, şi unul din colţuri era zdrenţuit. Toate aceste semne cum că respectiva carte fusese folosita îi bucurau inima, un memento că volumul trecuse prin multe mâini în Ealisaig, iar alte copii fuseseră trimise şi în satele din împrejurimi. Seria *Mireasa necromantului* trezise multe spaime şi coşmaruri şi câştigase multe inimi prin toată Anglia, Trebuia să-şi tot reamintească asta, ori de câte ori îndoiala.,, o ameninţa..

.Amorţită, întinse un deget şi ridică uşor coperta. Scrisoarea parcă o privea direct, iar sigiliul - o pata de ceară - de pe pachetul în formă de dreptunghi o urmarea precum un ochi însângerat. Ridică briceagul de pe tavă şi desfăcu sigiliul cu o mână surprinzător de fermă, apoi se folosi de vârful lamei pentru a desface paginile, ca şi cum se temea ca nu cumva hârtia să fi fost înmuiată în ceva pe-riculos la atingere. Se aşteptase la multe - o scrisoare din partea avocatului, spunându-î că cererea ei de a reînnoi chiria la Dunnock fiisese refuzată, sau o altă scrisoare râu intenţionată despre efectele nocive ale romanelor gotice asupra minţilor tinere, în special asupra ccva despiv auiorul acelei oribile scrisori, poate că .ir fi fost util - alic <e-¡ trcrîse mânia.

Aprinse mai multe lumânări pânA când încăperea strălucea în lumină, apoi sc aşezA pe canapea, cu un picior intins şi cu celălalt *pe* podea şi deschise

primul volum din seria *Mireasa nñcrmnantuíw* Câteva orc mai târziu, se apropia de finalizarea celui de-al doi]¿-a volum* complet absorbit de povestea sărmanei orfane, Ophelu, găsite în pădure şi crescute de ţărani, deşi în mod dar nu era din acelaşi aluat ca ei. Îşi scosese cizmele ca să stea cu ambele picioare pe canapea, cu genunchii ridicaţi ca să poată susţine cartea, aşa cum nu mai făcuse de când era un copilandru - dacă făcuse şi atunci. Nici tava cu cina adusă de Esmc nu prea reuşi să-i atragă atenţia, câci nu se putea desprinde de poveştile oribile, carc-i ridicau pârul pe el, pe care Ophelia fusese forţată să le Îndure, şi nici dc sunetele stranii care veneau dinspre castelul lui Lord Ruthvcjn^ în umbra căruia toţi se chinuiau să supravieţuiască. Vocea bogată şi senzuală din carte era foarte diferită de modul câteodată înţepat şi întotdeauna adecvat în care vorbea Jane, ceea ce aproape că-l făcea să se îndoiască de convingerea lui cA ea era dc fapt Ratliff.

Din când în când, se mai oprea încercând să înţeleagă cc-l supărase aşa tare pe autorul scrisorii, ca şi cum ar fi putut exista vren logică peniru ruvintelc lui. Cu siguranţă, dacă cincva presupunea cJ era periculos ca un cititor să dezvolte sentimente faţă de personaj* fictive într-atât încât să-şi neglijeze sarcinile zilnice, atunci cartr-i chiar putra fi o ameninţare serioasă pentru cititori.

Apoi. bineînţeles, mai era şi castelul întunecat şi lordul misterios tare nu mişca un deget pentru a ş i îndeplini datoria fa(A eh[1] nii cíe pf proprietatea lui. Ca nursă di* inspiraţie pentru asta, »*n ¿ufirif-nt tl se mir |.i Dimnock şi la dezastrele lăsate de râpo«*[lui] Lord Magnus,

J'oate ţi d+ actualul lord.

lută, În principal, în acrii* momcnlr dr reflerţir, se treii oh*" vând rât de mult wmâjwui rxperkiiţelr erolnri riurleaU* lui ɉw ambele erau femei tinere cu daruri i arr' Ir *f&t* IMII «A toüA tu evideul-l faţă de lumea care Ir înconjura

.în capitolul doisprezece din volumul al doilea. f.»i"»hʲ aiK[1]ł[1] ti vă a Ophellei acceptase O ofer t A de câsALnrit- .itâi dr şm AU* A-l,[1] cât Thomas sc trezi ridicAndu-se brusc. Lord Ruthveyn* pentru faptul că era un adept al magiei negre - cel care îşi ucisese cu sânge-rece mireasa care ii era sortită, fix înainte de nuntă, nu? - oferise o sumă mare de bani în schimbul tinerei femei inocente şi drăguţe, şi, fără vreo urmă de ezitare, cuplul nevoiaş i-o vânduse lui. Din ce în ce mai mult$_t$ Thomas era forţat să creadă că premisa lui era corectă: Jane fusese atât de zdruncinată de cruzimea propriei familii, încât născocise asemenea poveşti. Precum eroina ei, ea fusese trădată de cei în care avusese cea mai mare încredere şi forţată să-şi croiască singură drum într-o lume crudă.

Paginile alergau sub degetele lui Thomas în timp ce el le parcurgea, Drumul mândru al Opheliei către castel, faptul că nu-şi permisese să verse nici o lacrimă. Castelul aparent gol, fără urmă de vrăjitorul rău. Scârţâiturile şi gemetele din temniţe care-i răpeau somnul, li datora scuze lui Ross pentru modul batjocoritor în care se purtase dimineaţă, la tavernă. Aşteptându-se în orice moment să ajungă la scena fatală în care Ruthveyn şi Ophelia se întâlneau, Thomas nu ar fi vrut nici el să fie deranjat.

Cu treiera *nd prin castel, căci nu era* nimeni *care $ă o oprească sau să-i spună să facă altceva, Ophelia nu descoperi nici* un instrument de tortură, *nici un laborator* înspăimântător. *Cel mai adesea, se trezi îndreptându-se către biblioteca*

enormă, holbân- du-se mirată la pereţii plini de cărţi. într-o noapte, când se plimba de-a lungul unui raft, jucându-se cu vârful degetului pe un rând de cotoare de cărţi prăfuite, auzi o voce:

-De ce nu deschizi nici una niciodată?

Ea întrezări în întuneric o siluetă care stătea lângă un scaun, probabil cel pe care şezuse înainte urmărind-o. După cuvintele pe care i te adresase, ea înţelese că nu era prima dată când făcea asta.

Nu putea fi altcineva în afară de Lord Ruthveyn, deşi era cu mult mai tânăr decât şi-l imaginase şi nu era nici pe jumătate la fel de înspăimântător de privit. Avea trăsături ascuţite şi pielea palidă, păr negru şi des, dar nu era urât. Ea făcu o plecăciune,

- Pentru că nu am învăţat niciodată să citesc; milord.

în următoarele capitole, Ruthveyn îşi dedică toată energia pentru [a] o învăţa, în timp ce scenele deveneau din ce în ce mai intime mtre

cei doi, **care pâreauatăt** de diferiţi, ceea ce-l făcu pe ^omas sănu-şi poată **desprinde** ochii de la pagini. în cele din urma. **Opheha** inviţi şi citească **suficient** de bine pentru a-i **citi** cu vocc tare în fi0Ciirc seară lui Lord Ruthveyn, înainte de culcare. în tunp **ce el** se delccta cu ceea ce numea poţiune de uitat - un lichior puternic pe care tânăra femeie era **mult** prea inocentă ca să-l recunoască. Tocmai când Thomas era sigur că zvonurile despre vrăjitorie aveau să fie năruite în puţinele pagini rămase din volumr Ruthveyn intră în bibliolccă ducând un pocal plinP pentru Ophelia,

- *Elixirul iubirii. îi explică el. ordonându-i să-l bea.*

Lord Ruthveyn fusese un profesor mult prea bun ca ea să nu înţeleagă implicaţiile numelui băuturii. Dar ea nu avea nevoie de nici o popune de iubire pentru a-şi îndeplini jurămintele de nun- tă. Fascinaţia ei faţă de el. oricât de neînţeleaptăt era deja foarte puternică. Cu toate acestea, sorbi băutura din pocal, aşa cum i se spusese; savurând ultimele picături dulci de pe buze. -Deci?

El stătea cu braţele încrucişate, cu *o expresie fermăt dar* fetizi *visătoare.*

Fără a-şi mai ascunde nerăbdarea, ea căzu în genunchi **fn** *faţa lui, deşi în fapt nu se schimbase* **nimic.** *Fiorii de dorinţă care mocneau în* **interiorii/** *ei nu aveau nimic de-a face cu ceea ce băuse.*

- *Invaţă-mă cum pot să te mulţumesc; milord.*

Sfârşitul volumului Fl.

În graba lui de a se întinde după cel de-al treilea volum, Thomas răsturnă ce mai rămăsese din ceainic, ceaiul fiind complet rece acum, şi mai tot se vărsă în poala lui, iar restul pe canapea şi pe covor, ratând la milimetru cărţile pe care el le împrâştiase peste tot.

Încă era preocupat de curăţarea dezastrului când cineva bătu.

Blestemând pe sub mustăţi, porni prin birou către uşă, în şosete, şi deschise uşa grea. Era întuneric beznă; probabil se făcuse târziu. Cand simţi aerul rece pe hainele lui ude, începu să blesteme cu voce tare. [r]

- La naiba şi fir-ar să fie! Ce mai e? pelerinei^^°amnă Murdoch UP"vea

nemulţumită de sub gluga

- Mâi, nu m-aş fi gândit niciodată că..., răbufni ea. întinzându-i o bucată de hârtie. Doamna Higginbotham m-a trimis să vă dau asta.

Femeia dispăru înainte ca el să aibă ocazia să-şi ceară scuze! Rămase în pragul uşii, uitându-se în urma ei, permiţând aerului rece şi-i biciuiască hainele ude ca pedeapsă pentru comportamentul lui urât. După ce ca dispăru în interiorul castelului, el se retrase în camerele lui. înaintea focului, desfăcu bileţelul, o

rămăşiţă zdrenţuită de hârtie pe care o mână trcmurândă scrisese „Robin Ratliff se află în castel şi ar dori să vă vorbească în această seară".

Un mesaj neaşteptat, cu siguranţă - şi straniu de criptic. Puţinele cuvinte şi livrarea grăbită indicau o stare de nelinişte. Mâna care ţinuse tocul tremurase prea mult ca el să poată fi sigur că era scrisul lui Jane. Poate că premisa lui era greşită. Dacă ea era Ratliff, de ce ar fi ales fix acest moment pentru a-şi dezvălui identitatea?

Doar dacă nu cumva se întâmplase ceva care o făcuse să vrea să-i spună adevărul? După ce-şi mai şterse încă o dată hainele pătate de ceai - din fericire, se dezbrăcase de mult de vestă şi de jachetă se incâlţă şi îşi trase haina ponosită peste umeri. Cei care-i trimiteau invitaţii în miez de noapte trebuiau să-i scuze şi ţinuta.

în interiorul castelului, trecu de Sala Mare, care era pustie, şi urcă pe scara din sud pe cât de repede permiteau treptele ei înguste şi curbate. Uşa solidă era deschisă, oferindu-i o privelişte dară asupra încăperii, asupra lui Jane, înainte ca ea să-l observe. Se plimba de colo-colo, înaintea focului, uitându-se în podea, evident pierduta în gânduri. Cu părul atârnându-i peste umăr, împletit într-o coadă groasă, arăta la fel de tânără ca în ziua în care o cunoscuse.

Păşi cu atenţie peste pragul uşii, dar câinii nu erau nicăieri. Ea se opri din mersul neliniştit şi ridică privirea, tresărind. El făcu o reverenţă.

-Am primit un bilet că Robin Ratliff e în castel. Unde e?

Ha îl privi îndelung. Apoi întinse braţele.

-Aid,

în mod dar, ea îşi propusese să-l surprindă cu o dezvăluire şocantă şi, în ciuda suspiciunilor lui legate de autorul senei *Mireasa necromantiAui*, chiar reuşi să o facă. Era îmbrăcată în ceea « părea o cămaşă de noapte specifică unui bărbat; mătasea mo strălucea în lumina, în timp ce ea se mişca. Nu era nloimj îndoială că îi aparţinea ei, căci fusese special croită pentru trupuJ

12

7ei. Era fix genul acela de ţinută pe care un romancier gotic \ AT fi purtat - şi alungă din minte orice gând despre hainele oribile, de doliu, ale doamnei Higginbolhain,

El înaintă către ea, dar ca întoarse o palmă, făcându-i semn să se oprească-
Se părea că nu terminase cu dezvăluirile încă, Am crezut că ai vrea să ştii că a mai venit o scrisoare în noaptea asta, zise ea, făcându-i semn din încheietură, fără a-şi desprinde privirea de la el. Lord Magnus.

CapitoCuf 13

Jane sperase să se simtă uşurată că spusese cuiva cel mai întunecat şi profund secret al ei. Se aştepta să se simtă triumfătoare că ghicise secretul altcuiva. în schimb, se simţea vulnerabilă. Agitată.
Sau poate că acele sentimente erau din vina scrisorii,
îl urmări pe Thomas înaintând către birou. Postura şi expresia lui nu trădau nici o reacţie la faptul că ea îi utilizase titlul. Poate că se înşelase? El ridică scrisoarea şi o cercetă îndelung, atât de mult, încât ea era sigură că uitase de prezenţa ei. Apoi o aşeză la loc şi, fără a ridica privirea, o întrebă;
- De cât timp ştii rine sunt?
Aşadar, avusese dreptate. Ha trase aer în piept, dorindu-şi ca el să o privească.
-Noaptea trecută, credeam că ai fost trimis de conte, în ciuda spuselor tale. Dar, cât am fost în sat, azi-dimineaţă, am primit veşti că, de fapt, contele a fost văzut recent în Udinburgh şi că, cel mai probabil, urmează să ajungă la Dunnock pentru a evalua lucrurile. Când mi-am dat seama că tu ai venit de foarte departe, când m-am gândit la legăturile tale familiale cu Balisaig, mi s-a părut foarte probabil ca tu să fii Lord Magnus, Toate piesele se potrivesc.
-Aşa să fie?
El ridică ochii, privind-o. Vioiciunea lui obişnuită dispăruse. înlocuită cu amărăciune şi cu o umbră de îndoială de care ea nu l-ar crezut în stare,
'Dacă ai avut îndoieli în privinţa mea de la bun început, presupun că nu ar fi trebuit să fiu surprins că nu ai vrut să mă săruţi.
An i la rândul, ea minţise, negase, ascunsese totul. Şi unde ajunsese?
'Acum, îmi doresc să o fi făcut.
E1 trecu în faţa biroului, spriiinindu-se cu şoldul de el şi încred-

^ braţele la piept.Ea încuviinţă, privi către scrisoarea de pe birou şi apoi, brusc, îşi umezi buzele uscate.

- Mi-ar prinde bine o distragere.

Ea citi în privirea lui o licărire din căldura familiară, deşi nu-i răspunse.

- Nici tu nu ai fost chiar şocat când ţi-am mărturisit că sunt Robin Ratliff, nu?

El ridică din umeri, încuviinţând fără tragere de inimă.

- Biletul tău ţi zăpada au fost ultimele piese din puzzle. A fost uşor de observat că nu a venit nici o trăsură azi. ceea ce însemna că misteriosul Ratliff a fost în castel în tot acest timp. Ce mi-ai spus în această dimineaţă, despre Higginbotham şi despre familia ta, m-a făcut să mă întreb dacă nu mai sunt şi alte secrete. După ce nc-am despărţit, m-am plimbat prin curtea exterioară şi am dat peste Dougan, care avea grijă de măgarii lui. în ciuda avertismentelor lui foarte ferme, mi-am vârât nasul printr-un staul gol şi am gÂsit„.

- Brişcă, interveni ea, strâmbându-se şi scuturând din cap.

Ar fi trebuit să-şi dea seama că, într-una din aceste zile, avea să fie dată de gol de micile plăceri pe care şi le acorda.

- Brişcă aceea roşie, admise el şi îi făcu cu ochiul. Era perfectă pentru ceea ce credeam eu că ştiu despre chiriaşul de la **Dunnock.** Dar Dougan a insistat că îţi aparţine. Când am pus totul cap la cap, am început să suspectez cum stau lucrurile. Dar mi-am petrecut după-amiaza citind *Mireasa necromantului*, doar ca să fiu sigur.

Ea privi către acea scrisoare blestemată, apoi înapoi la el, şi ridică bărbia cutezătoare. -Şi?

El râse obosit, lăsă braţele în jos şi îşi desfăcu haina. Pentru un moment, toată atenţia ei fusese acaparată de faptul că el purta doar o cămaşă subţire, care ieşise aproape toată din pantalonii uzaţi, dar bine croiţi, din piele. **Nu** avea lavalieră, şi la gulerul în **formă** de **V** se vedea dar pielea bronzată şi firele de păr negru şi **cârlionţat.**

- Am vărsat jumătate de ceaşcă de ceai pe mine **grăbindu**-mă iau volumul al treilea, bine?

Materialul umed se lipise provocator de muşchii încordaţi ai abdomenului lui şi chiar şi mai jos.Mulţumită

vizitei lui Elspeth, ea îţi reamintise de trecerea dramatică de la cel de-al doilea la al treilea volum din seria *Mireasa necromantului.* Se înroşi deodată.

- Presupun că vrei să ştii ce se întâmplă în continuare, nu?

El părea... Nu prea putea defini expresia aceea. Şiret, poate. Intrigat. Şi mai mult decât impresionat.

- Măcar atât, fâtuco, cred că pot să ghicesc şi eu.

HI îl privi din cap până în picioare, savurându-l. Era mult prea frumos. Şi prea sigur,

-Cu tot respectul, Lord Magnus, mă îndoiesc.

El râse auzind-o, însă din nou privirea lui se întunecă. Nu părea să-i placă deloc să fie strigat cu titlul său, aşa cum le plăcea altor bărbaţi.

-Dacă mă înşel înseamnă că Robin Ratliff a dezamăgit puternic mulţi cititori.

O tachina, bineînţeles. Cu toate acestea, cuvintele atinseseră o coardă sensibilă.

^Câţiva, de-a lungul anilor.

Era rândul lui să o cerceteze, deşi rămase cu privirea aţintită la chipul ei.

- Părinţii tăi printre primii, mă gândesc. Ai zis că mama ta a găsit ceva de-al tău, ceva care a tulburat-o. Ceva ce ai scris, cred, nu?

Jane încuviinţă.

-Dacă ar fi fost lăsată în pace, ea m-ar fi iertat, aşa cred. Dar tata...

Amintirea ieşi la suprafaţa din locul În care ea o ascunsese, cu rapiditatea şi forţa unui glonţ. Trosnetul hârtiei în timp ce tatăl său îi flutura în faţă dovada păcatelor ei. Mica biluţă de salivă care se formase în colţul gurii lui în timp ce-şi vărsa mânia. Lacrimile care curgeau încontinuu pe obrajii mamei. Fumul care ieşise din manuscrisul ei cuprins de flăcările din focul din salon.

-Tatălui meu nu-i plăcea - nu-i place, îndrăznesc eu să spun - nimic din ceea ce are de-a face cu fantezia. Cu romanele, în principal.

Strălucirea dîn ochii lui 'fhomas o **luă pe nepregătite.** Oare ma. fusese cineva nervos în

numele ei? Pieptul lui se ridică şi **cod** repede, el inspiră pe nas şi apoi expiră încet, deşi nu părea ca asta fi calmat prea mult.

---------- 5«5iirtrui Cray ----------

-Aţacftcl...

- I-a dat foc. Ea vorbi peste el înainte de a se retrage din calea p,i- virii lui pentru a se aşeza pe canapeaua aceea oribilă, în apărarea lui era o proză destul de şocantă. Din fericire, aveam o copie ascunsă sub o scândură şubredă din camera mea. Când am ajuns la Londra primul publicist cu care am vorbit mi-a zis că ar fi trebuit să rămână cenuşă. O asemenea scenă nu putea fi indusă în nici o carie care se dorea a fi cumpărată de biblioteci.

-Şi i-ai transmis acest mesaj lui Robm Ratliff, nu? El se depărta de birou şi veni să i se alăture, aşezându-se pe scaunul din piele ca şi cum fusese făcut special pentru el. Era rândul ei să râdă.

- Da. aşa am făcut. Dar Robin Ratliff nu a vrut să asculte. Din fericire, Persephone Press a plătit foarte bine pentru carte.

încuviinţând, el se aplecă în faţă, sprijinindu-şi coatele pe genunchi.

-Mai sunt şi alţii care au fost.,, deranjaţi de munca ta? Nu doar critici. Câte scrisori ai...? Ea privi către birou,

- Câte ca acelea am primit? Nici una. Eu nu am...

Ea nu se simţi în stare să continue, căci el se ridică şi luă scrisoarea, apoi se întoarse pe scaun şi o puse în faţa ei. Ea voia să i-o smulgă din mâini, înainte ca otrava să cuprindă degetele lui.

- Presupun, reuşi ea să spună, că, de-a lungul anilor, au fost câţiva oameni care au scris - mie sau domnului Canfield - pentru a se plânge că romanele mele sunt doar gunoi frivol sau că fetele lor nu erau bune de nimic cât timp se aflau sub vraja unei cărţi anume Până ieri, nu am citit nici una care să mă răscolească atât de tare. Şi. până în această seară, nu mi-a fost vreodată frică.

- Nu ai cum să nu te simţi alarmat când vezi aşa ceva, ii zis** foarte practic.

întoarse hârtia în aşa fel încât lumina din şemmeu evidenta marginile tăiate ale decupajelor, desprinse din locurile lor obişnui şi lipite la un loc pentru a crea ceva cu lotul nou şi oribil.

-Cel care a scris asta a vrut să le sperie atât cu forma sciisi""- cât şi prin cuvintele folosite, E nevoie de mult A nebunie pert«$^{-11}$ crea aşa ceva; plus încercarea de a rămâne anonim.,. Ţi se zbârli pârul. Totul e foarte intenţionat.

Era un soi de confort să ştie că reacţia ei nu fusese nici neaşteptată şi nici prea dramatică.

- Dar asta nu e tot. insistă ea. întoarce-o pe partea cealaltă. Robin Ratliff nu a primit niciodată vreo scrisoare la castelul Dunnock. Dar **aceastä** p... persoană ştie că el - adică eu - eu_{+}„

Cu mâna liberă, Thomas o prinse de mâna şi o strânse liniştitor Avea degetele calde - sau poate că ale ei erau reci ca gheaţa, deşi nu conştientizase asta până în acel moment.

-Ştie mai puţin decât crede că ştie. în primul rând, el crede că se adresează unui bărbat, nu lui Jane Quayle.

-Şi dacă vine şi dă navala aici? întrebă ea, uitându-se peste umăr. Crezi că mai contează?

El o strânse de mână până când ea îl privi.

-S-ar putea.

Bineînţeles că ea voia ca el să-i spună că da, să insiste că era în siguranţă. Şi totuşi, ea găsi confort în onestitatea lui. ceva care o făcea să aibă încredere în el în ciuda secretelor pe care le păstrase,

-Ai zis „încercare" - că acest gen de scrisoare este o încercare de a rămâne anonim. Asta înseamnă că încercarea poate eşua?

În timp ce cercetă documentul din nou, el ridică din umeri şi îşi răsuci capul în aşa fel încât să-şi întindă gâtul, insă fără a-i da drumul la mână.

-Trebuie să înţelegi că alţii sunt mult mai pregătiţi decât mine la asta. E nevoie de un ochi specializat pe detalii. îi indică un şir de cuvinte cu vârful degetului. Vezi forma literelor, pauza mică de deasupra lui o? Au ieşit de la un tipar anume. Ideea e să determini ce ziare şi reviste au fost folosite, pentru a restrânge lista cu posibilele locaţii. Dacă decupajul din ziar se potriveşte cu *London Times,* atunci nu avem mare lucru pe care să ne bazăm, dar dacă e din *Bristol Mereury* sau din *Edinburgh Cazette,* atunci măcar avem o idee despre colţul de ţară din care a fost trimisă.

Însă ea nu se mai uita la scrisoare. Ea se uita din nou la el, rea- »nintindu-şi ce îi spusese despre anumite abilităţi valoroase pe care le dobândise în armată. Cu siguranţă, abilitatea de a identifica ziare obscure nu era un talent cerut în mod obişnuit din partea soldaţilor. ^{Da}r. p_e de altă parte, dacă cineva îşi petrecuse ultimii şapte ani sau mai mulţi făcând ceva extraordinar..

. Susanna Craig

Ce ai zis că ai ftcct în armată? Ai bântuit plajele, nu? Nu m-a_m gândit că asta înseamnă ca ai descifrat scrisori codate

Hârtia din mâna lui foşni straniu, dar **el** nu o **mototoli** .n pumn, aşa cum se temu ea că avea să facă. Nu se uita nici la ea, nici la seri-
soare, ci mai degrabă la podea,

-Amândurora o să ne **fie** mai bine dacă nu răspund **la** această **întrebare.** Cel puţin, nu acum. Munca fiecărui soldat este periculoasă, dar, cu cât spun mai multe despre a mea, cu atât mai probabil este să nu mă mai pot întoarce. Şi cu siguranţă - se răsuci spre ea şi zâmbi, deşi nu din toată inima - nu ai vrea să te pricopseşti cu mine **la** Dunnock pentru totdeauna, nu?

Nu avea de gând să rămână în Balisaig? Voia să *se* întoarcă la viaţa de soldat? Ea încercă să-şi spună că asta era o veste bună. Nu avea să fie izgonită din casa ei. Dar, cum trăia aici de mulţi ani, ştia prea bine că era o nevoie disperată de o administrare mai bună pentru Dunnock şi Balisaig. Şi, dacă era să fie sinceră - deşi nu-i era uşor deloc să accepte încă ţinea la el suficient de mult încât nu ar fi vrut să-l ştie în pericol în cine ştie ce parte îndepărtată a lumii.

-Bineînţeles că nu, reuşi ea să spună, forţându-se să pară relaxată. Chiar şi-ntr-un castel strălucitor, Lord Magnus s-ar ciocni, din când în când, cu Robin Ratliff.

El râse sec, fără umor.

îşi trecu degetul mare peste încheieturile ei, strângându-i din nou degetele şi apoi eliberându-i mâna, care abia Începuse să se încălzească.

- Nu. Te rog.

-Să nu-ţi folosesc titlul? Dar eşti conte

Cuvintele îl făcură să se ridice şi să privească ţintă către uşa de lângă scara, care nu era închisă.

dinI^l T\PTOfeSOt GlaS*OVv * d domniţe simple i Pe 3 ^^ P^bare Mai im-
kt rămăseseră su Spend ate în aer
-K Sau nu vrei'
El străbătu camera cu nrivir« * j
aceasu, u privirea, analizând tot ce reprezenta

- Nu este o decizie pe care m-aş fi aşteptat vreodată să fiu nevoit să o iau. Ce am fost şi ceea ce se aşteaptă acum sa devin mi se par lucruri opuse,

^Mai degrabă, două faţete ale aceleiaşi monede, îl corectă ea cu blândeţe, Nu pot fi ambele importante în aceiaşi timp, asta dacă nu ai de gând să stai în echilibru pe muchie - o poziţie precară, cu siguranţă, Dar un bărbat cu trecutul tâu, cu educaţia ta, cu experienţa ta, pare exact persoana de care are nevoie castelul Dunnock.

-Trecutul meu, pufni el. Da, oamenii de prin împrejurimi îşi aduc aminte de mine ca fiind un băiat pus pe şotii. Ei nu o să...

Ha, dintre toţi oamenii, putea vorbi cu încredere despre caracterul oamenilor din Balisaig.

-Ei o să accepte. Cu timpul.

El râmase la fel de sceptic,

- Prea bine, între timp cred că cel mai bine e să mă rezum la ceea ce ştiu, la ce mă pricep. Hai să ne uităm peste scrisoare! împreună. Spune-mi ce observi!

După o uşoară ezitare, ea luă hârtia cu o mână surprinzător de sigură. La început, amestecul de cuvinte aluneca aleatoriu sub privirea ei. în interiorul ei răsună ecoul vorbelor lui: „Nu pot". Dar el avea nevoie la rândul lui de o distragere. Aşa că ea avea să încerce. Pentru el.

-Aici, zise ea, făcând semn către hârtie cu arătătorul şi în- tinzându-i-o lui din nou. Această frază este din *Mortthly Review.* „Proză stupidă şi bolnăvicioasă" - Îmi aduc aminte de asta. Fusese cel mai drăguţ lucru pe care criticul îl Spusese despre *Mireasa necromantului.*

Thomas se Sncruntă mai tare În timp ce reciti fraza.

- 0 porcărie fără pic de gust, bolborosi el pe sub mustăţi.
- Da, cred că a zis şi aşa, admise ea, râzând. Oh, nu te obosi să te simţi ofensat în numele meu. Victoria mea a fost că am apărut în paginile lor lipsite de noimă. Nu vezi? Popularitatea romanului meu i-a forţat pe cei de la *Monthly Review* să recunoască existenţa romanelor gotice. Este, poate, printre criticile mele preferate.

Uimit şi amuzat, Thomas scutură din cap,

-Atunci, ştim că persoana care ţi-a compus această sensoare iţi citeşte criticile.* Dare Şi acest decupaj - „şocant şi scandalos, nepotrivit **oentru** suflete inocente" - e din *Criticai Review,* Domnul Canfield a trebuit să printeze mai multe copii, căci cartea s-a vândut atât de
%l7ecuplj^de aici? întrebă el nerăbdător, aşezându-se lângă ea, Îl recunoşti? -Nu pot fi sigură.
Să se concentreze asupra fiecărei părţi din care era construită scrisoarea era mult mai uşor decât să analizeze întregul. Cu toate acestea, apropierea lui Thomas - căldura trupului său care aproape o atingea în timp ce stăteau cercetând scrisoarea, amestecul de mirosuri dintre colonia lui şi lâna umedă a hainei şi mirodeniile picante-dulci ale ceaiului - era îmbătător de ademenitoare.

-Dar ce părere ai despre decupajele mai lungi, cele în care mă numeşte „ticălos dezgustător condamnat să ajungă în iad" şi restul? Hârtia e diferită,

- Dintr-o carte, aş spune eu. El făcu o pauză. Straniu. Una e să tai hârtie de un penny ca să-ţi spui oful. Dar publicaţii scumpe? Cărţi? Oricine a scris asta trebuie să fie un bărbat cu posibilităţi financiare.

-Sau cineva nebun, completă ea. Şi de ce un el? Eşti atât de sigur că trebuie să fie bărbat?

- Nu, nu pot fi sigur, admise el fără tragere de inima. Presupun că nu te-ar consola prea mult să ştii că, dacă autorul este o femeie, e mai mic riscul de a se ţine de cuvânt cu această amenințare de a-ţi „sculpta cuvintele păcătoase în piele cu o pana".

Jane râse.

-Oh, m-ar consola foarte puţin, as zice. Eu una, nu reuşesc niciodată să fac o pană să rămână ascutită mai mult de o pagină sau două Cel puţin, sper ca autorul scrisorii să-mi împărtăşească secretul.

ap^âmbi TemarC5 PHnă dG Umor **T*0 ™*** nchîSe od* pe care o ^ ochuu nu 0 P^ P* «

Dougan este înTrtÎÎSu *Se * ******* '

-E mai bine să stea cu doamna Murdoch, sugeră ea. E **singură.** 136El încremeni.
-Şi cu tine cum rămâne?

— Secrete scancfafoase -

Jn această seară, ea îl tot împinsese să-şi înfrunte temerile. Poate că era timpul ca fi ea să facă la fel. Dar de ce se temea ea?

Că îl dorea? Că avea nevoie de el?

Că putea să-l piardă? Din nou. Era obişnuită să fie singură.

Dar era atât de sătulă şi de obosită de ideea de a fi singură. Ea înclină uşor din cap, aşa cum făcea ori de câte ori avea o provocare de depăşit.

-Eu vreau ca tu să râmâi cu mine în această seară, Thomas. Invitaţia în sine era doar vag mai şocantă pentru ea decât faptul că-i folosise prenumele. Dar nu ar fi fost deloc corect să-i spună „domnule Sutherland" şi nu avea nici cea mai mică intenţie de a-l răni folosind titlul pe care el îl purta fără tragere de inimă. Aşa sunt sigură că nu o să păţesc nimic.

Noaptea trecută se re văzuseră pentru prima dată după şapte ani. Cât de multe se schimbaseră! Şi cât de puţine. Aerul din jurul lor părea să trosnească.

-Jane.

O şoaptă. O rugăminte. Privirea lui trecu dincolo de ea, către uşa dormitorului. în cele din urmă, el încuviinţă scurt.

- Prea bine, O să stau de pază aici, în salon. Dar te rog sa ai bunăvoinţa de a-mi lăsa o pătură pentru aceasta canapea oribilă, zise el, ridicându-şi gulerul de la haină în timp ce se întoarse să iasă. Şi să incui uşa de la dormitorul tău.

Toată nerăbdarea se topi în nesiguranţă în timp ce ea îl urmări aplecându-se în pragul uşii *şi* ieşind. Dezamăgită, privi către podea.

în trecere, ochii ei se opriră asupra modului în care lumina din şemineu strălucea pe chimono, observă petele de cerneală de pe degetele ei. în ciuda situaţiei, ea zâmbi. Nu, acelea nu erau cuvintele pe care tânjea ea să le audă de la el.

Din fericire, Robin Ratlifif ştia exact cum să facă faţă unui erou mai îndărătnic.

CapitoCuC 14

Cum curtea exterioară era bine păzită, Tbomas se luptă cu sine inainte de a decide să-l trezească pe Dougan ca să-i spună că cineva ii pusese gând rău doamnei Higginbotbam, Nu avea nici un rost să-l aducă pe Ratliff În discuţie, şi, oricum, bătrânul părea să ţină la Jane. în ciuda judecăţii lui aparent slabe, el înţelese rapid cuvintele lui Ihomas.

-Să ţin poarta inchisă? Nu intră şi nu iese nimeni? Da, băiete. Doamna Higginbotham nu o să păţească nimic cât sunt eu de pază.

Thornas îi mulţumi bărbatului şi se întoarse în camerele sale, scoase cuţitul din ascunzătoarea de la fundul cufărului şi îl vâri în teaca ascunsă în cizma lui. Ideea că se înarma împotriva unui duşman nevăzut îi era atât de familiară, încât părea liniştitoare, dar nu era deloc ceea ce-şi imaginase că avea să facă la Dunnock.

Dar, dacă se gândea mai bine, la ce se aşteptase?

Se gândi la ce-i spusese ea. Pentru prima dată, luă în considera* ţie posibilitatea ca fiecare moment din viaţa lui să-l fi purtat către acesta. Oricum iţele vieţii lui se încurcaseră într-un nod gordian. Oare trebuia să-şi folosească cuţitul ca să iasă la liman din tot acest dezastru? Dar Jane - draga de Jane, mai sigură de el decât era el însuşi, în ciuda iureşului de griji pe care le avea - era parte din toată încurcătura, o legătură care unea trecutul şi prezentul lui.

în salon, se strădui, în treacăt, să reducă dezordinea pe care o făcuse mai devreme. Pe podea era cel de al treilea volum din seria *Mireasa necromantului.*

«Presupun că vrei să ştii ce urmează să se întâmple?"

Dumnezeule, da. Oare de ce îi cerusc să se înloarcă? De ce fusese el de acord?

îşi putea spune că făcuse asLa pentru că ea avea nevoie de protecţie şi că era de datoria lui să i-o ofere. Dar nu era tocmai adevărat. Amândoi voiau ceva periculos de la celălalt.Amintirea **unui** sărut aproape ci îl înnebunise timp de şapte ani. Oare ce ar putea şi se întâmple dacă ar fi bânLuit de amintirea a ceva mai mult? **Simţi** fiori, dorinţă **şi** pofta şi. odată cu ele, ceva ce semăna a speranţă. Sau un preambul al durerii.

Un bărbat deştept s**-ar** gândi la un alt mod de **a** se distra **în** această noapte Interminabilă. Strâmbându-se. ridică volumul şi îl vâri în buzunar, apoi stinse lumânările. După ce trecu de curtea interioară, asigurându-se că totul era închis bine **În** urma lui, pomi **în** căutarea camerei doamnei Murdoch. Ar fi bâjbâit multă vreme dacă Afrodita şi Atena nu ar fi început să urle deîndatâce-I simţiră apropiindu-se. Poate că erau câini de pază mai buni decât crezuse el. Uşa de la camera doamnei Murdoch se deschise larg.

-Cine-i acolo?

- Eu sunt, doamnă, Mă iertaţi. Eu doar...

-Ar fi trebuit sâghicesc.

Scuturând din cap, se retrase în camera ei, iar Ihomas o urmă. Era un spaţiu primitor, aproape sufocat de o pereche de scaune cu spătare de culoarea vinului aşezate de o parte şi de alta a unei mese din lemn de nuc. 0 lampă subţire arunca raze de lumină peste perne brodate, pe pereţii de un verde pal şi peste masă, unde erau coşul de lucru al doamnei Murdoch şi o carte aşezată cu faţa în jos, ca şi cvm el o întrerupse se din citit. Un roman, după copertă. Al lui Jane? Servitoarea băgă mâna în buzunar şi aruncă apoi câteva fărâme către câini pentru a-ipotoli.

-Resturi de brânză, îi explică ea, În timp ce-şi şterse mâinile de şorţ. Funcţionează de minune, dar după aceea nu prea ai vrea să dormi în apropierea lor, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

în ciuda dispoziţiei triste pe care o avea. el se trezi străduindu-se şi nu izbucnească în râs.

- Bine de ştiut.

Câinii îl priveau la fel de îngrijoraţi precum doamna Murdoch. Însă ea avusese dreptate, se aşezaseră şi stăteau tăcuţi.

Irm pare rau să vă deranjez, dar doamna Higginbotham m-a rugat să vi spun şi păstraţi ciinii aici în această seari.

Doamna Murdoch Îşi lâsi bărbia în piept, debordând de scepticism.

-Cum aşa? Să-i ţin aici?Strâmbă din nas, poate amintindu-şi dc recomandarea pe

care i-o făcuse cu doar câteva momente în urmă.

^A primit nişte veşti care o neliniştesc. De aceea m-a chemat în această noapte, zise el, fără tragere de inimă, aducându-i aminte de bileţelul pe care i-l livrase cu o oră în urmă, -Veşti proaste? Să mă duc la ea?

Câinii, auzindu-i glasul neliniştit, se ridicară, gata să sară în ajutorul ei.

-Vă rog, doamnă, lăsaţi-o să se odihnească! Ţineţi câinii aici. 0 să doarmă mai bine dacă nu apar şi alte întreruperi!

Deşi spusese asta mai mult ca un memento pentru sine, privi cu fermitate către câini, când la unul, când la celălalt. Atena ciuli urechile, dar Afrodita râmase tolănită pe covorul rozaliu al servitoarei. Doamna Murdoch îl măsură din priviri, cercetându-i ţinuta. -Vă întorceaţi la conac, să înţeleg?

Aşa cum intenţionase, ea interpretă reverenţa lui drept confirmare. Sau se prefăcu, -Noapte buna, domnuleSutherland! -Noaptebună. doamnă Murdoch!

Mişcându-se tiptil, trecu din nou prin Sala Mare şi urcă pe scara spiralată. Uşa de la biroul lui Jane trosni când o deschise, dar în interior era linişte şi aproape întuneric. În şemineu abia se mai întrezărea ceva jar pe ici, pe colo şi singura lumânare pe care ea i-o lăsase aproape se terminase. Cu acea flacără amârâtă. el găsi o altă lumânare şi o aprinse, apoi cercetă colţurile întunecate ale camerei, Goale. Spre uimirea lui, ea chiar se dusese la culcare, aşa cum ii ceruse el.

Şi, pentru asta, el încercă să se convingă că se simţea recunoscător, îi lăsase o pernă şi o pătură, dar ele nu aveau cum sa-i aducă mare confort în noaptea mizerabilă care îl aştepta pe canapea. Putea să-şi sprijine fie capul, fie picioarele pe ea. dar nu ambele în acelaşi timp, După ce puse cartea lângă lumânarea de pe o măsuţă mică, se dezbrăcă de haină, luă pătura şi încercă să se aşeze confortabil pe scaunul din piele. Dar nu prea confortabil. Deşi credea că era puţin probabil să se întâmple ceva, nu ar fi fost bine să fie prins pe nepregătite dorind. Se întinse după carte sî trase lumânarea mai aproape. După

141 **experienţa** pe care o trăise în această dupăamiază, cititul poveştii avea să-l ţină treaz câteva ore.

Reamintindu-şi de convingerea cu care Jane spusese că el nu avea să ghicească ce s-a întâmplat, nu se simţi deloc surprins să descopere că primul capitol din volumul al treilea nu începea de unde rămăsese povestea în volumul al doilea, ci în căbânuţa familiei adoptive a Opheliei, distrusă de vinovăţie - aşa cum, poate, uneori, Jane îşi imaginase că se simţiseră membrii familiei ei. Deşi avuseseră nevoie disperată de banii lui Lord Ruthveyn, înţelese- seră că greşiseră faţă de fată trimiţând-o în bârlogul unui monstru, Adunând o mică bandă de săteni de-ai lor, înarmaţi cu furci, coase şi torţe, pregăteau evadarea îndrăzneaţă a fetei.

Între timp, în bibliotecă, Ophelia Sngenunche la picioarele lui Ruthveyn, cu ochii trişti, aşteptând. Thomas se aşează mai bine în scaun, postura relaxantă fiind în completă contradicţie cu starea de anticipare pe care o simţea mocnind în interior.

Covorul din biblioteci deşi era destul de pufos la atingere, ii înţepa genunchii prin materialul subţire al rochiei de muselină, În liniştea apăsătoare, ea se întreba dacă el îi putea auzi bătăile inimii. Cu toate acestea, nu mişcă nicicum capul, uitându-se ţintă la mă na lui palidă, la degetele lungi, care se înftpseseră cu o ferocitate surprinzătoare în braţul scaunului. îl iritase, îl dezamăgise.

Şi. după ceea ce păru o eternitate, mâna se mişcă. iar mâneca dantelată a cămăşii îi căzu peste încheietură, inelul cu sigiiiu strălucind în lumină. încet, el se aplecă în faţă până când degetele tui ajunseră pe gâtul ei. atingerea lui fiind rece, uşoară şi înnebunitoare.

Se opri acolo preţ de un moment, ca şi cum i-ar fi măsurat *pulsul apoi urcă, jucându-se pe linia maxilarului şi în cele din urmă atingându-x faţa; Cu degetul mare trecu peste gura ei, urmărind linia cărnoasă a buzelor. Ochii l*ui *negri, cu gene stufoase, urmăreau cu nerăbdare mişcările propriei mâini, De bunăvoie, ea desfăcu buzele pentru el.*

*- Ce frumos, draga mea. îi zise el pe un ton răguşit, mult mai aspru decât atingerea lui Foarte frumos, într-adevăr.*Zgomotul unei chei în încuietoare îl făcu pe Thomas să se ridice repede din lâncezeala lui şi să scape din nou cartea, Jane făcu nesigură câţiva paşi în cameră.

-Oh, tu erai.

înainta încă trei paşi, cu mai multa siguranţă decât îi făcuse pe primii, apoi se opri în faţa lui.

- Nu am putut să dorm.

Instincte cu totul diferite se luptau în interiorul lui. Să se ridice în prezenţa unei doamne. Să rămână aşezat, ca ea să nu îi observe erecţia.

Voia să dea vina pe acea carte blestemată pentru situaţia lui. Dar în egală măsura era şi vina lui Jane şi a formelor ei generoase, pictate minunat în lumină, prea puţin ascunse de cămaşa de noapte. Câteva şuviţe de păr ii evadaseră din coada împletită, mângâindu-i obrazul, gâtul. Pentru câteva clipe, el se întrebă dacă nu cumva adormise în timp ce citea, imaginându-şi această apariţie în vis.

Reală sau nu, dacă ea avea să înainteze doar doi paşi în faţa lui şi ar fi căzut în genunchi, el avea să ejaculeze în lenjerie, şi aia era.

Jane, bineînţeles, nu făcu aşa ceva.

îşi în crucişă braţele la piept, ascunzându-şi de privirea tui sfârcurile întărite.

-Nu eram sigur că o să vii.

îi înţelegea scepticismul; fie din cauza faptului că plecase brusc din Tenchley, cu atâţia ani în urmă, fie pentru că încercase să-şi ascundă identitatea şi intenţia cu care venise la Dunnock, îi oferise multe motive să se îndoiască de el.

Ca să-şi potolească poftele nepoftite, el trase îndelung aer în piept şi se mişcă în scaun, căutând să se gândească la altceva tn afară de trupul sumar îmbrăcat al lui Jane. Ceva caTe să-l răcorească, Lapoviţă şi ninsoare şi.., *acea oribilă scrisoare.*

Pentru o secundă, el uitase de adevăratul motiv pentru care ea îţi dorea ca el să fie acolo. Dar bineînţeles că ea nu uitase.

în lumina lumânărilor, îngrijorarea se ci ton pe chipul ei. Cu o mişcare fluidă, el se ridică, apucă pătura şi o înfăşură În jurul ume- ˈ^ᵒʳ eî, apoi o conduse către scaunul pe care el il eliberase, cel din apropierea focului.

-Ţi-am spus că o să mă întorc. Se întinse după vătrai ca să amestece jarul înainte să mai pună lemne, -Am voTbit serios mai devreme. Când ţi-am trimis biletul.

Cu coada ochiului, el o surprinse privindu-l. Apoi ea privi către podea şi îi vorbi pe un ton lipsit de vlagă.

- Nu eram sigură că o să răspunzi.
- Nu ar fi trebuit să-l scrii ca şi cum venea din partea lui Robin Ratliff,

Ştergându-se pe mâini, se întoarse din nou către ea. Cu siguranţă, ştii că aş fi venit şi dacă era din partea ta, nu?

Ea ridică din umeri.

- Nu aveam de unde să ştiu asta.

îndrăzneţ, el înaintă până în faţa ei, forţând-o să ridice ochii şi să-l privească.

- Păi, acum ştii.

O licărire - de plăcere sau cel puţin asta spera el - îi îmbujoră obrajii. Ea se juca acum cu marginea păturii în zona care îi acoperea sânii, apoi păru să-şi aducă aminte că el o aşezase acolo şi îşi vâri degetele sub fund ca să nu se mai fâstâcească şi să se controleze. El îi întinse mâna, cu palma deschisă.

- Hai, repede, sus, fitucof E foarte târziu, şi ar trebui să fii în pat.
- Nu sunt un copil, insistă ea. deşi se bosumflă un pic. în cele din urmă, scoase o mână şi o întinse peste a lui. Strângând-o jucăuş, el o ajută să se ridice - şi o lipi de trupul lui.

Nu intenţionase să facă asta, nu cu adevărat. îşi pierduse puţin echilibrul, nu calculase bine traiectoria. Cu toate acestea, ea era acolo, delicios de caldă şi de

moale în braţele lui. Ea gemu delicat, ca şi cum coliziunea nu fusese tocmai o

surpriză pentru ea, însă senzaţiile pe care le simţea, da. Cu toate acestea, nu se retrase. Şi el, Dumnezeu să-l ajute, nu o eliberă imediat.

- Nu, recunoscu el în şoaptă. Tu eşti o femeie în toata firea, dar. ca să te protejez, noi nu putem să...

- Nu putem? Sau nu vrem? întrebă ea din nou.

Ea duse hotărâtă mâna liberă din nou pe pieptul lui. în dreptul inimii lui.

- Eu cred că tu te temi că, dacă se întâmplă ceva între noi în această seară, o să te simţi prost, ca şi cum ai profitat de mine. Pentru că eu sunt o doamnă, şi tu un domn. Pentru că tu eşti războinicul scoţian neînfricat, iar eu, domniţa în pericol. Pentru că tu eşti stăpânul castelului, iar eu umilul tău chiriaş.

El încercă să protesteze, dar ea îl opri:

-Ai uitat că eu scriu cărţi destul de scandaloase?

Ea se juca provocator cu vârful arătătorului pe linia claviculei lui, iar el nu se putu abţine să nu-şi imagineze că ar fi minunat dacă degetele ei l-ar atinge şi în altă parte..,

-Cărţile m-au făcut putred de bogată. Ea înclină capul şi il privi pe sub genele dese şi negre. Sunt pe cont propriu de foarte mult timp.

Pe cont propriu. Dumnezeu să-l ierte, dar el nu credea că ea se referea doar la lucruri financiare. Şi-ar fi pierdut toată stăpânirea de sine dacă şi-ar fi permis să-şi imagineze acele degete obraznice alunecând între coapsele ei.., dar oricum nu mai avea mult control. Şi el era de mult timp pe cont propriu. De mult prea mult timp.

Văzându-i şovăiala, ea îşi muşcă buza de jos şi îl privi cu ochii mari. Lui i se păru genul de gest pe care un personaj l-ar face într-o carte, genul de gest cu care Ophelia ar vrea să-l înrobească pe Ruthveyn. O noţiune nevinovată de seducţie.

Dar asta nu era una dintre cărţile lui Jane. El ridică mâna de-a lungul braţului ei pentru a-i cuprinde capul şi apoi îi eliberă cu degetul buza pe care ea o ţinea strâns între dinţi.

-Spune-mi, în intriga asta pe care ai născocit-o pentru noi doi, ce se întâmplă în capitolul următor?

- Păi, începu ea pe un ton mai familiar, ca şi cum urma ceva de-a dreptul practic, deşi se înroşi la faţă, dacă în această seară cedăm în faţa distragerilor, cred şi sper că mâine o să avem mintea mai limpede. După ce ne vom putea concentra aşa cum trebuie, ar trebui să descoperim cine a scris acele scrisori oribile.

Oare ar trebui să-i spună că era puţin probabil Să fie aşa în oricare dintre situaţii? Dacă autorul scrisorii nu-şi făcea apariţia, cel mai probabil, identitatea lui avea să rămână un mister. Şi ideea de a ceda în faţa atracţiei pe care o simţeau nu avea să fie atât de simplu de uitat ca stinsul unei lumânări, precum părea ea să aibă impresia. Cel puţin, nu pentru el.

Mai degrabă, ca aprinsul unei scântei.

Dar, apoi, poate ea înţelegea perfect dilema.

- În câteva zile, continuă ea. unul din noi o să plece din Dunnock. Fie o să rămân eu şi o să continui să fiu Robin Ratliff, fie o să rămâi

şi o să devii Lord Magnus.Cu siguranţa, mai era şi altă opţiune, nu? AM alegere pe care o nuteau Le? Gândul dispăru de îndată ce mâna * alunecă mai jos, **oorindu**-se din nou în dreptul inimii lui, care bătea nebuneşte.

- în tot acest timp, nici unul din noi nu a uitat un simplu sărut. Chiar vrei să-ţi petreci următorii şapte ani, douăzeci de ani, între- băndu-te dacă nu am fi putut avea mai mult de un sărut?

„ Dumnezeule, nu."

într-un colţ îndepărtat al minţii lui. el ştia că cel mai bine era să răspundă în cuvinte şi să spună ceva mai bun decât asta. Preferabil, ceva romantic şi plin de speranţă.

în loc de asta, o sărută. Dar, de această dată, nu fu un sârut dulce, delicat. Ci unul profund, înfometat.

Genul de sărut din care un om se putea înfrupta douăzeci de ani, dacă trebuia.

Cu o mână încă lipita de chipul ei, el îşi duse buzele spre ale ei cu atâta nerăbdare. încât se temu că ea avea să se ferească. în loc de asta, ea se apropie mai mult, unduindu-se spre el. El o sărută cu foame la început, apoi încet, bucurându-se de combinaţia uimitoare dintre delicateţea şi fermitatea ei, şi o încurajă să-l sărute înapoi. în cele din urmă, el îndrăzni să o pătrundă cu limba, gustandu-i dulceaţa din nou.

Dacă s-ar fi desprins din acest sărut, ar fi regretat. O parte din stăpânirea de sine care îl părăsise s-ar fi întors, şi el şi-ar fi amintit că asta fusese o idee proastă. Ani buni de acum încolo, el s-ar fi gândit la această noapte, amintindu-şi că fusese un moment în care o putuse săruta şi că se oprise şi şi-ar fi blestemat zilele şi tot universul.

Aşa că o sărută până când amândoi îşi pierdură răsuflarea. Până când degetele ei stăteau să smulgă materialul cămâsii lui. în timp ce unul din braţele ei ii cuprindea mijlocul. Până când el îşi simţi poarele mişcându-se şi constată că o ghida - sau că ea îl conducea - către dormitorul ei, în pajf3i stângaci ai unui dans carfl amândoi erau dornici să-l înveţe

Jes is^zr[1]deceva ,are,;Ea se riin ,[Sa 1 arunce 0] priivire nemulţumită şi apoi il P^unt / ^ [Să] - "U^Ap» wZr, ' * f- [Cᵗtre Pᵒdeaᵎ unde] «««« al treilea volum din M.™«. *necromantului*, uzat şi abandonat. Ea surâe.

- 146Plănuia! să iei cartea cu tine în pat? Un pic de lecturi ca să treacă timpul?

El sc aplecă spre ea pentru un sărut scurt. împingând-o oi soldul către dormitor.

- Mă aştept să am parte de toată distracţia de care am nevoie în această seară.

Era rândul ei să se împiedice un pic Doar un pic. Şi, înainte ca el să aibă timp să o prindă, ea işi şi reveni, înaintând încă un pas. O urmă de nesiguranţă îi apăru pe chip.

-Thomas?

El se răsuci.

-Ce e. fătuco?

Ea fixă cu privirea locul în care ar fi trebuit să fie lavaliera lui.

-Cred că ar trebui să-ţi spun că majoritatea lucrurilor pe care le-am scris au fost pur şi simplu rodul imaginaţiei mele. Nu am avut informaţii la.., ei bine, la prima mână.

- Nu pot să spun că sunt surprins, zise el, neştiind unde avea să ducă această conversaţie. Nu mă aşteptam să te cunoşti personal cu un vrăjitor întunecat care se prea poate să-şi fi omorât iubita,

La acea aluzie, ea se încruntă. Dintr-odată, el înţelese. Pentru lumea întreagă, ea era fie scandalosul Robin Ratliff, fie văduva Higgînbotham, o femeie cu ceva experienţă. Ea încerca să-î aducă **aminte** că era încă inocenta domnişoară Quayle pe care el o cunoscuse cu ani în urmă.

- Nu ştiai, fătuco? îi şopti el, sărutând-o uşor pe frunte. Când vine vorba despre dragoste, cel mai important lucru e să ai imaginaţie.

Preţ de o clipă, ea păru că nu era tocmai convinsă de spusele lui. Apoi ii zâmbi şiret. Ridică lumânarea şi ţâşni dincolo de uşa dormitorului, trâgându-l şi pe el în urma ei.

CapitoiuflS

El încă o privea cu acel rânjet degajat, neastâmpărat, când ea ii eliberă mâna *şi* se îndepărtă de el pentru a aşeza lumânarea pe noptieră. După ce răsuci cheia În încuietoare, el îşi încrucişă mâinile şi apuca de cămaşă, scoţând-o din pantaloni. Dintr-o singură mişcare, se eliberă de cămaşa pătată de ceai şi o aruncă deoparte,

De la mijloc în sus, cel puţin, fiecare părticică din el era la fel de bronzată precum pielea pe care ea o întrezărise deja şi strălucea acum în lumina lumânării. Fie obişnuise să se plimbe dezbrăcat, fie soarele tropical fusese atât de puternic, încât ii bronzase pielea chiar şi prin cămaşă. Părul negru, cârlionţat, de pe pieptul lui se împrăştia în formă de romb, mai des pe muşchii pectoralilor, curbându-se într-o linie subţire care dispărea în pantalonii lui, precum coada unui zmeu.

Ea se abţinea să se uite mai jos. Braţele lui musculoase şi pieptul erau o privelişte suficient de incitantă. Voia să îşi treacă degetele peste fiecare centimetru din pielea pe care el o expunea, până şi pe cicatricea subţire din apropierea coastelor lui, un memento că era un supravieţuitor. Voia să-şi pună obrazul pe acel păr mătăsos şi să inspire mirosul lui masculin. Voia să,..

-E rândul tău, fătuco, murmură el şi* când ea înălţă capul, privin- du-l, el ridică sugestiv din sprâncene.

Privirea lui caldă, care părea să fie sigură de ceea ce urma, o făcu să îşi lipească strâns coapsele, însă mişcarea îi era ascunsă, din fericire, de rochia largă. Cu respiraţia întretăiată, ea lâsă pătura de pe umeri să cadă pe podea, apoi ridică o mână către fundiţele legate în jurul gâtului ei, Privi către degetele ei, încurcate în mătasea îngustă.

^Eu nu... Nu ar trebui să stingem lumânarea?

- Cum ar mai fi distractiv dacă am face asta?El b permisese să-l vadă. Acum, şi el voia să vadă. Aşa era corect, după cum spusese şi el. Cu toate acestea, ea ezită. Deşi el încercase să-şi ascundă starea, ea văzuse exact ce se întâmplase cu Thomas în timp ce citise povestea delicatei, frumoasei Ophelia, dispusă să fi$_{G}$ supusă de Lord Ruthveyn.

-Eu... eu mă tem că nu arăt ca eroina unuia dintre romanele lui Robin Ratliff.

Oare fuseseră rostite vreodată cuvinte mai ridicole? Oricine putea vedea că ea era...

în mintea ei, ea căuta un cuvânt, altul în afară de ^rotunjoară", mai ales după conversaţia pe care o avuseseră mai devreme. *Vomică,*asta fusese alegerea preferată a mamei când venea vorba despre a descrie trupul fetei ei. atunci când se simţea generoasă cu ea, O croitoreasă îi spusese odinioară că era plinuţă, ca o gâscă de Crăciun. Thomas înaintă către ea, întinzându-se după panglica ei - nu, după mâna ei. Degetele lui calde le înconjurară pe ale ei, nu pentru a o grăbi, ci pentru a-i alunga neliniştea.

-Nu aspectul dă naştere unei eroine, Jane. Spiritul şi puterea minţii, curajul. Lucruri pe care tu le ai deja. Cu un deget, el îi ridică bărbia, ca ca să nu-i mai evite privirea. Şi mult mai multe.

Spirit, Curaj. Da, putea să facă asta. Voia asta. Sub atingerea lui uşoarăj ea desfăcu panglica. Cu un pic de ajutor, materialul slăbi suficient de mult încât să-i alunece pe umeri şi apoi mai jos. Peste sânii mult prea plini pentru a fi consideraţi la modă, Peste abdomenul ei moale şi proaspăt. Peste coapsele plinuţe şi pe podea. Când Thomas se îndepărtă de ea$_{T}$ ea închise ochii, şi inima i-o lua La goană. Nu, nu era curajoasă. Cum de putuse fi atât de...?

-Întoarce-te!

Acel ordin răguşit o făcu să se în fi oare, Însă nu de frică. încet, cu atenţie, în aşa fel încât să nu se împiedice în cămaşa de la picioarele ei. se roti până când era cu spatele la el. în liniştea care urmă. îşi încrucişă braţele peste piept şi încercă să nu-şi imagineze **ce** gândea el îi era imposibil să uite ce-i spusese mai devreme, despre ziua în care se cunoscuseră. Când ea fusese atât de îndrăzneaţă, încât îl tratase cu spatele. Şi el.,.

- Nu o să neg că sunt bărbaţi cărora le plac femeile subţiri. Vocea lui şoptită nu-şi pierduse răguşeala. Dar un scriitor ar face bine să ţină minte că nu toţi eroii sunt la fel. [$_{n}$ timp ce vorbea, cl se apr^ pia, deşi nu o atinse încă. Nu toţi bărbaţii se mulţumesc **cu** bucăţele.

Ea tremură simţind căldura trupului lui.

SiYTtti' SCOtuftilotitf

-Eu» unul, prefer un festin.

Când ea ii simţi buzele jucându-se pe umărul ei, furnicăturile de U barba lui pe pielea ei fină, iremurul se transforma în fiori de dorinţă.

-Ce vrei în această seară, Jane?

li simţea mădularul la spate, ca şi cum şi cl implora un răspuns. El ii spusese că ea avea tărie de caracter. Dar. În acel moment, nu mai ştia de ea, în mintea ei se luptau tot soiu] de imagini sălbatice, Imagini obraznice dintr-o carte pe care ca o descoperise la un moment dat, din greşeală - una dintre primele ei cercetări pentru unul dintre romanele sale. Nevoi noi, dar şi familiare curgeau prin sângele ei şi Îi făceau locul dintre picioare să pulseze cu nesaţ, Apoi, într-o străfulgerare, toate acele dorinţe timide şi fantezii păcătoase se topiră într una. O nevoie urgentă, animalică,

-Eu... vreau... Pieptul i se ridica şi cobora rapid, în vreme ce ca se forţa să scoată cuvintele. Vreau ca tu să mă îmbrăţişezi. Te rog.,, doar să mă îmbrăţişezi.

S-ar fi întors cu faţa la el, dar el o cuprinse cu braţele înainte ca ea să apuce să se mişte. Ea se topi în braţele lui, îmbătată de senzaţia pielii lui pe pielea ei. Părul de pe pieptul lui îi gâdila spatele în timp ce amândoi respirau la unison. El îi sărută creştetul şi nu se mai mişcă.

Dacă se gândea mai bine, un bărbat în situaţia lui ar fi înccrcat să-i atingă sânii sau chiar să o posede. Erau aproape dezbrăcaţi în dormitorul ei, unde ea îl invitase, până la urmă, şi era clar că şi el o dorea, mai ales că încă ii simţea mădularul în spate.

Dar Hi o mas părea să ştie că încă nu era timpul pentru asemenea intimităţi. Că, în acest moment, ea avea nevoie fix de ceea ce ceru se: să-i simtă braţele în jurul ei. Contactul uman pe care şi-l negase atâta vreme. Grija şi înţelegerea de care fusese lipsită.

Ea nu $tia cât timp stătuseră aşa. ţii nici nu era sigură riiu* mişcase primul. Dar, în ccle din unnă, ea se întoarse să I < upriiuto în braţe, ridică mâinile pentru a ₩i le împreuna |ir> după gâtul t«i ?' U atinse părul de pe piept cu fiÎArrurile întărite, Iar el fi cuprinse

o mănă spatele, trtgând-ii mal aproape, jucămluse făcând ^curi cu palma pe pielea ei şi sărutând o. Dacă sărutul lo. de mai «tvreme fusese răvăşitor, acesta era ca un balsam, o atingere de- Keată a buzelor dornice să se despartă doar pentru a se reuni «ar.

Când limba lui o necăji, ea **îi** răspunse cu timiditate, ca şi cum îşi gustau suspinele şi Îşi înghiţeau respiraţiile unul altuia. Nevoia curgea prin trupul ei, dar o potoli pentru că voia să se bucure de acele senzaţii jucăuşe. Voia tot ce putea această noapte să-i ofere. **Şi** mai mult.

„Oh, Dumnezeule!"

Inima îi sâri în piept, ca o căprioară speriata, disperată după libertate. Mai mult? Oare făcea o greşeală teribilă? Dacă nu avea să fie satisfăcută? Dacă se trezea dorindu-şi mai mult? în fiecare dimineaţă. pentru tot restul vieţii ei.-. Probabil încremenise, sau se retrăsese, sau scosese vreun sunet. Thomas se opri din a o săruta şi privi în jos. Ridicând dintr-o sprânceană.

-Jane?

Dacă ezita, avea să fie pierdută. Ea îşi Sncordă degetele la ceafa lui.

-Am nevoie de tine, Thomas, zise ea pe un ton remarcabil de rece şi atât de obişnuit pentru doamna Higginbotham, fără a trăda - spera ea - disperarea pe care o simţea. Am nevoie să mă duci în pat.

Auzind acele cuvinte, el rânji din nou, şi gropiţele îi apărură în obraji. Ea aproape că uitase ce văzuse în ochii lui.

- Eu nu am fost niciodată genul care să asculte ordinele, zise el, dar pentru tine o să fac o excepţie.

O eliberă suficient cât să-i permită să urce în patul înalt, aşezân- du-se intre aşternuturile opulente, în timp ce el îşi scoase cizmele şi se grăbi să-şi lepede pantalonii. Era cu spatele la ea, aşa că, atunci când termină de scos toate hainele, ea îi văzu fundul mai palid şi muşchii încordaţi ai coapselor, acoperiţi ici şi colo cu păr negru. Aşadar, soarele nu-l atinsese chiar peste tot? Apoi, se întoarse, şi ea îl văzu în toată splendoarea, în timp ce înainta către ea, mădularul lui erect pulsa, încordat şi plin de dorinţă. Priveliştea era excitanta, dar în acclaşi timp şi un pic alarmantă. Se simţea tentată să-şi ferească privirea, dar nu voia ca din cauza timidităţii să piardă nici un moment din această experienţă. El se opri la câţiva metri de ea şi îşi atinse mădularul pe toată lungimea cu o mână, cumva **necăjind**-o şi totodată oferindu-i-se cu totul,

E loc şi pentru mine acolo, fâtuco

?Ea înghiţi în sec şi încuviinţă. Mintea ei era din nou plină de tot soiul de fantezii decadente şi de dorinţe păcătoase, imagini despre care se îndoia că erau posibile fizic. Avea o noapte în care să descopere unde avea şi unde nu avea dreptate. Dar, din nou, ceea ce-şi dorea ea cel mai mult era ceva atât de convenţional, fără în- doială plictisitor pentru un bărbat care ducea o viaţă precum a lui Thomas. Să stea pe spate, cu picioarele desfăcute, să-l primească în ea, să-i simtă greutatea,,.

Ea tremură uşor când el trase de aşternuturi şi puse un genunchi pe saltea, pregătit să se urce în pat. Când se aşeză, întins, lângă ea, iar ea îi simţi căldura trupului de la umeri până la genunchi, ea chiar începu să tremure.

-Ţi-e frig? întrebă el şi se întinse după pătură, însă ea scutură din cap.

-Eu... presupun că sunt un pic agitată, neliniştită, Eu am crezut că tu... Făcu un semn cu mâna. Ştii tu. că o să urci deasupra mea şi...

El chicoti uşor şi scutură din cap.

-Va fi plăcerea mea când va veni timpul, dar doamnele, primele.

Cu degete hotărâte, îi desfăcu fundiţa de la coadă, apoi fiecare şuviţă, până când părul ei era liber şi i se revărsa pe piele în valuri senzuale. Îi alintă creştetul, masând-o şi alungându-i stresul ce părea adunat timp de ani buni.

-Mai bine? Acum, rostogoleşte-te în partea asta, doar un pic

Ea îi permise să o ghideze, astfel că erau aşezaţi ca-ntr-un cuib, spatele ei sprijinindu-sc de partea din faţă a trupului lui. Poziţia îi aducea aminte de modul în care o ţinuse mai devreme, cu o mână alintându-i creştetul şi cu cealaltă cuprinzându-i mijlocul, Dar, de această dată, mâinile lui se jucau pe pielea ei, atingerea lui era, la început, delicată, apoi mai hotărâtă. Îi şoptea la ureche complimente, alungându-i orice urmă de îndoială despre frumuseţea ei.

-Ca o operă de artă, îi murmură el, desenând o linie de deasupra genunchiului ei până pe şold, apoi către abdomenul ei. Atât de ᵐᵒale, Şi, când un bărbat musteşte de dorinţă, îşi doreşte un loc ᵐᵒale, să ştii.

Mădularul lui, cuibărit la spatele ei, încuviinţă. Apoi, mâna lui Aprinse fiecare sân, pe rând. iar geamătul lui o făcu să vibreze de plăcere.

-Ah. fâtucă, să mărturisesc că am visat la aşa ceva, că m-am întrebat în legătură cu forma şi culoarea sfârcurUor tale? Dar imaginara mea nu ar fi putut niciodată şi mă pregătească pentru realitate.

„---------- Susanna Craig ----------

3Páni în acel moment, ea fusese cam nemulţumită de culoarea maroniu-rozalie a sfârcurilor ei, care erau mult prea mari pentru a fi ascunşi cu uşurinţă în corsajele care erau la modă acum. Dar, pe măsură ce degetul lui se jucă înainte şi înapoi peste pielea fină, până când sfârcurile ei se întăriră ca lumea, ea începu să înţeleagă avan ta* jele dimensiunii şi ale formei lor. Când el îi ciupi cu delicateţe sânii între, ea nu se putu abţine sa nu geamă. Când ii ciupi mai tare, ea se trezi ridicându-şi pieptul şi tânjind după mâna lui, căutând acea senzaţie glorioasă de ptâcere-durere. Când el îi promise să-i sugă sânii până când ea avea să ţipe de plăcere, tot trupul ei încremeni şi tremură,

- Poate că nu eşti chiar atât de pe cont propriu, nu? o tachina el.

Ea se înspăimântă. Oare el chiar crezuse mai devreme că ea se referise la... masturbare? în mod obişnuit, ea ar fi încercat să se prefacă a nu înţelege la ce se referea, fái, nu ar face asta niciodată! Bine, poate, foarte rar...

Mâna lui alunecă pe trupul ei ca să se joace cu părul din zona ei intimă.

-Dacă simţi că eşti gata să ajungi la orgasm, atunci, desehide-te pentru mine, o imploră el, şi orice negare pe care ea se simţise înclinată să o rostească se evaporă.

El îi desfăcu uşor coapsele, punând unul din picioarele ei peste al lui, în aşa fel încât ea să fie deschisa pentru atingerea lui.

-Ah, asta e, fătuco. Atât de umedă. Atât de dornică,

în timp ce degetele lui o desfăceau, ea se frecă de el, căci prima dată el îi atinse clitorisul, apoi îl înconjură, chinuind-o cu delicateţe.

- Te rog. abia reuşi să zică ea pe un glas răguşit.

El îi zâmbi leneş.

- Dat fiind că mă rogi aşa frumos...

Concentrindu-şi atingerile pe centrul plăcerii ei, o aduse pe cui* mile extazului repede. încă murmurându-i la ureche complimente.

Lipsită de vlagă, ea doar gemu în semn de protest când el ridică mâna şi o aşeză din nou pe pat. Era prea devreme ca el să plece, prea devreme să o lase fără atingerea lui, fără căldura lui. Dar, spre uşurarea ei, el se ridică deasupra ei, desfăcându-i coapsele cu ale lui. O sărută cu mai multă foame şi, înainte ca ea să poată **răspunde,** buzele şi Umba lui se jucau deja pe gâtul şi sânii ei, sugând-o până cand ea simţi din nou nevoia crescând în ea.

După festinul dc sărutări, ol se ridică şi privi cu nesaţ cum rnai- nile lui aspre alunecară peste coapsele ei deschise, făcând loc mădularul ui lui. Degetele lui se jucau cu sexul ei, acolo unde pielea era subţire şi delicată, Ea nu-şi imaginase vreodată că cineva ar fi putut să o privească acolo, ca să nu mai spună că nu-şi imaginase niciodată că cineva avea să facă asta cu atâta poftă pe chip. Nici ea nu mai puiea nega ci lui îi plicea ce vedea.

- Daci am avea mai mult timp, te-aş siruta aici. Şi acolo. Până când ai ajunge din nou la orgasm. Buricul degetului lui aluneci din nou peste mugurele ei, făcând-o să tresară, Nu putea pretinde ci era şocată de situaţie, nu putea pretinde că nu era curioasă de senzaţia pe care gura lui i-ar oferi-o.

Distracţia, dacă îşi dorea aşa ceva, avea şi vina sub forma unui deget care alunecă în ea, în vaginul ei, urmat de un al doilea.

- Dar cum avem doar o noapte,..

Ea aproape că închise ochii de extaz când el trecu cu mana peste mădularul lui, umezindu-l - mădular, aşa cum îl numise acea carte şocanţi pe care o citise, deşi cuvântul o făcea să roşească şi acum la fel ca atunci - cu umezeala ei.

Ea se aşteptă la ceva disconfort când el o penetră şi la început chiar simţi asta. Dar era încă moale de la orgasmul pe care îl experimentase, şi trupul ei primi cu bucurie mădularul lui, fix cum spusese el că avea şi se întâmple. Odată ce se uniri, el urcă deasupra ei, aşa cum îi ceruse ea, prinzându-i capul şi umerii în braţele lui, încolăcindu-şi degetele cu ale ci, sărutându-i gura, bărbia, fruntea, Când a penetră mai tare, părul de pe pieptul lui îi necăji sfârcurile şi le făcu să se întărească din nou. şi, mai repede decât şi-ar fi imaginai posibil, se îndrepta către un nou apogeu, ridicându-şi şoldurile pentru a le întâmpina pe ale lui, bucurându-se de forţa lui în vreme ct H o împingea mai tare în saltea.
Mult prea repede» el grăbi nemilos ritmul, iar respiraţia părea să-i din plămâni în icnete neregulate. Cu un ţipăt gâtuit, rl ie ridica

pi- i[l]a tor mai când ca Encepune sa strângă În jurul lui. Ejacula P[rj] abdomenul ei şi se prăbuşi deasupra ***rl*** Ea Închise ochii. încer- [r]*nd să-şj imprime fiecare detaliu iu memorie, m i **ros** ultraiispi raţiei [lui]* greutatea trupului lui, căldura umedă şi durerea plăcută, toate urmele pasiunii lor,

Mai tăfi&iu, avea să ascundă tot ceea ce învăţase în sertarele Întunecate ale minţii ei, acolo unde era locul tuturor amintirilor. D,ir, pentru moment, ascultă ceasul, din birou anunțând ora douât întrebă ndu-se dacă era foarte greşit să-l trezească şi să-l pună să o ia dc la capăt.CapitoCuC 16

La început, Thomas nu ştia sigur ce-l trezise. Cu greu, se ridică pe o parte pe patul pufos şi cercetă camera. Răsărise soarele? Nu. trecuse deja de mult de asta. Deşi toate ferestrele erau înalte şi înguste, şi aici. ca peste tot în castel, erau poziționate spre est. Camera era inundată de lumină, şi asta îl făcu să clipească somnoros şi să se frece la ochi. Lângă el, Jane dormea, cu spatele la el. cu părul împrăştiat peste perne. De sub aşternuturi se vedea un umăr voluptuos, care îl ademenea, şi mai că-i venea să se plimbe cu vârful degetelor pe el.

Dumnezeule, ea era de o senzualitate încântătoare. Noaptea trecută o avusese de trei ori - de două ori mai mult decât intenționase şi de trei ori mai mult decât ar fi trebuit şi, cu toate acestea, mădularul lui nerecunoscător se trezise tare şi doritor întinse mâna aproape involuntar ca să o atingă.

Dor nu, se avertiză pe sine, forţându-se să se lase înapoi pe pernă şi să închidă ochii. Vorbiseră doar despre o noapte. Şi în mod clar era dimineaţa.

Nu credea că aţipise la loc, însă zgomotul de voci - mai multe, una dintre ele era agitată - venea din salon, iar asta îl trezi complet. Oare asta îl alertase mai devreme? Privi către uşă; din fericire, cheia era încă în încuietoare. Era, probabil, doar Esme, vorbind singură în timp ce curăţa şemineul. Nici nu apucă să se relaxeze din nou, ^ uşa dormitorului se cutremură, ca şi cum ceva o lovise. El sâri în P'cioare, Din salon, se auzeau alte şuşoteli ce păreau urgente.

-Jane! îi zise el încet, dar ferm la ureche, ducând mâna pe umă- TU1 ci apetisant, scuturând-o uşor pentru a o trezi. Trezeşte-te! Cred Că 5ineva încearcă să intre cu forţa.

Indepărtându-şi părul de pe faţă, ea se chinui să se ridice şi transe puternic aşternuturile la piept. în mod evident uimită deopotrivă de faptul că se trezise în pat cu cineva şi de veşLile pe care el i le oferise,

-Ce.,. Ce ai zis?

Nu mai fu nevoie ia el să Tepete, căci în acel moment ceva lovi în uşă din nou, apoi se auziră un geamăt înfundat şi mai multă agi^ taţie, Şi apoi. o voce vorbi suficient de aproape de gaura cheii incâl cuvintele se auziră clar.

-Of, Dougan, ridică-te. gogoman fără valoare. Doamnă Higgin- botham, mă auziţi? Oh, ce să mă fac?

-Doamna Murdoch.

El şi Jane vorbiră în acelaşi timp, şi el era aproape sigur că îşi imagina, însă Jane părea.,, *amuzată.*

Fie că i se părea amuzantă încercarea servitoarei de a da buzna peste ei, fie că nu, se ridică iute. hotărâtă să pună capăt întregii situaţii- Thomas întrezări preţ de câteva clipe formele ei, înainte ca ea să apuce cămaşa de noapte de la marginea patului şi să se îmbrace.

-Va trebui să te ascunzi, îi zise ea, adunându-i hainele şi cizmele şi aruncându-te spre el, în timp ce eu o să încerc să aflu ce naiba s-a întâmplat cu

Agnes. Fuguţa în dulap, adăugă ea nerăbdătoare, fâcându-i semn către mobila veche, în timp ce el bâjbâia să găsească uşa către o garderobă sau ceva asemănător.

- Nu o să încapi altundeva.

Să încapă era o exagerare, căci, deşi, dulapul era înalt şi adânc, era şi plin cu hainele lui Jane, atât cele de doliu, cât şi multe altele în culori mai vii sau mai şterse, poate de dinainte ca ea să îşi asume rolul doamnei Higginbotham. Nu avea nici o şansă să îşi tragă pantalonii pe el cât timp se ascundea în interior; şi, oricât încercă, nici măcar nu reuşi să închidă uşile în urma lui. Golul îngust dintre uşi avea însă un avantaj. îi permitea să o urmărească pe Jane îndrep* tându-se cu un calm surprinzător către uşa camerei, unde roti cheia şi apoi deschise larg uşa. Dougan, care în mod clar se pregătise de un alt asalt asupra uşii solide, intră cu viteză în cameră, cu umerii lăsaţi şi capul înainte, şi se prăbuşi pe podea. Draga de Jane se grăbi să-l sprijine pe bărbat şi puse o mână pe umărul lui.

-Eşti bine, Dougan?Te-ai lovit?

-Şi dacă s-a rănit e de datoria lui, declară doamna Murdoch din pragul uşii. Afrodita şi Atena ţâşniră dincolo de ea şi începură să-ţi adulmece neliniştite stăpâna._
Dumnezeule, doamnă Higginbotham, ce sperietură ne-aţi tras,
-Sperietură? Nu înţeleg...
-Nu vă stă în fire sa încuiaţi uşa, doamnă. Nu vă simţiţi bine? Am bătut şi am strigat timp de un sfert de oră şi, fiindcă nu aţi răspuns, m-am dus după Dougan. E aproape zece, şi nu-mi puteam imagina ce s-a întâmplat... Scutură din cap, neliniştită. Şi apoi, mai e şi starea în care am găsit camerele.«
-Camerele? repetă Jane, mângâind-o absentă pe Afrodita înainte de a se ridica. Ce camere? îmi spune unul din voi ce se întâmplă?
- Când Esme i-a dus micul dejun domnului Sutherland, îi explică servitoarea, un pic neliniştita, a găsit conacul gol şi lucrurile împrăştiate - ceainicul răsturnat şi hainele răvăşite în cufăr aşa că s-a gândit că trebuie să i se fi întâmplat ceva teribil lui.
-Am auzit un ţipăt, interveni şi Dougan, În ritmul lui încet şi metodic. Am verificat şi curtea, aşa cum mi-a zis el. Nu a intrat şi nici nu a ieşit nimeni noaptea trecută.
-Cum ţi-a spus cine?
-Domnul Sutherland, interveni doamna Murdoch, în mod dar, s-a gândit că e potrivit să-l avertizeze pe Dougan că e posibil să avem un intrus la Dunnock, Mă întreb de nu mi-a acordat şi mie aceeaşi politeţe.
- Păi,., El simţi zâmbetul din vocea lui Jane, deşi nu-i putea vedea faţa. Dougan este paznicul.
Doamna Murdoch strânse din buze ca şi cum muşca dintr-o lămâie,
-Fie cum o fi, răbufni ea, când am urcat aici ca să mă asigur că totul este bine, credeţi-mă că am fost şocată. Foi aruncate peste tot. o baltă de ceară în mijlocul covorului, cârti pe podea...
Ea tremură, un pic cam **teatral** pentru gusturile lui Ihomas. Din ce îşi amintea el. era vorba doar despre o carte. Cu siguranţă, ea văzuse dezordini mult mai rele decât aceea, nu?
- Am ştiut imediat ci nu aţi fi lăsat biroul într-o asemenea stare, doamnă. Cel puţin, nu de bunăvoie. Şi mai e şi asta. Cu o notă de triumf în glas. ea îi întinse cea mai ameninţătoare dovada: haina lui ponosită. E a domnului Sutherland, Era aruncaţi în spatele unui scaun. Ca şi cum cineva încercase să o ascundă.,.
- Domnul Ratliff a primit o scrisoare de ameninţare, interveni Jane calmă, iar el nu se putu abţine să nu-i admire tonul liniştit în

Scmrt CMMnwrimB ce Sll1U]SE haina dintre degetele osoase ale servitoarei, După " ^¿a seama m-am simţit alarmata. Am lucrat până târ- Sutherland să rămână dc veghe, să " h ule^e prin castel. Fără îndoială, el trebuie să fi venit în salon după cc eu m-am dus la culcare, probabil i s-a făcut cald şi s^a dezbrăcat de haină.

Spusele ei erau privite cu scepticism. Nimeni nu avusese ni**ciodată** impresia că vreo parte a unui castel din Scoţia putea fi **călduroasă** în ianuarie. Atenţia doamnei Murdoch se mută instantaneu către altceva.

-Cu ce te joci acolo, Dougan? întrebă ea.

Când Thomas observa ce i atrăsese atenţia, distragerea nu i se mai păru potrivită.

-E un cuţit ciudăţel, nu? Dougan îl întinse. Era pe podea.

Din instinct, Thomas Îşi pipăi cizmele. La naiba şi fir-ar să fie! Arma trebuie să-i fi căzut când Jane îi aruncase lucrurile în graba de a ascunde orice dovadă a prezenţei lui şi a întâmplărilor care avuseseră, de fapt, ioc în acea cameră,

-Hal meu.

Jane întinse mâna liberă şi smulse cuţitul din strânsoarea lui Dougan, Thomas râmase cu sufletul la gură, temându-se ca nu cumva vreunul din ei sau amândoi să-şi taie degetele din greşeală. Dar Jane îl surprinse din nou. Deşi încă nu-î putea vedea faţa, o urmări mănuind lama cu o dexteritate surprinzătoare,

-Am crezut că cel mai bine era să mă înarmez şi să încui uşa, având în vedere circumstanţele.

Thomas răsuflă uşurat. Dougan p3ru mulţumit de explicaţiile lui Jane, şi pârii şi doamna Murdoch, care nu era tocmai convinsa, păru dispusă să amâne interogatoriul, pentru moment, liniştită că Jane era, cel puţin temporar, în siguranţă. îi făcu semne nelinişlită u. Dougan şi se întoarse către uşă. intenţionând să plece. Două lucruri se întâmplară, parcă legate unul de altul, iar gândul că scăpaseră caprin urechile acului pieri pe dată. Uşadulapului se deschise,

T'T , Si»EUrâ' SperUt' el Pri* S" jos şi o văzu pe Atena adulmecând pnn crăpătură. Când porni din degete pentru a o înd^ ^mcepusâmârâieincet.DoamnaMurdochsurprin.ândfie mişcarea, fie sunetul, se opri h pragul uşii se înnJă- H foarte bine să mai fie un bărbat care să aibă grijă de lucruri pe aici. Dar unde e domnul Sutherland acum?

jane întoarse capul urmarind-o pe servitoarea care se uita către dulap, aşa că el întrezări îngrijorarea pe chipul ei. Dacă doamna Murdoch venea să cerceteze de una singură ce găsise câinele, totul avea să se sfârşească, Chiar dacă Jane a lui era neîndoielnic un geniu creativ, dacă ea deschidea uşa şi găsea un bărbat dezbrăcat ascuns acolo, cu o pereche de rime strânse la piept, cu rochiile voluminoase ale lui Jane pitind ce se putea din el, nici faimosul Robin Ratliff nu ar fi putut născoci o poveste care să o potolească pe femeie.

-Atena, haide, ii ordonă Jane, deşi câinele o ignoră. Nu era în camerele lui când Esrne i-a dus micul dejun$_T$ aşa aţi zis, nu? V-aţi uitat la bucătărie, doamnă Murdoch? Ea îşi croi loc printre servitoare şi dulap, împingându-i atât pe ea, cât şi pe Dougan către uşă. Un bărbat de înălţimea lui, treaz toată noaptea... Cu siguranţa i s-a făcut foarte foame.

Stomacul lui avu îndrăzneala de a chiorâi drept confirmare, moment În care Atena tresări şi îşi pleoşti urechile. În cele din urmă, el auzi încuietoarea în urma lui Dougan şi a doamnei Murdoch, Spre uimirea lui, Jane nu răsuci cheia În închizătoare, ci se prăbuşi peste cadrul de lemn, abia abţinându-se să nu izbucnească zgomotos în râs. După ce-şi cercetă, câteva clipe, cu capul într-o parte, stăpâna, Afrodita înainta către Atena pentru a continua cercetarea dulapului.

După ce numără până la trei, Thomas deschise uşile cu ambele mâini şi ieşi. Câinii se adăpostiră iniţial, apoi trecură dincolo de el către dulap şi. înainte ca el să apuce să-i oprească, găsiră pantalonii lui şi începură să-î roadă, trâgandu-i unul de la altul, - Aici, acum. Aici!

Jane abia reuşi să-şi stăpânească admiraţia în timp ce se îndepâr- tă de uşă pentru a veni în ajutorul lui, Uitându-se şiTet către el, ea trecu înainte pentru a smulge premiul din lăbuţele câinilor.

-Poate, cel mai bine pentru moment ar fi să-ţi pui asta pe tine, ^se ea. aruncându-i haina.

El azvârli cizmele, care aterizară cu zgomot, ratându-i la milimetru degetele mici de la picioare. Zgomotul îi aduse drept recompensă o privire încruntată, deşi se lumină la faţă destul de repede.

-E mai dificil de purtat acum, mă tem, zise ea. vârându-şi degetele printr-un rând de găuri, de pe coapsă, făcute de dinţii ascuţiţi de «ine. Esme se pricepe de minune la reparat, îl linişti ea Dar, î$_n$ **momentul** de faţa, va trebui să te descurci. După ce aşează haina pe patul răvăşit, pomi către uşă, împletindu-şi părul cu mişcări rapide şi metodice. în timp ce te imbraci, eu o să cobor şi o să încerc să-i distrag atenţia lui Agnes suficient de mult incăt să te poţi strecura m conac şi să te îmbraci cum se cuvine. Nu ar fi frumos să întârziem.

- Să întârziem?

„Să mă îmbrac cum se cuvine?" HI sc gândise chiar cu drag la ideea de a se prăbuşi cu faţa în jos pe un pat, timp de câteva ore. Preferabil, nu singur. Ea privi peste umăr şi de această dată nu mai feri privirea,

- Pentru biserică. E duminică dimineaţă. Ai uitat? Când el zâmbi şi se strâmbă uşor. ea zâmbi şiret. îndrăznesc să spun că ne va face bine amândurora.

Oare atât de dornica era să uite de seara lor? El încuviinţă scurt din cap, ne vrând neapărat să îşi dea acordul.

-O să-mi vreau cuţitul înapoi, înainte să pleci.

Ea înainta şi aşează instrumentul periculos în palma lui întinsa,

-Sper că nu ai de gând să faci vreun gest disperat.

Noaptea trecută, ea se deschisese în faţa lui. îi arătase părţi din ea pe care nu le mai arătase nimănui - şi. pentru prima dată, el nu se gândise doar la trupul ei. Mai mult, se crezuse pregătit pentru toate necazurile pe care această dimineaţă avea să i le aducă. Stângăcia inevitabilă. Conştientizarea, oricât de dureroasă, că lucrurile între ei se schimbaseră.

Dar această voioşie era îngrozitoare, mult mai rea decât îşi permisese el să-şi imagineze. Jane cea pe care şi-o amintea el - pros- tuţă. ageră şi deşteaptă - era încă în interiorul ei, aşteptând să fie eliberată. Iar el era pe cale să se îndrăgostească până peste cap de ea. Din nou.

- **Asta** depinde, zise **el,** răsucind lama, fâcând-o să **strălucească** în lumina. Cât de plictisitoare sunt predicile preotului?

Ea rase şi scutură din cap, oscilând între sinceritate şi glumă.

CapitoCuCl 7

În Sala Mare. de altfel goala, Jane ridică o mână şi îşi pipăi părul strâns bine sub glugă, apoi trecu cu aceeaşi mână peste mantia ei, netezind lâna neagră, conştientizând cu adevărat ce se întâmplase noaptea trecută.

Trupul ei era bine şi la fel de nevătămat cum fusese întotdeauna, perfect neschimbat... cu excepţia locurilor în care sărutările lui fhomas lăsaseră urme mai puternice, ascunse, slavă Domnului, de corsaj, şi a durerii suportabile dintre coapse. Chiar dacă mintea ei nu era în această dimineaţă la fel de ageră cum sperase ea să fie - încă nu-şi putea da seama de toate efectele din cauza oboselii nu-şi pierduse minţile complet.

Cât despre inima ei? Atinse cu vârful degetelor pieptul, pe partea stângă. Era liniştită, slavă Domnului. Se îngrijorase pentru nimic noaptea trecută. Noaptea trecută nu avea nimic de-a face cu ziua de astăzi.

Sau cu cea de mâine. Trase puternic aer în piept şi pomi Înainte pe cărarea pietruită şi prin curtea interioară, către grădină, unde personalul castelului se adunase deja în ciuda cerului întunecat pentru vizita săptămânală în sat la slujba de duminică: Dougan în kiltul lui mult prea peticit şi doamna Murdoch incă uitându-se încruntată, Esme nerăbdătoare să se reunească cu familia ei şi bucătăreasa şi camerista tremurând în aerul rece de ianuarie, tânjind după căldura de la bucătărie, Dougan ridicase deja grilajul, aşa că Jane făcu semn către mica adunare să pornească,

Fix atunci uşa de la conacul de la poartă se deschise, înclinând ca- Pul ca să nu se lovească de prag, Thomas apăru să se alăture grupuri. vişiniul uniformei lui ieşind în evidenţa pe fundalul zidurilor de P'atră şi al peisajului de iarnă. Jane strânse pumnii pe sub mantie, Îl inima, cu câteva momente în urmă liniştită, i-o luă la goană, aşa [cutn] făcuse şi la 17 ani. El nu avea nici un drept să arate atât de bine.

[6] Co^ <*re ceilalţi, car, ¥ continui drumul, toţi cu excepţia doamnei Murdoch. care făcu o pauză pentru a-l prm bine din cap până în picioare înainte de a încuvunţa mulţumi şi de a
porni la vale.

-Ar trebui să te consideri norocos că nu ai leş* complet din gratiile doamnei Murdoch, zise ea, încercând să pară relaxată,

-Mi simt norocos, Si răspunse el pe acelaşi ton jucăuş, deşi mărturisesc sincer că sunt mai curios să aflu daca am crescut în ochii tăi.

-Ce prostie! Chiar îndrăzneşti să întrebi despre...? Pe drumul către,. ? şopti ea apăsat, uitându-se către ceilalţi, deşi erau destul de în faţă şi cu siguranţă nu-i puteau auzi.

El înclină capul şi de sub borul generos al pălăriei îi făcu şiret cu ochiul,

- Mi bucur să aud ci nu te-am dezamăgit.

Ea vru să-i dea replica, dar, aşa cum se întâmpla prea des în ultima perioadă, nu reuşi să scoată vreun cuvânt. Se înroşi la faţă şi, pufnind, privi în altă parte.

- Nu cred că suntem în dispoziţia necesară pentru a asculta predicile domnului Donaldson, zise ea după ce înaintară câteva momente în linişte. Apoi strânse din buze, chinuindu-se să nu zâmbească. Sau poate că suntem fix cum trebuie să fim.

Ochii lui Thomas străluceau.

-O să toarne cu flăcări şi pucioasă peste sufletele noastre? E genul de preot care te face să tremuri din cauza păcatelor?

Ca şi cum ea nu tremurase destul deja, doamna Murdoch se întoarse fix ,n acel moment şi le aruncă o privire tăioasă peste umăr, Jane ,şi închipuia deja ce trebuie să fi gândit ceilalţi despre ei, cum dTri™ fi ^ **[rãZând↓AgnCS CU] suspecta ceva, dar, dacă ar fi ştmt toată povestea

¡"tt [frUm0a5ã↑nU↑] strig* Thomas [şi}] spre sur^

- **Oare era** vreo[1]^ [se]^[toare] chicoti înaint^de **a** întoarce capul-De cât timp e acest Donaldson preot? întrebă el când ajunseseră la marginea satului.

- Doar de câteva săptămâni, îi explică ea[P] spre mirarea lui. în **toamnă,** bătrânul domn Parkham a început să nu se mai simtă bine. Eu mi-am permis să-i scriu domnului Watson, intendentului lui Lord Magnus.,. O spusese, era prea târziu să-şi retragă cuvintele, aşa că îl privi cu vinovăţie şi continuă: Intendentul tău, pentru a-l informa despre problemă. îmi pare râu dacă mi-am depăşit atribuţiile, dar am simţit că cineva într-o poziţie de autoritate trebuia să ştie.

Thomas încuviinţă.

-La scurt timp după aceea, a venit domnul Donaldson, pe post de ajutor de vicar, presupun, dacă aşa ceva există între prezbiterieni. în ciuda faptului că avea ajutor, domnul Parkham a insistat să se ocupe de diverse lucruri, transformându-se într-o umbră până la Crăciun. Când servitoarea s-a dus să-l vizitele în Ajunul Crăciunului, a descoperit că murise în somn. După aceea, domnul Donaldson pur şi simplu... a preluat rolul de preot, şi nimeni de aici nu s-a opus.

Preţ de mai multe clipe, Thomas nu rosti nici un cuvânt.

-E un bărbat tânăr?

-Ca ani, da. Ca spirit, nu. Ca răspuns la privirea încruntată a lui Thomas, ea se mulţumi să-i zică: O să vezi tu.

Biserica era la un capăt de BaKsaig, înconjurată din două părţi de curtea bisericii şi din a treia de casa parohială. Odată intraţi în biserica protejată de pereţi de piatră şi suficient de mare încât să cuprindă toată congregaţia, servitorii castelului ocupară una dintre băncile din spate. Jane, fără a se gândi prea mult, înaintă către naos, spre locul ei obişnuit de pe banca destinată domeniului Dunnock, pe care era sigură că-l merita, având în vedere chiria pe care o plătea. După ce el ezită un pic, aproape insesizabil. încât ea putea să jure că-şi imaginase, Thomas deschise uşa de la strana, care avea însemnele şterse ale unui blazon, şi se aşeză lângă ea, sub placa solemnă care purta numele unui răposat conte de Magnus.Toată lumea era cu ochii pe el - cum să nu fi fost aşa? Dacă intenţionase să se ascundă, haina vişinie fusese realmente o decizie foarte proastă. Jane auzi şoşoteli dintr-o parte în alta, apoi linişte când domnul Donaldson intră. Slujba începu fără entuziasm, aşa cum se întâmpla de când domnul Donaldson preluase parohia, cu nişte ciripituri care se voiau a fi cântece şi cu o rugăciune mormăită. Ea încercă să se concentreze asupra textului, la cât de inconfortabil era scaunul de lemn, la jocul de lumini de deasupra altarului. La orice în afară de forma coapselor lui Thomas, abia ascunse de pantalonii lui albi, sau de lăţimea şi forţa umerilor lui, care aproape îi atingeau pe ai ei. Poate ar fi trebuit să pretindă că o doare capul şi să se scuze.

Biserica nu era un loc potrivit pentru o femeie căreia nu-i părea deloc rău pentru păcatele ei-

Domnul Donaldson era un bărbat de vreo 25 de ani, înalt şi subţirel, brunet şi cu ochii negri. Deşi trăise toată viaţa lui în Scoţia, în glasul lui se simţea doar pe alocuri accentul aceia plăcut. Ha presupunea că el se forţase să renunţe la accentul său natural pentru ceva ce credea el că suna serios şi respectabil.

Oamenii din Balisaig nu păreau să-i aprecieze eforturile, în timp ce înainta spre amvon, enoriaşii începură să pară din ce în ce mai pleoştiţi, ca şi cum întreaga adunare oftase la unison. Ea apucă atât de tare de marginea stranei, încât simţi că o dureau degetele, pre- gătindu-se pentru atacul violent din această săptămână la adresa simplelor plăceri de care se bucura mica lor comunitate.

Bineînţeles că domnul Donaldson nu avea cei 40 de ani de experienţă în Balisaig ai predecesorului său, nu avea 40 de ani de experienţă la nimic. Păcatele unui oraş ca Edinburgh, de unde venea el, erau atât de îndepărtate de viaţa

liniştită din Ţinuturile înalte, încât erau hilare în ochii oamenilor de aici. Foarte puţine puteau fi schimbate spunându-le oamenilor din împrejurimi că ar trebui să renunţe la plăcerile oferite de taverna Thistle and Crown sau că ar trebui să se dezică de jocurile de noroc. Până la urmă, jocul la care doamna Shaw pierduse un şiling întreg. în 1796, încă era subiect de discuţie în comunitate când Jane ajunsese în acel loc. Dar asta nu însemna că oamenii din Balisaig nu aveau păcate, Deşi văzuse pe ici, pe colo mici semne de lăcomie şi de trândăvie şi cu siguranţă de mânie şi de invidie, căci erau şi eî oameni, nu se îndoia că din când în când îşi îngăduiau şi.., -Pofte trupeşti.

Când domnul Donaldson strigă acel cuvânt rupând liniştea carc se aşternuse peste congregaţie, ca un bolovan catapultat, acesta ate riză cu o bufnitură puternică şi previzibilă, De undeva din spatele ei.
cineva pufni (era aproape sigură că era Edward Shaw de 12 ani care avea interesele unui băieţel de 12 ani în materie de pofte trupei) apoi se auzi o lovitură de palmă (cel mai probabil, a doamnei Shaw sau, poate, a uneia dintre fetele sale) peste creştetul băiatului. Jane strânse şi mai tare marginea stranei, chinuindu-se să nu izbucneai că în râs, dar şi ca să-şi ţină mintea ocupată şi să nu se gândească la lucruri la care nu era bine să se gândească în biserică.

însă încercarea era zadarnică, fiindcă Thomas ridică mâna de pe genunchiul lui şi o cuprinse pe a ei, jucându-se ademenitor pe pielea ei delicată. Reacţia corectă ar fi fost ca ea să îşi retragă mâna şi să-şi strângă mâinile în poală. Undeva pe parcursul ultimelor 24 de ore însă, ea se obişnuise cu atingerea lui. Nu mai avea vlagă să se comporte corect.

-Din nou şi din nou. Dumnezeu şi apostolii Lui ne spun să ne ferim de tentaţiile trupului, continuă domnul Donaidson, doar vag tulburat de ieşirea familiei Shaw, Şi nu doar să le evităm, ci şi să tăiem mâna care ne ademeneşte şi să scoatem ochiul care ne aduce ofense. Dacă sacrificiul şi violenţa sunt necesare pentru a controla tendinţele păcătoase ale firii noastre, pentru a rezista tentaţiilor poftelor - acea parte din discurs primi încă un chicot^ dar de această dată din partea altcuiva atunci trebuie să avem grijă să fim cât de temperaţi posibil în pasiunile noastre ca mijloc de a le învinge pe acelea care nu sunt deloc virtuoase. Aşa că trebuie să ne descotorosim de cei din jurul nostru care ne-ar putea duce în păcat. În timp ce se apropia de finalul discursului, către concluzie, tânărul pastor făcu o pauză pentru a-şi privi congregaţia, oprindu-se cu privirea asupra anumitor persoane. Femeia îmbrăcată indecent, continuă el. Vânzătorul de licori care stârneşte cele mai josnice pofte. Povestitorul de poveşti indecente.

U acea remarcă, Thomas o strânse de mână. Jane tresări, atrăgând preţ de câteva clipe atenţia domnului Donaldson.

-Printre noi sunt şi din aceia care se bucură să facă munca diavolului. Cel mai bine e sa nu avem nici un fel de legătură cu intermediarii diavolului.

Cu coada ochiului, Jane văzu surâsul de pe chipul lui Thomas. ca ţi cum el se regăsea în acea descriere.

- Urmând îndemnul Sfântului Pavel, domnul Donaldson închei, ^âţi tot ce e rău.

Sub acopcrinJ imnului de încheiere. Iii ornas se aplecă câtrc şi îi şopti:

-A uitat cea mai bună parte: „SA nu renunţi la ceea ce e bun", zise el, micind sugestiv din sprâncene.

Deşi, cu siguranţa, era un sacrilegiu, ei îi fu imposibil să nu se gândească la senzaţiile pe care le trăise recent în braţele lui pu ter nice- Abia reuşi să ascundă un suspin tuşind. Pe măsura ce micuţj adunare porni spre ieşirea din biserică, zumzetul conversaţiilor crescu din nou. însă, când domnul Shaw strigă; „Pe

cuvântul meu, Tommy Sutherland", Jane înţelese că descifrase greşit natura curio Eitàrii sătenilor. Atingându-i uşor cotul, Thomas o părăsi, indrep- tându-se către bătrânul care era dar că il cunoscuse când era mic. De acolo, porni un val întreg de saluturi şi de urări de bun venit, chiar şi un sârut pe obraz de la Blspeth, care trebuie să fi fost doar o fetişcană când el venise ultima dat à în Balisaig. Domnul Campbell, fierarul satului, care şuşotise tu Davina Ross* înaintă cu mâna în- tinsă, Thomas il luă insă în braţe, lovindu-l prieteneşte pe spate.

Ea zâmbi urmârindu-l. în ciuda unei senzaţii ciudate din piept. Oare cl se întreba dacă acei oameni l-ar mai fi primit cu aceeaşi bu[j] curie dacă ar fi ştiut că cl era Lord Magnus? Poate, Dar, cu siguran ţă, vedra că oamenii de aici 11 simpatizau, indiferent de ce nâzbâtii fâcuse în trecut. Se bucurau să-l aibă din nou în mijlocul lor.

Fix acolo unde ii era locul - dacă Robin Ratlifl nu i-ar fi ocupat castelul,

Kaptd, Jane işi crai drum către partea din spate a bisericii, ini-uvi intând politicos Într o parte şi în alta şi făcând o inicA plecăciune În faţa domnului Dunaldson, caro slâtra în antieu, un ultim obsUcol Inir* fa çi m*vuia ar/âtoare de a lua o guri de ai-r proaspăt Djt pirului nu paru mulţumit *Ar* simplele ei politeţuri.

-Şi rin* «*\tr vmtaimul mutru din această dimineaţă, doanmă Hi^nboiharn? întrebi d, rânjind < u iiiiiţii lui galbeni, incenând ^ pari prietenos. Ma rrf-r. bmrinţeK lailurtmul În imiiortnâ

Jan^ jruţi cu «Ufces u ţi Itifrinw irnjiuUul <lr a privi În muu ei, doar pentru ¿-l urmări 1 limitas râmbuul *în* «iijlmul pune nilorlui.

- Locotenentul Suiherland Ktftmi |„îrtr* din lrului .l* Vnl. unde a foii *Uţn>rtat trva vit-mr ~Un oaspete? la DuuntHk, s

jNu pin. deloc deranjat de posibilitatea ca întrebările lui ai fi considerate «rfwrete. În general, ea încerca şi evite şi toarne minciuni preoţdor, mai ales în biserica, insi astăzi se simţea recunoscătoare pentru talentele ei de povestitor. Şi adevărul nu era al ei ca să nc spus.

- Domnul Ratliff, angajatorul meu, a decis să petreacă, din nou restul iernii în Edinburgh şi nu a vrut să-i lase pe rezidenţii de la castel fără protecţia unui gentleman. Sunt sigură că înţelegeţi, adăugă ea, uitându-se către podea.

Deşi nu putea să pretindă că-l cunoştea pe domnul Donaldson, era sigură că nu era genul de bărbat care să creadă că *o* femeie se putea descurca singură.

- Într-adevăr, înţeleg perfect. Când Jane înălţă capul, ca observă că era roşu la faţă. Deşi trebuie să mărturisesc că sunt oarecum surprins că domnul Ratliff crede asta. Din ce am auzit despre dumnealui, nu am înţeles să fie un bărbat cu... sentimente rafinate.

Jane încercă să zâmbească,

- Poate, domnule Donaldson, următoarea dumneavoastră predică ar trebui să-i înveţe pe enoriaşi despre răutatea bârfelor?

El tresări, gata să fie de acord cu sugestia ei, dar totuşi precaut să nu cadă în vreo capcană.

- Mi-aţi amintit, doamnă, că intenţionam să vă întreb dacă aveţi timp să veniţi la casa parohială după slujbă. Aş vrea să lc rog pe doamnele de vază din Balisaig să se implice în activităţi care să aducă voie bună în sat. Poate reuşim să facem un mic comitet, ca să organizăm distracţii obişnuite, dar ceva mai creştineşti decât cele de la taverna Thistle and Crown?

Când ea încuviinţă nesigură din cap. el bătu din palme, mult mai entuziasmat decât îl văzuse ea vreodată.

-Excelent! O să vorbesc cu doamna Abernathy şi cu,., doamna Shaw, Ce părere aveţi? Mă tem tare pentru sufletul băiatului ei.

Jane, slava Domnului, nu apucă să-i mai răspundă, căci el porni grăbit după soţia spiţerului. Când îşi permise, în cele din urma. să « uite în spate, îl văzu pe Thomas încă prins în conversaţii. Nu avea «id o scuză pentru a scăpa de vizita la casa parohială. Poate, totuşi, P«tea să fugă mai devreme, pretinzând că agreaseră sa se întoarcă ^preună la Dunnock. Deşi, bineînţeles, nu vorbiseră despre Evitaseră să discute despre ce se putea întâmpla.

Oare era vreo cale prin care ei puteau să aibă un viitor împreună? în loc să le aştepte pe celelalte femei, Jane îşi croi drum către casa parohială, o clădire pitorească, din piatră, asemănătoare cu biserica, ceva mai mult decât o cabană, doar două camere sus şi două jos. Doamna Macintosh era. pesemne, liberă, aşa că nu fu surprinsă să descopere casa goală. Uşa principală dădea într-un hol modest, pu ţin mai lat decât scările care îl dominau, Pereţii erau decoloraţi, iar podelele din lemn erau curate, dar goale, fără orice ar putea semăna a covor sau a carpetă, în dreapta şi în stânga erau uşi ce duceau către salon şi către birou.

Jane îşi împinse gluga pe spate, desfăcu mantia şi se pregăti să aştepte în salon, unde mobila era confortabilă, deşi tare veche; tape tid era şters şi covorul - jerpelit. Domnul Parkham nu-şi dorise să schimbe nimic din ce4 putea aminti de răposata doamnă Parkham, şi, fără îndoială, domnul Donaldson, un burlac, nu avea pic de interes pentru asemenea lucruri,

După ceea ce páru o eternitate, dar era, fără îndoială, mai puţin dc un sfert de oră, ea se ridică de pe scaunul acoperit cu o husă florală şi traversă holul îngust către birou, de la ferestrele căruia se putea vedea intrarea în biserică. Probabil, domnul Donaldson întâmpinase ceva dificultăţi în a o sustrage pe doamna Shaw de la conversaţiile cu prietenele sale sau poate se gândise să invite mai multă lume.

Deşi salonul era mobilat simplu, biroul era ticsit cu cărţi, având o masă mare şi o pereche de scaune din piele în apropierea ferestrei, cu o măsuţă de lucru între ele. Dată fiind dispoziţia capricioasă a preotului, ea râmase surprinsă să descopere că toate suprafeţele posibile erau acópente de cărţi, pamflete, ziare şi hârtii în vrafuri care păreau haotice. Porni atentă câtre **fereastră.** însă atinse din greşeală colţul unei cărţi deschise lăsate pe marginea biroului; aceasta şi mai multe foi aterizară pe podea cu zgomot. Când se aplecă să o ndice şi sa o pună la loc, începu să râdă cu voce tare, descoperind că domnul Donaldson citea *Mireasa mcromantului.* Cu siguranţa făcea asta doar de dragul de a o rupe în bucăţi, din ce îşi putea imagina ea, deşi era curioasă dacă nu-i stârnise şi altfel de plăceri.
Pe măsură ce începu să adune şi celelalte hârtii, zâmbind şiret, atenţia n fu atrasă de un număr de sublinieri furioase. Nu doar în carte, dar şi pe celelalte pagini _ fragmenţe din recenzii ¿e
cărţii Propoziţiile subliniate o trimiseră cu gândul la scrisoarea de noaptea trecută. în grabă, îndesă paginile în interiorul cărţii şi o aşeză la locul ei - sau cât de bine putu, sperând că el nu avea să observe diferenţa,

Mişcându-se mai repede acum, porni către măsuţa de lucru, intenţionând doar să se uite printre perdele. însă nu putu să nu observe proiecLul la care domnul Donaldson lucra acum. Precum biroul, suprafaţa lustruită a mesei era plină cu vrafuri de cărţi şi cu tot felul de hârtii. Tot soiul de ziare, unele extrem de vechi. Un borcan cu pastă de lipit. Şi o unealtă, nu foarte diferită de un briceag şi neobişnuit de ascuţită. în centrul mesei era o carte deschisă la un eseu intitulat: *Despre virtutea femeii,* iar introducerea era o critică la adresa cititului de romane şi a frivolităţii tinerelor femei care se complăceau în asta,

Ce putem să spunem despre anumite crîrf i *despre care* suntem *tfsi^urnfi (căci nu ie-am citit) că sunt atât dc ruşinoase, încât cea care a îndrăznit să le citească trebuie să fie în sufletul ei* o,..

Cuvântul final fusese eliminat cu sârguinţă cu ajutorul briceagului din apropiere♦

Ea ştia exact care era cuvântul lipsă, dar mintea ei refuza să-l accepte. Oare era mai frig în cameră pentru că venise mai aproape de fereastră? Căci începuse să tremure. Când domnul Donaldson lucra în birou, fâcea, probabil, focul. *Târfă.*

Acela era cuvântul care fusese decupat. Exact precum în scrisoarea amenințătoare: „Pentru cititoarele târfe, tu eşti aducătorul de infamie*,

Fără a răsfoi către pagina de tîtlu, ea recunoscu cartea din care fusese extras. Oare de ce nu făcuse conexiunea noaptea trecută? Deşi erau vechi de mai bine de 40 de ani, ideile expuse de reverendul Fordyce în cartea *Predici către tinerele femei* încă aveau adepţii lor - «'domnul Donaldson era, în mod evident, unul dintre ei.

[c]^nd ea ridică privirea, îl văzu pe cărarea care venea dinspre bi- Nu mai avea timp

- Su sa mía *Craig* —

să fugâ[T] nici măcar să se strecoare înapoi [itl] Şl să pretindă că nu văzuse ceea ce tocmai văzuse. Se întoarse cu faţa la [u7]â[i cu] mâinile strângând marginea mesei din spateleei, aşa cum făcuse cu o oră în urmă cu marginea stranei, şi aşteptă. Aşteptă în timp ce el bătu din picioarele pline de noroi, chiar la intrare, şi îşi frecă palmele pentru a le încălzi. Aşteptă cât el intră în salon şi constată că nu era acolo unde ar fi trebuit să fie. Aşteptă în timp ce-i auzi paşii îndreptându-se către birou, până când el apăru în prag.

-Ah, doamnă Higginbotham. Iată-vă! Părea extrem de încântat să o vadă.

- Unde sunt restul? -Restul?

El înaintă trei paşi către birou şi aranjă cartea pe care ea o trântise la podea, ca şi cum nu suporta să vadă o asemenea dezordine. în timp ce îl urmări strângând, Jane simţea că îi venea să râdă isteric, dar se controlăm

- Oh, celelalte doamne. Am decis că e mai bine să avem altă dată întâlnirea. Când o să fiu sigur că eforturile lor nu sunt în zadar.

-Ce vreţi să spuneţi?

-Cu un lup ca Robin Ratliff la Dunnock, turma mea este în constant pericol, mă tem. înainte ca mieii inocenţi să zburde, este de datoria păstorului să-l vâneze pe prădător.

Bărbatul ăsta nu se ferea niciodată de o metaforă forţată. -Dumneata ai scris scrisorile.

~ Scrisorile? întrebă el ridicând uşor surprins din sprâncene. Pentru un moment, ea crezu că el intenţiona să nege. Apoi, el încuviinţă satisfăcut din cap, şi inima ei se făcu pe dată cât un purice. Nu i-ar fi mărturisit cu atâta nerăbdare dacă ar fi intenţionat să o lase în viaţâ[T] să povestească şi altora.

-Sunt încântat să aud că ambele scrisori au ajuns la destinatar, continuă el. Nu speram să o fi văzut pe prima, Neavând altă adresă, am putut-o s-o trimit doar prin publicistul lui din Londra. Aveam îndoieli că urma să fie trimisă mai departe. în timp ce vorbea, trecu cu degetele lui osoase peste materialele împrăştiate pe birou, ocazional aranjându-le sau îndreptându-le. îmi pare râu că a trebuit să le vedeţi, doamnă Higginbotham. Presupun că ar fi trebuit să în" dau se^ma că scrisorile domnului Ratliff aveau să fie deschise de secretara lui.

-Copista.

Ha aproape zâmbi în timp ce spuse asta. Oare avea vreodată [s]ă poată rosti cuvântul acela fără a-şi aminti cum Thomas o binecuvântase în glumă, ca şi cum ar fi strănutat? Oare tot ce avea ea să zică sau să facă din acest moment avea să poarte cumva amintirea lui?

Ochii lui Donaldson străluciră. în mod clar, nu-i plăcea să fie corectat - cu atât mai puţin de o femeie.

„Ce păcat!" îi stătea pe limbă să-i spună adevărul, sperând că avea să îl şocheze într-atât de mult încât să moară.

- Da, aşa e, zise ea, uitându-se la fel de rece către el. Am transcris toate cărţile lui Robin RatlifF,

- Nu mi-aş fi putut imagina că o doamnă ar putea fi atât de intim implicată în procesul realizării acelor romane execrabile. în timp ce scuipă cuvintele, luă cartea de pe birou şi o lovi de palma lui înainte de a o arunca în şemineul gol.

-Aţi venit în Balîsaig cu scopul de a-l găsi pe Robin Ratliff?

-Dumnezeule, nul în Edînburgh, s-a întâmplat să îl cunosc pe domnul Matthew Watson, intendentul contelui de Magnus. Când Watson a primit scrisoarea dumneavoastră despre sărmanul domn Parkham - el suspină încet, deşi ea se îndoia de sinceritatea sentimentelor lui a fost suficient de drăguţ încât să se gândească la mine. Situaţia de aici mi se pare foarte disperată. în mod clar, domnul Parkham nu a fost în stare să se ocupe de turma lui aşa cum trebuie, de ceva timp. Păcatului i s-a permis să înflorească sub nasul lui. Acea tavernă oribilă, de exemplu. El se cutremură. Deşi nu ştiam cea mai îngrozitoare parte atunci.

-Cea mai îngrozitoare?

- Doamna Aberntahy mi-a spus, din întâmplare, că RatlifF era cazat la castelul Dunnock, precum unul dintre răufăcătorii din cărţile sale. Mi-a menţionat acest lucru cu câteva zile în urmă, când a fost drăguţă şi mi a adus corespondenţa. Mă întreb de ce nu s-a gândit altcineva să mă avertizeze mai devreme.

Draga doamnă Abemathy. Nu ar fi avut de unde să ştie ce intenţiona să facă domnul Donaldson cu acea informaţie nevinovată. El ⁵^pînă şi scutură din cap.

-Şi când te gândeşti că dumneavoastră aţi fi putut să opriţi totul.

^Să opresc ce?

-Acele cârţi îngrozitoare. Aţi fi putui pur şi simplu eă aruncaţi acele manuscrise în flăcări.

Fără să vrea, ea îşi imagină hârtii pline de ccrneală arzând în flăcări. Ceea ce fusese frică se transformi în furie.

- Niciodată[1].

în cele din urmă, el o privi cu ochi reci şi întunecaţi.

-Aş vrea să spun că sunt surprins. Câteodată, femeia lup este la fel de periculoasa ca bărbatul lup pentru turmă. Acestea fiind spuse, mă tem că nu îmi daţi de ales.

-De ales, domnule?

Ea luptase mult prea mult pentru libertatea de a face propriile alegeri. Nu avea să permită nimănui să-i răpească asta. Şi totuşi, domnul Donaldson blocă singurul drum de ieşire din camera aglomerata, dintre ea şi uşă. Thomas nu avea nici cea mai vagă idee unde era ea. Nu se putea baza pe el să o salveze. Dar nici nu vedea cum să se salveze singură. Doar dacă,..

Fără să opună rezistenţă în vreun fel, ea îi permise să se apropie, cu mâinile ridicate, ca şi cum intenţiona să o strângă de gât.Capitofuil8

În faţa bisericii, Thomas îi cerceta pe enoriaşii împrăştiaţi care încă erau prinşi în tot soiul de conversaţii. Jane nu era nicăieri. El se simţi dezamăgit, deşi ştia că nu avea nici un drept să îşi imagineze că avea să o găsească aşteptându-l nerăbdătoare. Nici doamna Murdoch nu era nicăieri. Fără îndoială, hotărâseră să se întoarcă împreună acasă. Trecu peste oamenii din Balisaigcu aceeaşi privire pătrunzătoare ca atunci când cercetase amănunţit Marea Caraibelor în căutarea pericolului: o mână de fermieri voinici şi familiile lor rumene în obraji, un domn cu ochelari despre care el credea că era spiţerul, un preot plăpând. Era ridicol, cu adevărat, să-şi imagineze că Jane avea motive să se teamă de ceva aici. Simţi o mână pe umărul său.

-Trebuie să vii să o saluţi pe mama, îi zise Theo Campbell, şi nu era o rugăminte, aşa că Thomas nu oferi alt răspuns decât că porni în direcţia fierăriei, dincolo de fermecătoarea casă parohială.

- Cum se mai simte? întrebă Thomas în timp ce mergeau.

Doamna Campbell era văduvă de când o ştia el, şi chiar se întrebase din când în când de ce nu se recăsătorise, căci ştia că primise multe oferte. Cu toate astea, ii admira loialitatea faţă de soţul cu care fugise din New York după răscoala din colonii. Precum alţi afro-americani liberi, majoritatea rămânând loiali Coroanei, se simţiseră nesiguri cu privire la libertatea lor când coloniştii câştigaseră. Pe neaşteptate, războiul. Aşa că acceptaseră oferta armatei britanice de a-i conduce către o nouă aşezare, în Canada.

După prima iarnă, aproape copleşiţi de izolarea din Noua Scoţie, ascultaseră sfatul unui negustor de blănuri scoţian de a-şi croi drum ^tre Anglia când puteau. Scoţianul le vorbise cu atâta căldura des- P* copilăria lui în Ţinuturile înalte, încât în cele din **urma** tanăru ᶜ"plu alesese să se stabilească acolo. Theo se născuse aici, şi domnul

Campbell fusese îngropat la scurt timp după naşterea singurului său copil.

- Destul de bine, zise Theo, repetând vorbele lui Ross, Dar, la fel ca în ziua anterioară. Ihomas simţi îngrijorarea din vocea celuilalt bărbat, precum şi încăpăţânarea. Pe timp de iarnă, reumatismul ei sc înrăutăţeşte, aşa că nu iese din casă la fel de mult cum i-ar plăcea. O să îi fie mai uşor când eu şi Davina ne vom putea căsători.

El îl văzuse pe Theo vorbind cu o tânără femeie după slujbă, dar nu o recunoscuse pe fata pe care o cunoscuse odinioară. Cu ani în urmă, ea obişnuia să poarte codiţe împletite şi avea pistrui - şi se bucura enorm când îşi necăjea fraţii mai mari.

- Davina Ross?

Theo îl privi serios preţ de un moment înainte de a zâmbi larg.

-Da.

Era uşor de înţeles ce vedea Davina la Theo, care era vânjos - umerii lui laţi ameninţau. în orice secundă, să-i pocnească cusăturile hainei - şi avea o tărie de caracter deosebită. în copilărie, când fuseseră parteneri la năzbâtii, Theo reuşise întotdeauna să-i ferească pe Ihomas şi pe Ross de pericole reale, deşi era cel mai mic dintre cei trei şi încă nu-şi dezvoltase muşchii, care acum păreau de piatră,

-Ce te opreşte? fntrebă Thomas, Sper că nu Ross,

înţelegea cât era de complicat pentru un bărbat să-şi vadă sora căsătorindu-se cu cel mai bun prieten al său. Nu încercase Ross cu o zi în urmă să-i spună că lui Theo îi plăcea să le ducă pe domnişoare cu zăhărelul?

- Oh, Ross o să fie bine de îndată ce se hotărăşte dacă se căsătoreşte sau nu cu Elspeth, îi zise el. Oricum, Davina spune că aduce ghinion să te căsătoreşti înainte ca Ievânţica să fie în floare.

Dar, chiar în timp ce oferi acele simple explicaţii, el privi peste umăr către biserică.

Oare noul preot avea ceva de-a face cu întârzierea? întrebarea rămase nerostită, căci ajunseseră la uşa familiei Campbell în salonul principal o găsiră pe doamna Campbell aţipită înaintea focului ce ardea puternic, cu o pătură colorată acoperindu-i picioarele.

-Ţi-am adus un vizitator, mamă, zise Theo aplecându-se să o sărute pe obraz.

-Nu pe domnul Donaldson. sper.

Ea se ridici şi privi tăios prin încăpere. Când privirea ei se opri asupra lui Thomas, el făcu o plecăciune şi înaintă.

-Thomas Sutherland, doamnă, zise el, deşi citi în ochii ei înainte de a spune cuvintele că nu avea nevoie de prezentări pentru ca ea să-şi aducă aminte de el.

-Cât de minunat este să te văd din noul Ea se încruntă jucăuş către el şi îşi atinse celălalt obraz. Dacă e aşa, Tommy, unde e pupi- cui meu? Când el li făcu pe plac, ea îi cuprinse mâinile între ale ei şi îi ţinu aproape, ca să-l cerceteze mai bine. După uniformă, îmi dau seama că ai încercat să faci ceva cu viaţa ta,

- Da, doamnă. Şi aproape am şi reuşit,

-Aveai nevoie de Theo şi de Eleazor Ross ai mei ca să aibă grijă de tine, spuse ea, iar el privi către prietenul său. Le-a fost teribil de dor de tine.

Cum ar fi putut să le spună adevărul? Odată ce aveau să afle adevăratul motiv pentru care se întorsese în Balisaig, cu siguranţă urma să se termine cu înţepăturile jucăuşe şi cu îmbrăţişările duioase.,. deşi el o credea în stare pe doamna Campbell să glumească chiar şi cu un conte.

Ea îi făcu semn să se aşeze pe scaunul din faţa ei, suficient de aproape de foc încât până şi el, care sedezobişnuise de vremea asta, să simtă că ii era prea cald. Theo târâi un scaun de lemn de la masă. Deşi familia trăia în acea cămăruţă cu pereţii văruiţi în alb şi cu mobila simplă, totul era foarte curat.

Cu doisprezece ani în urmă, în fierărie era ger, şi casa de lângă ea nu era mai mult decât o cocioabă. Thomas nu ştia când sau cum preluase Theo postul şi transformase dărăpănătura într-o casă. Era dar că reuşise, deşi Thomas simţea că Theo nu avea să fie mulţumit de realizările lui până când nu avea să le împartă cu Da vina.

-I-ai văzut pe cei din familia Shaw? întrebă doamna Campbell, trăgând de un fir din pătura ei cu degetele ei noduroase.

-La biserică, da.

- Tânărul Edward este mult mai năzdrăvan decât erai tu, Tommy, *ise ea scuturând din cap.

- -Imposibil, replică Ihomas amuzat, Poate că doar pare aşa. El are ˈot anul la dispoziţie ca să facă şotii în Balisaig, în timp ce eu am doar câteva săptămâni. A trebuit să mă străduiesc mai mult.El simte povara responsabilităţilor sale, zise Thco pe un ton mai serios. De când tatii său s-a accidentat, a devenii un băiat bun, dar ferma aceea presupune mai multa muncA decât poate face cincva. Elspetb ii spune lui Ross că nu ştie dacă vor puica plăti chiria,

-Aş vrea să îl văd pe accl domn Watson încercând să-i dea afară pe cei din familia Shaw din casa lor, declară ferm doamna Campbell, şi Thomas o credea în stare şi se pună în calea intendentului,

- Poate nu o să se ajungă la asta, zise Thomas pe nerăsuflate,

1:1 avea puterea dc a-i ajuta - pe ci şi pe toţi ceilalţi care sufereau, El chiar putea să aducă un doctor pentru doamna Campbell, ca să vadă ce se putea face pentru a-i uşura durerea. însă doar dac A rămânea,,.

Privi către haina lui vişinie. Cum putea cl sA aleagă intre a fi un soldat britanic şi a fi un moşier scoţian? Putea să îşi ţină jurământul de a proteja Marca îîritanie sau ii putea proteja pc oamenii din Balisaig. Dar nu le putea face pe amândouă.

- Pune ceainicul pc foc₊ Theo. îi ordonă doamna Campbell,

Dar Thomas scutură din cap şi sc ridică,

-Eu trebuie şi.„ Îi IrccurA prin minte o sumedenie de posibile încheieri la acea propoziţie, dar în cclc din urm A zise simplu: Trebuie să plec. Dar staţi liniştită, o să vin din nou în altA zi, doamnă.

Ea acccptă un nou sârut din partea lut, tar Thco îl conduse la uşă.

- Ne bucurăm cu toţii că te -ai întors acasă.

Din nou, asta. Acasă. Prea bine, poate că venise acasă, dar nu sc simţise niciodată atât dc pierdui. încuviinţă dtn cap în semn de recunoştinţă câtrc prietenul său şi îcşi în frigul de afară.

Cum cerul întunecat ameninţa cu mai midtă zâpadă, Thomas porni cAtrc Dunnock pc drumul larg care împărţea în două satul. Trei sau patru suflete încă erau în preajma bisericii, dar ceilalţi oameni sc retrâseseră la casele lor - sau poate la tavernă, în ciuda împunsăturilor domnului Donaldson la adresa «vânzătorilor de licori tari". Absenţa lui Ross dc la slujbă i sc păruse suspectă. Preţ de câteva clipe, Thomas sc gândi să se oprească la Thistle and Crown când ajunse în dreptul ei. dar nu. Avea nevoie să fie singur. Să se gândească.

După ce ajunsese în îndiile de Vest. liniştea fusese o ameninţare. Din când în când. o ameninţare pentru sănătatea lui mintală. Deşi raţional el înţelegea nevoia şi dorinţa de linişte - prefera să fie singur decât să se trezească pe o insulă asaltată de soldaţi inamici -Cânjea în acelaşi timp după sentimentul de camaraderie pe care îl lăsase în urmă. După colegii lui, ofiţerii de informaţii. După prietenii din tinereţea lui.

în cele din urmă, se obişnuise cu izolarea, dar asta nu încetase niciodată să mai fie o povară. Pe umerii lui. Pe sufletul lui. Deşi Dominica era la un ocean distanţă acum, el descoperi că greutatea doar se schimbase, nu se ridicase. Daci rămânea în Balisaig. oare nu avea să fie în continuare singur? Atât Theo. cât şi Ross aveau să fie în curând aşezaţi şi fericiţi la casa lor, în timp ce Lord Magnus stătea la înălţime în castelul lui, singur cuc, de neatins, inaccesibil. Şi gata cu Tommy Sutherland.

în timp ce se apropia de biserică, îşi aminti de privirea lui Theo când îi vorbise despre nunta lui. Indiferent dacă avea să rămână sau să plece, Thomas intenţiona să se asigure că acel Donaldson avea să fie îndepărtat. Avea să caute un bărbat care înţelegea nevoile acestei comunităţi. Un bărbat care...

O mişcare la fereastra casei parohiale îi atrase atenţia, şi brusc era în alertă.

„E doar o perdea", încercă el să îşi spună, dar, după anii pe care îi petrecuse urmărind vele şi steaguri şi perfecţionându-şi vederea în întuneric... Ei bine, obiceiurile vechi nu mor repede. Automat, cercetă perimetrul, ca nu cumva mişcarea şi fie o încercare de distragere a atenţiei de la vreun alt pericol, înainte de a se concentra asupra ferestrei.

Cadrul de piatră înrăma două figuri; Donaldson şi o femeie, cu spatele la fereastră, păreau să se îmbrăţişeze, Thomas surâse ironic. Nu îl surprindea deloc că bărbatul care părea să simtă o plăcere atât de evidentă din a-i judeca pe alţii pentru păcatele Iot era un ipocrit* Cu toate acestea, ar fi trebuit să aibă atâta minte cât să tragă draperiile.

Thomas era pe punctul de a-şi continua drumul, când ochiul său bine pregătit observă gluga căptuşită cu blana a femeii. Părul ei bogat şi şaten, acum desfăcut. Gluga lui Jane. Părul lui Jane.

Şi mâinile domnului Donaldson nu erau pe spatele sau pe braţele ci în jurul gitului ei.înainte şi conştientizeze că începuse să alerge, ţâşni prin "?a principali a casei parohiale, strigând după ea, pornind către încăperea în care o văzuse. Din pragul uşii biroului, îl văzu pe Donaldson înclinând capul pentru a-l identifica pe intrus, iar chipul i se umplu de dispreţ în timp ce degetele lui conţinuară să se strângă în jurul gâtului lui Jane, Apoi bărbatul suspină, tresări,

-Târfă mică ce eştL.Î icni el când Jane îl împinse de lângă ea, şi cl căzu, lovindu-sc cu capul de colţul biroului înainte dc a ateriza pe podea.

Jnne privi către mâinile ei tremurândc ca şi cum şi ea era mult prea şocată de întorsătura dramatică a evenimentelor. Thomas îi urmări privirea şi văzu sânge pc mâinile şi pe mantia ei şi o pată mai întunecată pe lama strălucitoare a unui mic briccag. -Jane! Eşti rănită?

El porni de-a lungul camerei, împingând mobila din calea lui. Ea încercă să vorbească, dar nu reuşi, mişcă din cap, icni. Deja se vedeau vânătăile pe pielea palidă a gâtului.

Era sângele lui Donaldson, atunci. Profitase de momentul apariţiei lui pentru a-şi înjunghia atacatorul cu briceagul care fusese, probabil, pc masa din spatele ei. Dar de ce o atacase preotul? -El a trimis scrisorile, abia reuşi Jane să zică.

Scrisorile?

-încet, fătuco, o îndemnă el, strângând-o în braţe. Nu încerca să vorbeşti.

Mişcările lui calme îi ascundeau însă gândurile disperate. Nu reuşise să o protejeze. Cu siguranţă, ratase vreun indiciu important care îl lega pe Donaldson

de amenințări. Chiar și acum, el aproape că trecuse mai departe, Dacă perdeaua nu s-ar fi mișcat în timp ce Jane se lupta, atunci,.. Fu scutit de la și mai multă autoin- vinovățire de apariția a două persoane: spițerul și soția lui, care trebuie să îl fi văzut alergând către casa parohială.

- E ceva în neregulă aici?
- Doamnă Abemathy, șopti Jane și, înainte ca Thomas să își dea seama ce se întâmplase, soția spițerului, o femeie blondă și la modă cum rar vedeai în Ținuturile înalte, îl dădu la o parte din calea ei pentru a ajunge și a o cuprinde în brațe pe Jane, care plângea, fără a lua în seamă sângele.

Abernathy îngenunche lângă Donaldson. -A fost înjunghiat!

Îi aruncă lui Thomas o privire aspră, care impunea explicații. 18

0-A încercat să o strângă de gât pe Ja,,. pe doamna Tligginbotham. pesemne e nebun.

Abernathy ridică din sprâncene deasupra ramelor ochelarilor. Revenindu-şi, se întoarse să îl examineze pe Donaldson, care gemu când spiţerul ii examină atât rana din apropierea stomacului, cât şi cucuiul care se forma rapid.

- O să simtă acest cucui ceva vreme. Dar, atât timp cât nu o să apară vreo infecţie, conchise el, rana prin înjunghiere este mult prea superficială pentru a-i face cu adevărat râu.

Degetele lui Thomas zvâcniră în timp ce el luă în consideraţie să se întindă către lama din cizma lui pentru a termina treaba,

- Doamnă Higginbotham? se auzi o altă voce din pragul uşii.

Aceasta îi aparţinea lui Elspeth Shaw, care era însoţită de tatăl ei, care se mişca mult mai încet. Ea înaintă către birou şi cercetă tot haosul, observând ceea ce nimeni nu avusese timp să observe: grămezile şi vrafurile de cărţi şi hârtii, o dezordine care era contrara tuturor lucrurilor pe care oricine şi le-ar fi putut imagina despre preot.

-Scrisoarea pe care ai adus-o, Elspeth, începu Jane, în ciuda încercărilor doamnei Abernathy de a o linişti, vocea ei fiind încă răguşită după apăsarea degetelor lui Donaldson pe gâtul ei.

-Cea pentru domnul Ratliff?

- Era o ameninţare cu moartea. Ochii lui Jane erau goi şi la fel de obosiţi precum vocea ei. Domnul Donaldson a scris-o.

Tânăra păli.

-Oh, Dumnezeule! Doamna Macintosh ajurat când mi-a dat-o că doar se amestecase cu scrisorile lui. Mi-a spus că domnul Donaldson i-a zis să-mi dea o jumătate de coroană ca să o duc direct la Dunnock şi să spun cum de fusese pierdută. Şi am făcut aşa,,.

Tatăl ei aşe?,ă o mână pe umărul lui Elspeth, reducând-o la tăcere. Donaldson profitase de disperarea fetei, de dorinţa ei sinceră de a-şi [a]iuta familia. în ciuda răutăţilor pe care el le arunca de la altar, cum ar fi putut ea sau oricine altcineva să îşi imagineze că era capabil de ceva? Cu toate acestea, Ihomas nu putea să scape de convingerea că el, din postura de moşier de la Dunnock, dar şi de spion, fi trebuit să ştie.

~ Abernathy, leagă-i încheieturile la spate înainte să se trezească, [11] *ise el atrăgând atenţia asupra lui. Spiţerul încuviinţă, pipâindu-şi „_____Susflnrtfl ***Craig —----------*** buzunarele. Fără să scoată vreun cuvânt, soţia lui desfăcu una din panglicile ei elegante, din mătase, şi i o înmână. Între timp, Thomas dădu următorul ordin.

-Cineva trebuie să meargă după şerif.

Cei prezenţi îl priviră cu ochi goi. Domnul Shaw scutură din cap. Se părea că domnul Watson nu crezuse de cuviinţă să însărcineze vreun bărbat cu o asemenea responsabilitate.

-Atunci, o să îl duc eu însumi în faţa magistratului. Amenințarea răsună din pieptul lui Thomas precum un tunet. Dacă Donaldson nu supravieţuia călătoriei, cu atât mai bine. Jane, care îşi sprijinise din nou capul pe pieptul doamnei Abernathy, se întoarse să îl privească. „Tu eşti âla", ii şopti ea. El aproape că ar fi preferat ca ea să îl fi înjunghiat pe el cu cuţitul mânjit de sânge pe care încă îl ţinea. Bineînţeles, Lord Magnus, domnul cu cel mai înalt rang din împrejurimi, trebuia să fie magistratul. Cum putea, în asemenea circumstanţe, Thomas să continue să se ascundă de responsabilităţile lui. Morocănos. îşi drese glasul şi se adresă domnului Shaw;

-Trebuie să vă spun ceva. Dumneavoastră mă ştiţi de mic, domnule, Am marea onoare de a fi fiu de Balisaig datorită răposatei mele mame, Anne Maguire.

Toţi cei care au cunoscut-o s-au simţit binecuvântaţi de prezenţa unei doamne generoase şi blânde...

-Da, flăcăule, îl întrerupse domnul Shaw, pe bună dreptate un pic uimit de acea înşiruire a arborelui genealogic într-un moment ca acesta. Acelaşi lucru îl simţim şi faţă de bunica ta, Dumnezeu să o odihnească.

Thomas primi acel gest de blândeţe încuviinţând din cap.

- Deşi nu am ştiut, şi cred sincer că nici tatăl meu nu a ştiut, aceste două femei minunate se trăgeau dintr-un clan nobil, deşi cu rădăcini destul de îndepărtate de arborele genealogic principal, Cu toate acestea, indiferent de cât de îndepărtată era relaţia, a fost autentică, şi aşa se face că eu sunt ultimul dintr-o linie lungă de Maguire.

Domnul Shaw, care se sprijinise de tocul uşii, îşi îndreptă postura, ca şt cum ar fi presupus ce urma.

- Oricare dintre voi, continuă Thomas uitându-se prin încăpere şi trecând cu privirea asupra lui Jane, cred că îşi aminteşte că răposatul Lord Magnus avea şi sânge de Maguire.

Doamnă Abernathy suspină.

- Oh, e chiar mai bine decât la teatru. Ai de gând să ne spui că tu eşti următorul conte?

întrebarea se voia tachinatoare, dar femeia era şi prevăzătoare, ca şi cum ea nu se putea hotărî ce să creadă.

Ihomas inspiră puternic, dar Jane vorbi prima:

-EI este.

După câteva clipe de şoc, doamna Abernathy făcu o reverenţă adâncă, iar soţul ei se ridică doar pentru a face o plecăciune. Elspeth părea să nu ştie ce se aştepta de la ea şi se uită către tatăl ei pentru îndrumare. Doar domnul Shaw continuă să îl privească hotărât.

-Asta e bine şi frumos, flăcăule. Acum, ce ai de gând să faci în privinţa asta?

Ochii lui Thomas ţâşniră de la cei din familia Shaw la spiţer şi la soţia lui, până şi la preotul legat de pe podea, deşi acesta din urmă nu începuse să se mişte. în mintea lui, Thomas putea auzi vocea generalului Scott, inşirându-i responsabilităţile din Scoţia: „Să analizezi proprietatea şi nevoile chiriaşilor, să-ţi faci propriile idei despre cum trebuie condusă... înainte de. da, sezonul de plantat din primăvară".

El căutase şi trăise o viaţă plina de aventură. Cu toate acestea, acum, datoria lui era aici, aşa cum îi spusese Scott. Avea să îi lase pe oamenii din Balisaig de izbelişte, nemulţumiţi de eşecul contelui?

în cele din urmă, privirea lui se opri asupra lui Jane, care era mai palidă decât o vizuse el vreodată, cu privirea goală şi pierdută. Dumnezeule, cât de mult îşi dorea să o strângă în braţe din nou şi să o asigure că totul avea să fie bine. Să-i jure că avea să-i vindece nu doar această rană. ci şi pe celelalte suferite. Ca avea să o protejeze de viitoarele pericole,

„Poate că o să întâlneşti şi o fată şi o şi decizi să te aşezi la casa ta"

Şi deodată Înţelese ce îi scăpase. înţelese, în cele din urmă, cit de ^ţelept fusese Scott.

■Nenorocit bătrân şi şiret."

Noaptea trecută, el se gândise că trebuia să aleagă. Fie pleca

¿e la Dunnock, fie pleca Jane. Dar, desigur, mai era o cale. Doar că avusese nevoie de ceva timp ca să o vadă,-Am de gând să îmi fac datoria faţă de oamenii din Balisaig, domnule Shaw, zise el încă privind către Jane, Intenţionez să fac din Dunnock casa mea.

Avea să fie mult de lucru, bineînţeles. Dar, cu voia Domnului, nu urma să fie nevoit să facă asta singur

CapitoCui 19

Târziu în acea noapte, începu să ningă.

Jane stătea la fereastra din biroul ei cu fruntea lipită de sticla rece cu model de romb, privind afară, îşi imagină cum zăpada se aşeza pe acoperişul casei parohiale unde Thomas, domnul Campbell, şi domnul Abernathy îl păzeau pe domnul Donaldson, Când preotul avea să se trezească, dacă se mai trezea, avea să fie întemniţat şi judecat. Povestea despre ceea ce se întâmplase trebuia să fi ajuns la toată lumea din Balisaig la fel ca fulgii de zăpadă.

încă ningea dimineaţă când doamna Murdoch îi aduse tava cu micul dejun, Jane stătea la biroul ei cu paginile din *Captiva tâlharului* întinse în faţa ei. Liniştea aproape supranaturală care se lăsase peste castel ar fi trebuit să facă să-i fie mai uşor să lucreze, Însă ea descoperi că îi era foarte greu, dacă nu imposibil, să pună mâna pe briceag, să ascută pana şi să înceapă.

„Intenţionez să fac din Dunnock casa mea."

-Am primit de veste dis-de-dimineaţăcă domnul Donaldson s-a trezit, zise servitoarea de îndată ce trecu pragul. Domnul Suthcrl,,, - adică, Excelenţa Sa - l-a dus la închisoarea din Inverness.

-Vremea o să îi întârzie întoarcerea.

Ceea ce ar fi putut fi o călătorie de o zi avea să ii ia cel puţin trei, Agatha încuviinţă.

-El a jurat că are să se întoarcă mâine, În ciuda zăpezii.

A doua zi era doi februarie. întâmpinarea Domnului. Ziua în care contele trebuia să se întâlnească cu chiriaşii şi cu servitorii lui, să plătească salariile, să colecteze chiriile, să semneze noi contracte.

- Unde ar trebui să las asta, doamnă?

Servitoarea privi către birou, în căutarea unui loc în care să aşeze ^va. Jane îi făcu semn că nu avea nevoie de mâncare,

- Mulţumesc, dar nu mi-e foame.

»Intenţionez să fac din Dunnock casa mea,"

-O ceaşcă de ceai, atunci? Trebuie să serviţi ceva, doamnă Higgînbotham. Mai ales după ce s-a întâmplat ieri...

- Prea bine, admise Jane, deşi nu avea nici o intenţie de a bea ceva. Voia doar să o trimită pe doamna Murdoch înapoi la ale ei. Şi te rog spune-i lui Dougan să îmi aducă aici cuierele.

- Cuf erele, doamnă?

Fusese atât de preocupată de ideea de a fi forţată să plece, încât uitase tă ea încă avea puterea de a alege. De această dată, avea să fie alegerea ei să plece.

-Am întârziat deja prea mult.

îngrijorarea se putea citi pe chipul femeii mai în vârstă. -Plecaţi? Dar eu speram că dumneavoastră şi... -Atunci, ceai, te rog, doamnă Murdoch, zise Jane pe un ton încă răguşit. Şi cuferele, Şi asta e tot.

Se spunea că liniştea era propice gândirii. Ha refuza să-şi permită să gândească, temându-se că avea să se răzgândească. Tşi împachetase hainele, lăsând în urma ei toată vestimentaţia de văduvă şi mantia pătată de sânge. Când avea să o ia de la capăt - şi avea să o ia de la capăt ea nu mai urma să fie doamna Higginbotham.

Câinii, care nu aveau nici o altă amintire în afară de Dunnock, se ghemuiră în

pernele lor din faţa şemineului şi se bosumflară.

Îşi împachetase cărţile fără a mai frunzări paginile, îşi împachetase hârtiile fără a se uita de două ori. Când avea să ajungă la noua destinaţie, intenţiona să îi scrie domnului Canfield şi să îi explice întârzierea manuscrisului promis. Nu se aştepta la vreo plângere. Domnul Canfield nu îşi permitea să ii certe pe Robin Ratlîff pentru întârzieri,

Până dimineaţa, totul era aranjat cu atenţie. Nu mai rămăsese nimic în afară de o carte cu copertă din piele aşezată în centrul biroului ei. Ea încuviinţă hotârâtă, mulţumită de munca ei, şi se întinse după clopoţel. Nici nu apucă să sune, că doamna Murdoch apăru în pragul uşii. Privi nemulţumită către cufere şi cutii şi apoi îi întinse o bucăţică de pergament împăturită.

- Lord Magnus m-a rugat să vă dau asta.
- El e aici?

-Da, doamnă. în Sala Mare.

Jane privi către bagajele ei, în camera altfel goală.

-l-ai spus?Doamna Murdoch abia dacă schiţă un gest.
-Nu, doamnă.

Ea se simţi cuprinsă de un val de uşurare.

- Mulţumesc. Aş prefera să îi explic eu. Te rogsă-l $_{pu}$i $_{P}$e Dougan să-mi aducă lucrurile şi să le aşeze în trăsură şi să o trimiţi pe Esroe până la taverna Thistle and Crown să îmi cumpere un bilet la diligenţă,

-Dar doamnă Higgînbotham...

Jane ridică palma uşor tremurândă, Cine şi-ar fi imaginat vreo^ dată că ea avea să înjunghie un bărbat cu acea mână,

- O să cobor să vorbesc acum cu el. După un sfert de oră, te rog să îmi aduci căinii.

După ce Agnes încuviinţă uimită din cap, Jane îşi ridică fusta cu o mână, încă strângând bucăţica de pergament în cealaltă. Pentru ultima oară, cobora scara spiralată, amintindu-şi de atingerea lui Thomas - posesivă, înţelegea asta acum.

„Intenţionez să fac din Dunnock casa mea,"

Deşi, atunci când se gândi la ce îi spusese el în noaptea următoare în biroul ei, se simţi nevoită să admită că nu era deloc corectă. Ştiuse că el îşi asumase rolul de conte fără tragere de inimă, Fiascoul de la casa parohială îl forţase să spună tot - şi aproape o dăduse de gol şi pe ea.

La capătul scărilor făcu o pauză pentru a-şi aduna curajul. Doisprezece paşi de-a lungul coridorului până la intrarea boltită în Sala Mare. Spre deosebire de situaţia din urmă cu câteva zile, acum totul strălucea în lumină, un foc trosnea în şemineul enorm, iar dinspre pereţi reverberau conversaţii. Şi. în mijloc, lângă o masă mare, stătea Thomas - Lord Magnus - legânându-se într-un scaun de lemn, râzând la o poveste spusă de bărbatul care stătea în faţa lui la masă.

Ar fi putut cu uşurinţă să pară el însuşi fermier, îmbrăcat în pantalonii de piele de căprioară pe care câinii îi rupseseră, iar Esrne « ^parase, combinaţi cu cizmele lui vechi şi murdare şi o haina din lână verde. Ca de obicei, nodul de la lavaliera lui era scandalos de larg.

Cu alte cuvinte, era la fel de frumos şi de fermeca o ^ ^ Inima ei în mod normal liniştită începu să o ia razna vâzârdu-l.

Thomas ii spusese că era puternică, dar ca nu era sigură că nvea suficicntă putere pentru asta. Când ea i! invitase în patul ei, îşi spusese că nu voia decât să se distreze, îi ceruse o singură noapte, iar el i-o oferise cu generozitate şi pasiune. Din fericire, se obişnuise în cea mai mare parte a vieţii ei cu ideea de a ţine amintirile, chiar şi pe cele plăcute - se obişnuise să fie rezervată -, sub cheie. Fusese foarte aproape de a crede că ea avea nevoie de ei, foarte aproape de a-i oferi ceva din ea la schimb.

O singură noapte nu trebuia să schimbe totul.

Ea se folosi de ascunzişul umbrelor pentru a-i asculta conversaţiile cu chiriaşii carc i se înfăţişaseră. Cu atenţie, el trecu peste termenii fiecărui contract împreuna cu ei, eliminând tot soiul de clauze nefavorabile sau ajustându-le chiria. Când domnul Shaw înainta târşâit şi fu invitat să ia Loc. o concesie făcută din cauza piciorului său rănit, ea îl urmări pe fermier refuzând şi insistând să râmână în picioare în timp ce numără cu atenţie monedele.

Apoi, ea îl văzu pe Thomas împingând mai bine de jumătate înapoi de-a lungul mesei.

-Un împrumut, insistă el peste protestele domnului Shaw. Şi Jamie MacIntyre s-a oferit să îi trimită pe băieţii săi să îl ajute pe Edward în această primăvară.

Domnul Shaw păru extrem de uşurat şi mai că-i venea să plângă în hohote auzind această veste, deşi îşi ascunse sentimentele cu o strângere de mână fermă

înainte de a-şi scrie numele pe contractul de închiriere. Jane simţi înţepătura lacrimilor care se adunau £n interiorul ei. Firea generoasă, înţelegătoare a lui Thomas era în mod clar bine primită aici. Dar acţiona el înţelept? Dacă exista vreo casă de sprijin pentru conţii săraci, în curând el avea să se trezească acolo.

Ce straniu i se părea că nu avea să afle niciodată ce urma să se întâmple cu aceşti oameni, dacă piciorul domnului Shaw avea să se vindece cum trebuie sau cum urma să se comporte Edward când avea să depăşească etapa dificilă a adolescenţei, cum avea să fie vremea când Davina Ross urma să se mărite cu domnul Campbell sau când domnul Ross avea să conştientizeze că el şi Elspeth formau o pereche frumoasă. Ea nu avea să vadă **niciodată** cum urma să se transforme castelul Dunnock sub administrarea lui Thomas.

Nu avea să îl mai vadă vreodată pe Thomas.,,

După ce chiriaşii părăsiseră încăperea şi el îşi plecă uşor capul deasupra biroului pentru a nota ceva într-un registru, ea se îmbâr- bătă, scuturând hotărâtă din cap, porni cu paşi repezi pe podeaua de piatră şi se opri în faţa mesei.

Scaunul scârţâi puternic când el il împinse în spate şi se ridică.

- Jane... în sfârşit. El întinse mâinile după mâinile ei, dar ea le ţinu strâns împreunate, jucându-se cu hârtia pe care aproape uitase că o ţinea. Te simţi bine? întrebă el, lâsându-şi mâinile să cadă şi cercetând-o din cap până în picioare, oprindu-se îndelung asupra fularului pe care ea şi-l înfâşurase în jurul gâtului pentru a~şi ascunde vânătâile, Nu, bineînţeles că nu te simţi bine, Cum ai putea, după cele întâmplate? Dar stai liniştită, e închis bine, departe, M-am asigurat chiar eu de asta. Nu o să mai rănească pe nimeni, niciodată.

Ea îl auzi, dar nu îi răspunse. El ar fi fost, fără îndoiala, şocat să descopere cât de puţin se gândise ea la Bartholomew Donaldson în ultimele două zile. După o pauza ciudată, el făcu semn către mâinile ei împreunate.

primit biletul meu.

Cu degete tremurânde, ea desfăcu hârtia. Nevenindu-i să-şi creadă ochilor, cercetă pagina de trei ori înainte să înţeleagă ce era scris acolo,

- Pentru chiria castelului Dunnock?

îl privi uimită.

-Da.

Cu atenţie, ea împături hârtia şi i-o întinse.

-E foarte generos din partea ta. Dar nu va fi necesar.

Când el refuză să o ia, ea aruncă propunerea de contract pe masă, disperată să scape dc ea.

-Cred că o să îmi cumpăr o căbânuţă pe undeva. Nu am nevoie de un castel, sau de o brişcă de cursă roşie, sau de un pat enorm, La menţionarea patului, ochii lui Thomas scânteiara. Ea se prefăcu a nu observa. Când cineva e chiriaş, este mereu la mâna proprietarului. Şi. după cum ştii, eu preferă să mă descurc pe cont propriu.

-Jane. Vocea lui era ca o şoaptă în timp ce ocoli colţul mesei, °prindu-se lângă ea. Pentru un moment, ea crezu că el intenţiona

o ia în braţe, şi inima ei începu să bată tare - pe de o parte te- ^ndu-se, pe de altă parte tânjind. Ea citi umbra îndoielii pe thipuJ

189lui, oi tfh. ii |Hilra vodoa pulrtui crescând. Iii Îşi ţinu mâinile
jw lAnţ^A trup»

lîn i Iun ram vrui tiA Io iiocăjettc un pic, /¿«e, uitându-se la hârtie.

I»:.i rcMiţl rtA rtolil ftlal»,

Ol», vl lu. t'onrtr Ittloţ. Cu Loale aceatea, deja am făcut toate jiianj.muMitoU' pentru a pleca.

Nn, TOHICN, ii «Im* ol autoritar, dar cu blândeţe. EŞLÎ încă ÎN şta**if** tio şoc. Nu o momentul ***ИA*** lei decizii, Rămâi. Rămâi ca invitată a nion, dacă Irohule eu o srt m5 duc bucuros să dorm În conac. Şi mai hi no rămăi ra„.

-Cuierele mde mint deja pregătite, vorbi ca peste el, învingând tentaţia de a auxl următorul cuvânt po carc ar fi vrut să i-l spună,

„RâmÎH, lUmAi ca invitată a mea, Rămâi ca»."

Ca... ce? Deţi curiozitatea o rodea, era mai bine să nu ştie. Ea era de mult pe cont propriu şi aşa avea să rămână. Cum ar fi putut ea să fie ceva pentru 'Ihonias?

- Biletul meu c cumpărat deja, O să plec de îndată ce ne încheiem treburile.

înainte ca el sA apuce s& răspundă sau să reacţioneze, Atena şi Afroditâ dădură năvală, iar cholălăielile lor răsunară în întreaga Siilă. Alergară către ea alunecând şi împletícindu-se un pic pe podeaua din piatră, sărind În jurul fustelor ei când ajunseră lângă ea, cerAndu-i mângâieri şi laude.

Când ea în genunche pentru a trece cu mâinile tremurânde peste trupurile lor agitate, ajunse faţă în faţă cu picioarele lui Thomas, care purta pantaloni de piele maro cu petice din piele de căprioară. Nu ridică privirea mai mult de genunchi. Câinii trecuseră fix pe lângă el - de fapt, A f rodi ta cel mai probabil, se strecurase printre picioarele lui, Chiar şi acum, ele se jucau cu cizmele lui, ignorau du-l complot,

Primul ei gând era că ele Snţeleseseră, cumva, că Thomas era stăpânul de la Dunnock şi că nu mai aveau voie să latre sau să mârâie la el Al doilea ci gând era şi mai ridicol - şi anume, că animalele puteau simţi că stăpâna lor avea sentimente pentru noul stăpân.

„Doamne, Dumnezeulcr Dacă ea avea de gând să acorde însemnătate comportamentului câinilor, ar fi trebuit să facă asta la venirea lui Thomas. Oh, cum încercaseră ele să o protejeze în acea noapte, creaturile astea nătângi şi drăgălaşe. Dar în cele din urmă lătratul şi mârâitul lor nu ajutaseră. Ea tot ajunsese în pericol, în pericolul de a crede ca. avea nevoie de Thomas Sutherland, Lord Magnus. În pericolul de a-i oferi ***O*** parte din ea. în pericolul de a se fi îndrăgostit.

Brusc, ea se ridică scuturându-şi mâinile. Dincolo de umărul lui, Thomas o întrezări pe doamna Murdoch sub bolta de la intrare, gata să izbucnească în lacrimi.

- Dougan spune că trăsura e gata când sunteţi şi dumneavoastră gata, doamnă, Esme a plecat înainte, ca să vă ţină locul.

-Vă mulţumesc, doamnă Murdoch. îşi simţea braţele şi picioarele grele din cauza efortului pe care ii făcuse ca să nu alerge către femeie, tânjind să fie cuprinsă într-o îmbrăţişare maternă. Vă mulţumesc pentru toată grija şi atenţia pe care mi le-aţi arătat la Dunnock.

-O să vă întâlniţi cu domnul Ratliff în Edinburgh, să înţeleg?

Jane îl privi pe Thomas.

-Acesta este planul, da.

- Foarte bine, doamnă. Lăsând capul neobişnuit de jos, Agnes se întoarse să plece, apoi se opri. îmi permiteţi să îndrăznesc să spun că ne va fi dor de dumneavoastră?

- Bineînţeles, doamnă Murdoch. Şi mie îmi va fi dor de toţi.

Se aşternu tăcerea, până când foşnetul paşilor grăbiţi ai lui Agnes dispăru pe coridor. Jane pocni din degete pentru a aduce căţeluşele lângă ea. Intenţiona să-şj ia râmas-bun de la Dougan, de la Esme şi de la familia Abernathy când avea să ajungă în sat. Ceea ce însemna că mai avea doar un singur râmas-bun de rostit. Dar, când se întoarse către Thomas, el vorbi primul:

-Care ar fi fost răspunsul tău daca te-aş fi cerut, cu atâţia ani bi urmă?

Răspunsul ei veni fără ezita re:

"Aş fi zis da. Uimirea şi durerea se citeau în expresia lui, fâcând-o îşi dorească să-i explice. Fata care eram atunci avea vise obişnu- [lte] - dragoste, căsătorie, copii. Dar se pare că eu am avut un vis extraordinar, unul care cu siguranţă s-ar fi pierdut dacă nu aş fi fost dungată din cuib...

^Smulsă din casa ta şi respinsă de familie, vrei să spui.

furia din vocea lui era impasibil de ratat.

- Nu o să rtcj» că acea experienţă mî-a dat nişte Icqii dure, admise ea, tnsă cunoaşterea de cele mai multe ori se obţine cu dificultate. Din cauza lucrurilor care s-au întâmplat în acea noapte, am învăţat lucruri pe care altfel nu le-aş fi ştiut. Am descoperit că am puterea de a mi descurca singură. Şi am Înţeles cât contcază să fac asta după vrerea mea,

în cele din urmă, umerii lui puternici şi laţ) *se* lăsară, ca şi cum se îndoiau în faţa voinţei ei.

-Mie niciodată nu mt-a plâcut să primesc ordine, fă tuco, aşa că nu am nici cea mai mică intenţie să incep să le dau. Dacă vrei să pleci, eu nu o să le opresc. O să-ţi faci propriile alegeri, precum oricare dintre eroinele lui Robin Ratliff, dar, adăugă el, per- mite-mi să te conduc la Edinburgh, Nu pot să suport gândul că vei călători singură.

-Am crezut că ai înţeles» ii răspunse ea tăios. *Vreau* să fiu singură.

El tresări, apoi încercă să-şi ascundă reacţia scuturând din cap.

- Să fii singură e un pericol,

-Nu[t] ripostă ca, înseamnă să fiu în siguranţă.

Dar a fi singură nu era acelaşi lucru cu singurătatea, după cum prea bine ştia. Singurătatea era o bucată de hârtie ţinută deasupra unei flăcări, în apropierea acelei limbi dc foc. Timp de foarte multă vreme, căldura nu atingea nimic, nu producea nici un râu. Apoi, într-o clipită, un punct negru apărea în hârtie, urmat de o gaură, şi, în cele din urmă, totul era cenuşă.

El îşi lăsă uşor o mână peste ale ei.

-Te rog să îţi aminteşti că, dacă ai probleme vreodată sau pentru oricc altceva, trebuie doar să îmi spui să vin şi voi veni,

„Nu voi apela la line."

Cuvintele erau chiar acolo, tânjind sA fie spuse. Ar fi trebuit să le spună, fie şi doar pentru a îe face reale pentru ea. În loc de asia. ea se ridică pe vârfuri y i il sărută, mai mult o adiere peste buzele lui Se termina aţa cum Începuse. Apoi ea iţi retrase mâinile şi ii ş^pii:

La revedere, Thoman!CapitoCuC20

Din camerele contelui, aflate pe partea de nord a castelului Dunnock, îhomas urmărea vântul jucându-se pe suprafaţa întunecată a lacului aşa cum odinioară urmărise vânturi mai călduroase împletícindu-se în valurile spumoase şi albastre ale Mării Caraibilor, Primăvara era o promisiune indepârtata, dar el îşi petrecu ziua pregătindu-se pentru ea, asigurându-se ca chiriaşii aveau cele trebuincioase până când pământul îngheţat se dezgheţa şi cerul, în cele din urmă, începea să fie mai mult albastru decât gri.

Erau multe de făcut. încă nu îşi vânduse brevetul, deşi se împrumutase fbt cât valoarea lui pentru a plăti nişte reparaţii care nu suportau aşteptare. Nu găsise încă un înlocuitor pentru Watson, pe care îl concediase fără menajamente printr-o scrisoare, din cauza administrării proaste a veniturilor proprietăţii. Nu numise un nou preot, deşi ii scrisese unui fost coleg de şcoală din Glasgow despre post.

Strâmbându-se, se întinse, încercând să elibereze tensiunea din muşchii neobişnuiţi să stea toată ziua încovoiaţi peste un birou. Avea nevoie de acţiune. „Poate nu chiar acel tip de acţiune care aplică invadatori străini, traversând ape", recunoscu el, întorcân- du-se de la fereastră. Dar cu siguranţă ar fi trebuit să i se permită [să] dea o mână de ajutor la un acoperiş care trebuia peticit sau la gard care trebuia refăcut, nu? Nu ar fi trebuit să fie alungat sau [1 se] amintească pe un ton respectuos că munca lui Lord Magnus ^ »n altă parte. Oare ei nu înţelegeau încurcătura în care era el?

oata treaba asta cu idee a de a fi conte era mult mai grea decât [se] temuse.

***** scrisori şi câte altele asemănătoare nu aveau să fie nici- rând* [pentru a] [o] alunga P[c] mintea lui. Din când în [r] gândea să renunţe la tot şi să îl implore pe generalul Scott să îl primească înapoi, să-i dea cine ştie ce operaţiune din care să nu se mai întoarcă.

Dar apoi, generalul cerea cura) de la oamenii lui, şi ce fel de soldat nu era suficient de curajos pentru a-i spune unei femei că o iubea? Deşi nu exista vreun moment în care să uite sau să se ierte că o lăsase să plece de la Dunnock fără să lupte pentru ea, doamna Murdoch era întotdeauna pregătită şi dornică să-i amintească de greşeala lui. Chiar cu o zi în urmă îl privise din cap până în picioare cu o expresie aspră care îi adusese aminte de bunica lui.

- îmi cer iertare, milord, dar arătaţi ca şi cum nu aţi mai dormit de o săptămână. Cu siguranţă v-ar fi mai bine în camera din sud. Doamna Higgînbotham a îâsat acel pat numai bun - îl cumpărase de la un meşter din Perth. E mult mai potrivit pentru un bărbat de statura dumneavoastră, aş zice. Nu aţi vrea măcar să va uitaţi la el?

Mai că-i stătea pe limbă să-i spună că el deja văzuse acel pat, mulţumesc frumos. De fapt, chiar reuşise să fure şi câteva momente de somn acolo - când nu se avântase în Jane cu abandonul sălbatic al unui prost care îşi imaginase ta nu avea să mai simtă durerea vreodată.

Nu, nu intenţiona să calce în acea cameră şi nici să-şi mai odihnească vreodată capul pe acele perne.

Era destul de râu că încăperile contelui erau în oglindă cu ale ei, despărţite de un simplu perete. într-o noapte, el chiar luase o lumânare şi se apucase să caute un pasaj între cele două. Cu siguranţă, odinioară trebuie să fi fost unul, zidit probabil în cine ştie ce secol trecut din cauza unei de mult uitate contese care se săturase de soţul ei. Dar el nu găsise nici un semn de aşa ceva. Nici o cale de a intra, cu excepţia scărilor de la turnul din sud, pe care el le evită timp de aproape

o lună şi cu siguranţă putea să continue să le evite. Cei zece ani petrecuţi în

armată îi ofereau disciplina necesară pentru asta,

„Oare e în siguranţă? Oare e fericită?"

În această seară, două întrebări îl măcinau - // măcinau ? La naiba, oare nu se putea elibera măcar de amintirea acelor cockeri ***spanioli*** *foarte prost crescuţi? - în* ***timp*** *ce porni dinspre dormitor* ***înspre*** *birou. De la birou în jos pe scara spiralată îngustă a* ***turnului*** *de nord, unde el întotdeauna reuşea să* ***îşi*** *amintească de unduirea* ***şoldurilor****Nt'crctc sai i ii /ii /t\ise -—*

lui Janecând ea îl condusese pentru prima dată sus. Până la salonul de luat masa, unde servea o cină singuraLică - sau$_{H}$ mai degrabă, golea trei pocale de ceva care se presupunea a fi vin şi împingea dintr-o parte în alta mâncarea pe farfurie. De acolo până în Sala Mare. unde pretindea că admira tapiseria zdrenţuită pe care o cercetase prima dală când ii auzise vocea după toţi acei ani. Şi de acolo, bineînţeles, erau doar câţiva paşi până la coridorul de sud, până la turnul de sud şi până la suita de camere de la etaj...

în cele mai multe privinţe, biroul lui Jane - şi avea să fie mereu *biroul lui June* - era neschimbat. Aceeaşi tapiserie întunecată, aceeaşi canapea oribilă din apropie rea şemineului, însă viaţa dispăruse din Încăpere. Şemineul era curăţat bine, pernele dispăruseră. Rafturile erau goale. Şi biroul...

Inainti prevăzător trei paşi mai aproape, cu lumânarea în mână, deşi ştia fără să cerceteze că volumul care rămăsese acolo era singurul lucru pe care ea îl lăsase în urmă: ultima parte din seria *Wrea&a necromantului.* El nu uitase povestea - ea era un povestitor mult prea bun pentru asta -, dar nici nu simţise dorinţa de a o ridica şi de a citi capitolele finale. Fără îndoială, sătenii dădeau năvală în castel şi eliberau fata în timp ce lordul desfrânat murea singur în castelul lui. Dar, atât timp cât acele pagini rămâneau necitite, sfârşitul - al lui Jane şi al lui - rămânea nescris.

-Lord Magnus?

La auzul acelui glas delicat, feminin, el tresări, aproape scăpând lumânarea, încet, se întoarse. -Da, Esme?

-V-am căutat peste tot, domnule. Nu m-aş fi gândit niciodată să mă uit aici. Bine că am văzut lumina. Dougan v-a adus corespondenţa.

- La ora asta?

Dincolo de fereastră, cerul era întunecat.-Ah, a plecat pe la amiază. Cred că a pus-o în buzunar şi a uitat de ea până adineauri, când i-a dat-o doamnei Murdoch. Se mai »»tâmplă aşa, din când în când. Fata avea o tavă sub un braţ, un ^{vr}af de scrisori strâns într-o mână - nu era chiar modul în care servitoarea îi ordonase să-i aducă stăpânului corespondenţa, bă- el, deşi el însuşi nu punea mare preţ pe etichete şi ceremonii, ^{oft}ft domnule, zise ea, înaintând şi întinzându-i-o, amintindu-şi cu întârziere să facă o plecăciune. Doamna Murdoch a spus să vă zic că este şi o scrisoare pentru doamna Higginbotham. Ea spune că o să ştiţi ce e de făcut cu ea.

-Mulţumesc. Esme.

Aparent calm. luă scrisorile de la ea şi o urmări plecând înainte de a se întoarce către birou, aşezând lumânarea şi împingând cartea din calea lui. Îi tremurau mâinile în timp ce frunzărea prin vraful de scrisori Facturi, în marea lor majoritate, şi un răspuns de la prietenul lui din Glasgow.

în cele din urmă. găsi ceea ce căuta.

Aproape că se aştepta să vadă scrijelituri copilăreşti de genul celor la care apelase Donaldson sau înscrisuri mult prea îngrijite aparţinând unui funcţionar de la Persephone Press. Dar nu erau nici una, nici alta, ci doar scrisul obişnuit, probabil al unui domn, care scrisese „doamna Higginbotham" şi adresa. Din cuvântul Dunnock lipsea un $_{p}$n\

O întoarse în palmele sale, contemplând. Dilema lui nu era tocmai una morală; ştia cum să deschidă şi să închidă o scrisoare în aşa fel încât destinatarul să nu afle niciodată. Nici provocarea logistică adusă de scrisoare nu îl făcea să

ezite, deşi cu siguranţă nu avea cum să trimită scrisoarea cuiva care nu voia să fie găsit. Nu, era conştientizarea, care îl străfulgera dureros, ideea că, dacă deschidea scrisoarea, era ca şi cum accepta că nu se aştepta să o mai vadă vreodată. Că era pierdută pentru el pentru totdeauna, aşa că ar fi putut la fel de bine să arunce scrisoarea în foc.

Cu o grija nejustificată, ridică sigiliul, păstrând intact medalionul din ceară fragilă şi asigurându-se că hârtia nu se rupea. încet, desfăcu scrisoarea - o singură pagină, cu câteva rânduri scrise în grabă - şi o întinse pe birou cu o mână, în timp ce cu cealaltă trase mai aproape lumânarea.

Draga mea Jane,

Mă rog la Dumnezeu ca această scrisoare să ajungă în mâinile tale. Trebuie să [ţi mărturisesc ceva îngrozitor; Tata a aflat unde eşti în cele din urmă din cauza ultimei adrese din Jldinburgh, pe care încă nu a învăţasem pe de rost Ne-am certatdupă cum iţi poţi imagina - ca un **u/rim** *atac, i-am spus că ai obţinut un succes răsunător cu cărţile tale. Că ai devenit destul de bogată ?i că ai fost mult mat generoasă cu mine decât a fost el*

Draga mea soră. osd-mi /wfi ierta vreodată comportamentul prostesc?

El a ieşit valvărtej, strigând după cal, urlând că are să obţină partea care i se cuvine. Mă tem că, dacă te găseşte, are de gând să if7 dea acea pedeapsă cu care te-a ameninţat cu ani în urmă ţi de care tu ai reuşit să scapi.

Cu toată dragostea ţi cu cea mai sinceră rugăminte de a mă ierta,..

Jonathan

Thomas strânse mâna impulsiv, mototolind scrisoarea înainte de a se calma şi de a o netezi din nou. îşi aminti că ea ii spusese că singurul cu care păstrase legătura era fratele ei. în mod clar, în cei şapte ani care trecuseră, tatăl ei nu o iertase pentru paginile pe care mama ei le găsise.

Se ridică prinzând între degete flacăra lumânării, pe care o stinse în timp ce smuci scrisoarea de pe birou. Avea de gând să o găsească, cumva, deşi ea era hotărâtă să facă acest lucru dificil. Până la urmă, toată pregătirea lui de spion trebuia să fie bună la ceva. Nu avea de gând să-i permită tatălui ei să o rănească din nou.

Până când ajunsese la capătul scărilor, urla ordine dintr-o parte În alta, oricui era prin apropiere, mai mult ca un soldat decât ca un conte, nerăbdător să se arunce în luptă cu sau fără un plan de atac. Esme îi adusese haina şi mănuşile în **gTabă,** în timp ce doamna Murdoch se chinui să-şi aducă aminte orice detaliu care l-ar fi putut ajuta să descopere unde putea să fie Jane în Edinburgh, chiar şi ce nume ar fi fost tentată să folosească.

Era misiunea unui nebun, căci nu avea mai nimic pentru a [0] gâsi pe femeia care nu voia să fie găsită. Nu avea să reuşească fără ajutor - dar unde în Balisaig să ceară ajutor? Deşi se gândise recent la izolarea lui din Dominica, cel puţin acolo fuseseră alţi soldaţi, gata să intervină la cel mai mic semnal de primejdie. Şi.

mult înainte de asta, când se trezise în tot soiul de probleme, apelase la...

-Bineînţeles, strigă el peste mormăiturile agitate ale doamnei [M]^doch. Mă duc la Thistle and Crown.

___---------- Stisanivi ***Craig-—---------***

-La taverna? într-un moment ca ăsta? chiţcâi Esme.

Servitoarea uimita se îndreptă de spate.

- Milord! Aţi uitat că acum sunteţi contele de Magnus?

-Deloc, doamnă. Se îmbrăcă iute cu haina, apoi puse o mână

pe umărul ei şi o privi. Dar mi-am adus aminte fix la timp că sunt şi Tommy Sutherland,

Aşa cum se aşteptase, o tăcere ciudată se aşternu când deschise uşa de la Thistle and Crown şi păşi în taverna călduroasă. Conversaţiile aburiseră geamurile - şi

rămaseră suspendate apăsător în aer. Trecu un moment, în care un bărbat râse cu poftă la gluma pe care tocmai o spusese înainte ca un altul să~i dea un cot ca să-l reducă la tăcere, Elspeth Shaw se opri din a trânti două halbe cu bere pe o masă, stropindu-l cu spumă pe unul dintre bărbaţi. Bărbatul icni, protestând, apoi înghiţi în sec orice înjurătură pe care era pe cale să o spună şi, în loc de asta, îşi scoase pălăria de lână. Ceilalţi îi imitară gestul, până când Thomas ridică o mână pentru a îe potoli supunerea nedorită,

-Nu, domnilor. Vedeţi-vă de treburile voastre, eu am venit să discut cu Ross.

Toţi ochii se îndreptară către bar, unde Ross lustruia un pahar. Ross pur şi simplu îl privi, nu într-un mod respectuos, În cele din urmă mişcându-şi bărbia într-un soi de salut,

- Bine, atunci. Continuă!

Cu toate acestea, thomas nu se apropie. Ştia că amânase această conversaţie prea mult, observă îndoiala de pe chipul unuia dintre cei mai vechi prieteni ai lui, un bărbat care probabil acum se întreba cum trebuia să se comporte în faţa noului conte.

Nu avea nici un sens ca Thomas să nege că schimbarea statutului lui schimbase relaţia lor. însă, pentru că vreme de mai bine de o lună fusese prea ruşinat ca să-i caute pe Ross şi pe Theo, ca să le strângă mâna *şi* să-i implore să-l ierte pentru înşelăciunea lui permisese ca titlul să devină o barieră mult mai mare decât ar fi trebuit.

-Am nevoie de ajutorul tău, Ross. zise el simplu. De al tău şi de al lui Theo. Dacă vreţi să mă ajutaţi.

Ross lustrui încă o dată paharul şi îl aşeză deoparte,

-Se poate

.Mu era un da. Nu era nici un nu, slavă Domnului. în timp ce Thomas se apropie, în încăpere se reluă zumzetul de conversaţii, ca şi cum cei prezenţi se puseseră de acord că era mai uşor să tragă cu urechea la schimbul de replici dintre conte şi acel om de rând dacă îşi vedeau de discuţii.

Ajuns în faţa tejghelei din stejar, foarte bine lustruită, unde generaţii de bărbaţi Ross serviseră nenumărate halbe, Thomas îşi lăsă un cot pe bar şi se apropie suficient de mult încât să nu fie auzit cu uşurinţă.

-Are legătură cu doamna Higginbotham, Ross cercetă taverna, fără a se uita la Thomas. -Din ce am auzit, acea domniţă nu vrea să aibă nimic de-a face cu tine.

- Da, recunoscu Thomas. Şi s-ar putea să nu-i schimb părerea vreodată. Dar e posibil să fie în pericol - din nou. Trebuie să fac ceva. Şi nu o pot salva de unul singur,

Ross nu zise nimic, deşi privirea lui rămase concentrată undeva în zare.

-Nu o să mă crezi niciodată dacă iţi spun că aş prefera ca acest lucru să nu fi intervenit între noi,

Celălalt bărbat pufni. Cine ar fi preferat, dacă ar fi avut de ales între a fi conte şi a fi sărac, să aleagă să fie sârac?

-Nu am uitat că mi-ai salvat pielea bună de nimic de mai multe ori, Eleazor Ross, continuă Thomas, făcându-l pe bărbatul cu ochi albaştri să se uite la el. Acum, te rogsă mă ajuţi să o salvez pe ea. Te rog!

-Asta o să fac. zise el scuturând din cap şi întinzând o mână peste umărul lui Thomas, bătându-l prieteneşte. Dar mai spune-mi a dată Eleazor, şi o să-ţi sparg faţa,.. Magnus.

-Ce e corect e corect, zise el râzând, cuprins de un sentiment de uşurare. Acum, unde îl găsim pe Theo?

în loc să răspundă, Ross se întinse după bar pentru o mătura, ridicând-o de mâner şi lovind cu ea de trei ori în tavan. în câteva momente, apăru Davina, cu respiraţia întretăiată, dezvăluind scara adâncă din lemn care ducea câtre camerele familiei de deasupra,

- linişte, Ross, îl certă ea. Nu ţi-am spus că tata tocmai s-a retras pentru noapte? Şi acum, se întreabă care e problema. Ross îi făcu semn să înceteze cu plângerile ei.

**––––––

Magnus. Rosti titlul uşor ironic, ca să ii necăjească. Nu ştiai asta? Acum, ce-i

povestea cu doamna Higginbotham care-i în pericol?

- Doamna Higginbotham! repetă Theo, iar grija din glasul lui îi încălzi inima lui Thomas.

-Când era doar o fetişcană, tatâl ei a deamoştenit-o şi a alungat-o, le explică el, vorbind încet. în această seară, am primit o scrisoare adresată ei, de la fratele ei, care o avertiza că tatăl ei a pornit spre Edinburgh ca să o găsească.

Ross pufni.

- Presupun că nu intenţionează să se împace.

-Nu. recunoscu Thomas. Cu siguranţă, e înaintea mea, deşi nu am mult de mers. Cu toate acestea, trebuie să ajung acolo repede, ca să o avertizez.

- Trăsura de poşta e cea mai rapida, dar vine abia peste două zile.

-Nu pot să aştept.

- Preţ de un moment, câzură toţi pe gânduri. Apoi, Thomas zise: 200Ştiu că

----------— Scerete scrmiffl/ofise----

poate sună nebunesc, dar e o brişcă de curse la Dunnock. Ar merge ca vântul dacă am avea cai.

Ross suspină. însă Theo doar ridică din umeri.

- Daca doar despre asta e vorba, cred că pot împrumuta o pereche.

-Cum? întrebară ceilalţi. De la cine?

- Mai bine să nu puneţi întrebări la care nu vreţi răspuns.

Thomas simţi pericolul; ceruse ajutor, ceruse prietenie, dar nu ceruse asta. însă Ross vorbi primul:

-Theo Campbell, dacă ajungi să fii spânzurat pentru furt de cai înainte să faci o femeie cinstită din sora mea, o să te ucid eu din nou.

Theo râse cumva sobru,

-Atunci, cel mai bine e să nu fim prinşi. Aşteptaţi-mă la poarta de nord de la Dunnock, fix înainte de răsărit.

Thomas încuviinţă scurt.

-în brişcă încap doi oameni, zise el, abia îndrăznind să le mai ceară o favoare,

-Theo nu ar vrea să îşi lase mama singură, zise Ross. Şi, cu cât mai puţine legături intre el şi acei cai „împrumutaţi⁴', cu atât mai bine.

-Atunci, tu, Ross, zise "Thomas, întorcându-se câtTe el, O să vii cu mine? O să mă ajuţi să o găsesc?

Uimirea se citea pe faţa prietenului său.

-Bineînţeles, netot ce eşti! Apoi fâcu o pauză, îneruntându-se, ca şi cum se gândea la o problemă complexă. Dacă e loc doar pentru două persoane, cum ai de gând să o aduci înapoi?

în acel moment, Elspeth trecu pe lângă ei En drumul său către o masă şi îl atinse uşor pe umăr pe Ross - nu pentru a-i atrage atenţia, constată Thomas, ci pur şi simplu pentru a-l asigura că era în apropiere, că era a lui. Şi poate pentru a-i reaminti că el era al ei. Ross se întinse şi ii cuprinse degetele Înroşite de muncă. strângându-î-le şi apoi eliberându-i-le, iar Elspeth îşi continuă drumul. Nu schimbară vreo privire sau vreun cuvânt. Doar acel contact scurt, aproape insesizabil, a cărui intimitate nu îi scăpă lui "Thomas,

Dacă o pierdea definitiv pe Jane. el nu avea să experimenteze deodată aşa ceva.

-Mă tem că ea nu se va întoarce la Dunnock. Thco şi Ross se uitară de la unul la altul. -Cum spui tu$_t$ Excelenţă, zise Ross, răzând sceptic, mimând o plecăciune, în mod teatral. Dar, când o să vezi că va vrea, ai face bine să nu mă pui să vin pe jos acasă.

CapitoCuC 21

Nevenindu-i să creadă, Aliora ridică bărbia şi văzu ochii căprui ai atacatorului ei.

- Vrei să spui că nid tu *nu ştii care e sursa* famimt jfnîforiroa- *re? întrebă ea.*

Când el scutură din cap$_t$ lumina lunii alunecă pe părul lui, ţi ea se trezi luptându-se cu tentaţia neînchipuită de a trece cu degetele prin buclele lui negre,

Jane duse pana la buze. Cum avea de gând să explice acea lumină strălucitoare? Nu ar fi trebuit ca un scriitor cu experienţa ei să ştie deja acest lucru? Şi când exact începuse tâlharul să semene cu Thomas? Suprimând un suspin, ea mototoli pagina şi o arunca în maldărul de foi respinse din apropierea şemineului. Afrodita ciuli urechile. Trecuse o oră, iar ea fusese nerăbdătoare să zburde, insă de această dată nici măcar nu-şi săltă capul de pe lăbuţe. Atena se prefăcu a nu o observa.

Domnul Canfield fusese mai mult decât înţelegător în legătură cu întârzierea, asigurând-o că astfel cartea avea să fie şi mai bună. Jane, însă, avea îndoielile ei.

Ca să nu mai irosească şi mai multă hârtie, aşează deoparte tocul şi se ridică. Din patru paşi, ajunsese lângă fereastra din spate, care dădea către ceea ce fusese asigurată că era o grădină drăguţă, când avea să vină primăvara. Deşi zilele deveneau mai lungi, afară lumina nu era încă atât de puternica.

Până avea să se hotărască unde să se stabilească. închinase jumătate dintr-o casă micuţă în New Town, o cameră sus şi două la parter, O fată venea în fiecare dimineaţă pentru a face curăţenie Şi servitoarea proprietarei venea şi îi aducea două mese pe zi. Proprietara văduvă, doamna Rutherford, locuia în cealaltă parte a casei. îi pusese incredibil de puţine întrebări lui Jane şi părea să nu—----------5M»imuY Cray —----------

o intereseze treburile ei atflt timp cât nu avea de-a face cu Ulrbaţi şi îşi plătea chiria la timp.

Din patru paşi, Jane ajunse înapoi la birou, lira un aranjament ideal În ceea ce privea munca. Deşi iniţial fusese hotărâtă să găsească un loc îndepărtat, o câbănuţă de genul celei despre care fi povestise lui Thomas, faptul că se alia în frlmburgh îi permitea să rămână anonimă. Câteva camere tn oraş erau mai mult decât suficiente pentru nevoile ei. Doar ocazionat îţi dorea un pic mai mult spaţiu. îi era dificil să rezolve problematica spinoasă a intrigii într-o cameră atât dc îngustă. în astfel de momente, un scriitor avea nevoie de spaţiu pentru a-şi întinde picioarele şi mintea. Precum... un hol întunecat atât de lung, încât era dificil să vezi pe cineva la celălalt capât sau, poate, când vremea era mai bună, o grădină plină de iarbă verde acoperind pământul din spatele zidurilor de piatră ale unui castel vechi.

Suspinând, se aşează pe scaun. En care se mândrea că era pe cont propriu, în toate sensurile, simţea că ii era dureros de dor de Dunnock şi de Balisaig - simţea o durere cum nu mai trăise vreodată. îi era dor de Agnes, de Esme şi de doamna AbernaLhy, de primirea călduroasă dc la tavernă şi de sunetul distant al cimpoiului lui Dougan, Fără să vrea, fără să înccrce, ea construise o micuţi comunitate - o mică familie - în jurul ei.

Cu ani în urmă, fusese forţată să-şi părăsească familia şi casa. îşi jurase atunci să nu mai tTeacă prin aşa ceva niciodată. De data asta însă, ea avusese de ales în legătură cu plecarea. Oare alesese bine?

Cel mai mult îi era dor de Thomas. Cu şapte ani în urmă, luptân- du-se pentru propria supravieţuire, nu-şi permisese să se gândească la ce ar fi putut să fie. Fără îndoială că el, călătorind către pericole necunoscute, simţise la fel. Dar acum, ea avusese mult prea mult timp pentru a se gândi,

Ca şi cum ar fi fost unul dintre personajele lui Robin Ratliff, ea ridică o mână şi o duse la piept. Din când în când, îşi imagina că simţea un junghi acolo. Durerea de inimă care nu avea să fie niciodată doar a ei, căci, în ciuda tuturor eforturilor, o parte din inima ei îi aparţinea lui.

Cu toate acestea, sub palma ei, inima bătea atât de calm şi cu atâta putere, încât ea îşi putea imagina că era întreagă, în mod clar, era posibil să trăieşti cu o asemenea rană. Oh, dacă ar fi existat vreo cale prin care sa afle cum era ell Dacă îi era dor de ea. Dacă o voia. Oare şi el era îndurerat? Dacă l-ar fi putut vedea, măcar o dată. l-ar fi putut privi în ochi şi ar fi văzut adevărul.,

„Trebuie doar să mă chemi şi voi veni."

Scuturând din cap, ea ridică tocul, îl vârî în cerneală şi îl ţinu deasupra paginii, aşteptând inspiraţia. în cele din urmă, o picătură de cerneală ateriză pe hârtie, ca o lacrimă. Nu avea să funcţioneze. Cu atenţie, tamponă cât putu picătura pentru a nu irosi incă o pagină sau foile de sub ea. După aceea, curăţă vârful peniţei, puse capacul peste călimara de cerneală şi aşeză totul la loc.

De această dată, când se ridică, Atena înălţă capul, plină de spe**ranţă,** Până în prezent, oraşul Edinburgh era o mare dezamăgire pentru căţeluşe, dat fiind că singurele atenţii pe care le primeau de la noul lor cerc de cunoscuţi erau câteva mângâieri pe creştet şi foarte puţine cuvinte de laudă. Nu mai căra nimeni bucăţele de brânză doar pentru ele în buzunare. Fata care venea să facă ordine nu

părea să aibă vreo afinitate faţă de căţei. Cu toate acestea, micuţele sperau cu

îndârjire. Jane zâmbi către ele.

- Haideţi, Atena, Afrodita, zise ea, pocnind din degete înainte de a-şi lua mantia din lână albastră.

Cele două animăluţe ţopâiră, înaintea unei oglinzi miri, rotunde, ea făcu o pauză pentru a-şi lua gluga îmblănită, pe care o păstrase datorită căldurii pe care i-o oferea, pe de o parte, şi pe de alta pentru că îi amintea de plimbarea cu Thomas şi de momentul în care aproape se sărutaseră.

- Haideţi să ieşim la plimbare!

După ce le puse zgarda, coborî scările şi porni în direcţia librăriei ei preferate. Strada pietruită era îngustă, un pic strâmbă şi plină de un amestec de case şi magazine. în aer se simţea un miros puternic de cărbuni. La capătul unui deal a cărui urcare o făcu să se înroşească la faţă şi care le lăsase pe toate fără suflare, ea îi încredinţa câinii lui Davy, un băiat din zonă, care era bucuros să câştige nişte bănuţi având grijă de ele în timp ce îşi vedea de maturatul străzii.

Clopoţelul de deasupra uşii răsună când ea intră, iar vânzătorul, care împacheta cărţi într-un pergament maro pentru un alt client, încuviinţă din cap în direcţia ei. Ea inspiră adânc mirosurile liniştitoare de piele şi hârtie din librărie. Un domn înalt frunzărea ultimele titluri, întinzându-le pe o masă aproape de intrare; la etaj.două tinere domnişoare şoşoteau şi chicoteau despre ceea ce ar fi putut la fel de bine să fie un roman de Robin Ratliff. Jane zâmbi şi trecu mai departe. Nu căuta ceva anume - nimic, de fapt - dar aceasta era scuza ei pentru a ieşi din casă. Şi poate câ T în timp ce făcea asta, ceva avea să-i ocupe mintea, în aşa fel încât să se gândească şi la altceva în afară de un anume conte scoţian.

Istorie, biografie, geografie... Ea se plimba fără scop printre rafturi, cercetând cotoarele volumelor subţiri şi groase, deopotrivă pe ale acelora simple şi pe ale celor împodobite sau incrustate. Geologie, chimie, filosofie... aici, oferta largă trezi în ea ceva neaşteptat, Lumina strălucitoare... oare putea fi un experiment de alchimie eşuat? începu să se uite cu mai multă atenţie acum şi trase câte o carte de pe rafturile burduşite până când braţele ei erau pline de vrafuri de idei destul de grele. Acum, trebuia să găsească un loc unde să poată sta să le analizeze mai bine.

Domnul Murray, proprietarul librăriei, descoperise de mult că oamenii care

stăteau mai mult cumpărau mai multe cărţi, aşa că îşi aranjase magazinul în aşa fel încât să încurajeze răsfoitul cărţilor. O masă cu două scaune de lemn era deja ocupată de un student concentrat la volumele întinse şi deschise în faţa lui, trecând cu privirea de la unul la celălalt, ca şi cum ar fi comparat informaţiile. într-un colţ mai retras, un domn şi o doamnă se uitau printr-o singură carte, acordându-şi mai multă atenţie unul celuilalt decât cititului. Jane găsi un scaun cu tapiţeria uzată şi se aşeză cu o carte în poală şi cu celelalte puse de o parte şi de alta între ea şi braţele scaunului. O deschise pe prima, o ediţie ieftină şi zdrenţuită a cărţii *Chimistul neîncrezător,* scrisă de Robert Boyle, şi începu să citească. La jumătatea lecturii, o nouă posibilitate incepu şi crească şi să Înflorească. Fără să atragă atenţia, ea întinse o mână pentru a masa nodul de încordare pe care îl simţea formându-se, un semn dar că lucra de prea mult timp. Davy avea să se întrebe ce se întâmplase cu ea. încă puţin. Avea să cumpere această carte, în mod clar, şi poate încă una de Boyle, pentru a cerceta şi mai în amănunt, dar era încrezătoare că, în cele din urmă, rezolvase problema luminii strălucitoare şi probabil găsise cum să îl transforme pe tâlhar într-o persoană respectabilă. Nu *prea* respectabilă - misterul plana asupra personajelor ei, până la final - dar suficient de respectabilă încât cititorii să nu aibă motive să se îndoiască de fericirea Allorei,O umbră se aşternu deasupra paginii pe care o citea. Ea clipi în-cercând să îşi concentreze din nou privirea asupra cuvintelor. Dar, înainte să apuce să ridice capul şi să vadă ce-i bloca vederea, vocea vorbi. 0 voce masculină, joasă şi familiară,

-Mâi. măi, mâi. Robin Ratliff Te-am găsit, în cele din urmă.

Brişcă mergea într-adevăr ca vântul. Pământul îngheţat Îi ajuta să înainteze, aşa că ajunseseră în Edinburgh în a doua zi târziu, mai obosiţi de călătorie decât caii sprinteni pe care Theo îi adusese înainte de ivirea zorilor - „e un împrumut, şi, cu cât vorbim mai puţin despre asta, cu atât mai bine".

Şi totuşi, aproape două zile şi aproape 250 de kilometri dădură ocazia neliniştii luiThomas să ia amploare. Companionul lui de călătorie fusese necruţător de acid şi aparent insensibil - oare Thomas îşi imaginase că schimbarea statutului lui avea să înfrâneze firea ironică a lui Ross?

-Am ajuns. Ross, care condusese de la ultima oprire, încetini caii în timp ce se apropiau de oraşul cu străzi îngusLe şi agitate. Am Teuşit.

- Da, Dar nu am niri cea mai vagă idee unde aş putea să o găsesc, că să o avertizez.

Şi chiar dacă reuşea să o găsească, ea, cei mai probabil, nu avea să îi mulţumească pentru că îşi băgase nasuL

„Am crezut că ai înţeles. *Vreau* să fiu singură "

- Păi, nu o să vedem nimic dacă stâm şi ne holbăm unul la altul, zise Ross şi îl înghionti cu cotul lui ciolănos. Uită-te în jur!

Ţhomas făcu întocmai - oricum stătea în firea lui să observe, şi acest obicei era atât de împământenit, încât nu avea să scape de el niciodată, nici măcar când părea puţin probabil că ar putea vedea ceva.

-Ce se întâmplă dacă o găsim, şi ea nu vrea să aibă de-a face cu mine? întrebarea îl bântuia de mai multe ziîeₜ deşi se temuse să o spună cu voce tare. Chiar şi acum, cuvintele ar fi putut cu uşurinţă să treacă neobservate din cauza zgomotului roţilor. Trecură câteva momente până când Ross îi răspunse:

-Doamna iiigginbotham mi s-a părut întotdeauna o femeie raţionala, O să se bucure că ai avertizat-o în legătură cu tatăl ei şi că
ai făcut ceea ce fratele ei intenţionase să facă. Nu te poate judeca pentru asta.

Thomas abia reuşi să încuviinţeze, punând rigiditatea mişcărilor lui pe seama hainelor grele pe care le purta şi a tensiunii umerilor lui, încordaţi după două zile dificile de călătorit.

- Oare sperai să îţi spun că ea nu este o femeie raţională? încercă să îl descoasă Ross.

„Da." Pentru că dragostea nu era raţională. Dar ea ridicase atât de multe bariere şi construise atâtea ziduri în jurul vieţii ei, în jurul inimii ei. Dacă era hotărâtă să le păzească bine, cu orice preţ, nici măcar un spion bine instruit nu avea mari şanse să se strecoare dincolo... ca să nu mai vorbim despre ideea de a le dărâma cu totul.

Pe de altă parte, ea îi deschisese uşa în câteva ocazii. Avusese încredere în el. îl primise în patul ei. Şi faptul că o văzuse pe femeia de dincolo de zidurile de piatră - o combinaţie fermecătoare, răvăşitoare între creativitatea şi senzualitatea lui Robin Ratliff şi vulnerabilitatea tăcută a lui Jane - însemna că se bucura de informaţii privilegiate. De ceva ce nimeni altcineva nu văzuse.

În plus, oare o femeie cu adevărat raţională ar fi avut o asemenea afinitate pentru...

-Câini! Thomas apucă de frăie. Oare şi le imaginase sau tocmai le văzuse pe Atena şi pe Afrodita legate de un stâlp?

Caii nechezară, iar Ross bolborosi o înjurătură.

- Despre ce naiba vorbeşti. Magnus?

-fiu... Câinii doamnei Higginbotham. Chiar acolo.

Făcu semn către o pereche micuţă de cockeri spanieli maro cu alb şi aşteptă ca Ross să ii spună că mintea i-o luase razna.

- Să fiu aL. Ross şuieră printre dinţi. E posibil să fie ei₇ presupun. Merită să aruncăm un ochi.

Thomas sări din trăsură înainte ca roţile să se oprească. Se apropie de câini prevăzător, ca şi cum se aştepta în orice moment să descopere că se înşelase. Ajuns suficient de aproape, îi permise unuia să-i miroasă degetele şi înţelese că probabil se înşelase. Nici un mârâit, nici un lătrat. Doar Afrodita împingându-şi botul în mâna lui, cerând să fie mângâiată, Utmă foarte mult dat din coadă din partea amândurora,-Ei, haideţi! Un băiat murdar îşi făcu apariţia din umbre, fluturând o mătură în mână. Thomas îşi îndreptă spatele şi-l privi încruntat, dar băiatul nu se lăsă intimidat. Lasă câinii doamnei Thomas în pace, ii ordonă el.

- Doamna... Thomas, ai zis? Cea mai nefericită coincidenţă posibilă, Doar dacă,.,

- Da. Ea tocmai a intrat în magazin. El făcu semn cu bărbia către uşa din spatele lui. „R. Murray, librar", se citea clar pe sticlă.

-Aşteaptă aici, Ross, strigă Thomas către prietenul lui. Nu o să stau mult.

Deasupra capului său, clopoţelul sună în timp ce uşa se închise în urma lui, forţându-l să înainteze şi mai mult în încăperea călduroasă şi prăfuită. Vânzătorul era preocupat să aprindă o lampă, câci afară începea să se întunece.

- Pot să vă ajut, domnule?

-O caut pe doamna Thomas.

Tânărul căzu pe gânduri.

-Ah, a venit în urmă cu o oră sau mai bine. La etaj, cel mai probabil, dacă încă e aici.

Speranţa incepca să crească în inima lui, în ciuda faptului că ar fi putut la fel de bine să fie oricare altă femeie atât de absorbită într-o carte, incât pierduse noţiunea timpului.

M0 femeie tânără? Cu păr şaten şi ochi care te vor bântui ani la rând?"

El nu reuşi să se forţeze să întrebe.

-Dacă o găsiţi, adăugă vânzătorul în timp ce stinse bucăţica de hârtie cu care aprinsese lămpile, aţi face bine să îi spuneţi că e aproape şase,

- Dacă o găsesc, îi transmit.

într-o parte a magazinului, se vedea o scară abruptă din lemn. "Thomas urcă iute, câte două trepte deodată. La început, nu văzu altceva în afară de rafturi cu cărţi vechi şi noi, proase şi subţiri, mult prea îngrămădite ca el să Lşi pontă da seama de culoarea pereţilor, Câteva volume împrăştiate pe o masă din apropiere, uîutc de rine ştie cc client. Ml inaintă, conştient de fiecare scArţ.ut, jte uită pe după rafturi, dar nu văzu pe nimeni, Apoi. într-un colţ, observă un scaun, şi pe el o femeie înconjurată tîe cărţi, concentrată asupra celei larg deschise în poala i*i

.Era forma gâtului lui Jane, cu siguranţă. Culoarea bogata a părului ei atât de îngrijit aranjat. Cu toate acestea, din cauza umbrelor, îi era greu să fie sigur, Femeia se dezbrăcase de mantia ei şi o aşezase pe spătarul unui ait scaun, Nu era cea cu care o văzuse el ultima dată, dar cu siguranţă gluga îmblănită era a ei...

El se apropie aşteptând ca ea să ridice privirea în orice moment. Dar cartea îi acaparase toată atenţia. Ajuns lângă scaunul eî, el se opri, încercând să îşi dea seama ce citea. Un tratat de chimie... nu. Alchimie? El zâmbi. Bineînţeles.,,

-Măi, mâi, măi. Robin Ratliff, te-am găsit în cele din urmă. Ea înălţă capul şi păru extraordinar de dezorientată, -Thomas?

El întinse o mână ca să o ajute să se ridice şi, după un moment de ezitare, ea îşi puse degetele peste ale lui, Mai multe cărţi alunecară pe podea.

-De ce...? Cum...?

Ea nu părea în stare să întrebe mai mult, însă el se grăbi să-i ofere răspunsurile,

- Fratele tău a trimis o scrisoare la Dunnock, sperând că avea să ajungă la tine. Tatăl tău a aflat unde stai - e pe drum către Edinburgh. M-am temut că ar putea să... F.I tăcu, în timp ce ea îi cercetă chipul şi ochii. El continuă să o ţină de mână. Trebuia să ştiu că eşti bine.

-Nu e„. nu poate fi real. Cum de m-ai găsit aici? -Am văzut căţeluşele afară.

În ciuda confuziei şi a nesiguranţei ei evidente, îi zâmbi, -Câinii mei de pază te-au lăsat să te apropii?

- Da. Ai putea spune că m-au întâmpinat cu bucurie. O strânse de degete, citindu-i surpriza şi amuzamentul pe chip. Cred că singura întrebare rămasă fără răspuns este,., dacă şi tu te bucuri,

- De fapt. zise ea muşcându-şi buzele fără a reuşi să alunge zâmbetul, *eu* am mult mai multe întrebări. Dar mai întâi o să răspund la întrebarea ta.

Spre surpriza şi şocul lui, ea sări în braţele lui, încolâcindu-şi mâinile în jurul mijlocului său şi Upindu-şi obrazul de pieptul lui,

- Mi-a fost dor de tine? Mai mult decât am crezut că e posibil. Instinctele îi spuneau să fie precaut. Faptul că-i fusese dor de el

era un semn bun, dar nu era o promisiune pentru viitor. Drăcuşorul dm mintea lui ii şoptea: „Sârut-o! Află cât de mult". Fie că era înţelept, fie că nu, el ascultă de diavol

.O ridica la propriu în braţe şi o întoarse până când o lipi cu spatele de unul dintre

rafturile înalte. Când ea suspină surprinsă, el o sărută ferm, dar nu impunător, lăsând-o să simtă tandreţea sărutului,

Nerăbdătoare, ea ii răspunse cu mulţi pupid, retrăgându-se de fiecare dată ca şi cum ar fi vrut să se asigure că el era încă acolo, că era real. Apoi îl sărută cu pasiune, strângând mâinile în jurul taliei lui, contopindu-se cu el. Proptindu-se cu o mână de raft deasupra capului ei şi cu cealaltă prinzând-o de şold, el o prinse ca într-o cuşcă. Să îndrăznească lumea să o atingă. Ea era a lui de protejat. Pentru totdeauna.

- De îndată ce trăsura a pornit la drum, mi-am dorit să nu fi plecat din Balisaig niciodată, murmură ea intre sărutări. Am fost atât de fericită acolo. Dar am crezut că... adică, nu am putut să cred că,„

-Erai în stare de şoc, îi reaminti el, aşezându-i o şuviţă de păr.

- Nu puteam să vad o cale prin care să rămân fără a renunţa la independenţa pentru care m-am luptat. M-ain temut că o să renunţ la o parte din mine. Ea făcu o pauză înghiţind în sec, ca şi cum şi-ar fi alungat un suspin, înainte de a continua: însă plecarea m-a dărâmat.

-Totul e încă acolo, te aşteaptă, dacă eşti dispusă să te întorci. Să vii acasă.

-Acasă?

Sărutul ce veni drept răspuns - când delicat, când impunător, atingerea buzelor lăsând loc unui joc al limbilor, apoi devenind iar delicat - fu brusc întrerupt de un scârţâit pe scări, zgomotul obli- gându-i să iasă din fortăreaţa pe care şi-o creaseră,

- Doamnă Thomas? Vânzătorul strigă precaut de pe scară. Totul e în regulă?

-Oh. Oh, da. mulţumesc,

Thomas nu se putu abţine să nu chicotească.

-îmi permiţi să spun că sunt de acord cu ultima ta identitate secretă, doamnă Thomas? îi şopti el la ureche.

Ea duse o mână pe pieptul lui şi scutură din cap - reproşul cel mai gentil posibil.

-Domnul Thomas o să coboare imediat cu două cărţi de împachetat, domnule Smith. ..

Strecurându-se pe sub braţul lui. ea începu să îşi adune lucrurile.

- Nu mi-am luat geanta, aşa că te rog să Smi trimiţi chitanţa,-*Domnul* Thomas?

— Secrete scancfafoase -

Dacă vânzătorul încercase să îşî ascundă uimirea la vestea identităţii bărbatului, atunci eşuă lamentabil. Da, doamnă.
Ea îi făcu cu ochiul şi şopti: - Presupun că e o retrogradare, nu-i aşa, milord? El o privi cu poftă.
-Cu siguranţă, nu, doamnă, zise el şi nu-şi putea aminti un alt moment în care să fi vorbit atât de serios. Nu cred că exista rang mai mare,
Jane îşi reveni în fire şi ea,
-Tatăl meu cu siguranţă o să fie mai mult decât încântat să te convingă de contrariul,
-Nu intenţionez să rămân cât să Îl ascult. Coboară, şi vom pleca în această noapte,
-Nu, Ea aşează două volume grele în palma lui întinsă. Nu mă mai tem de el. Acum şapte ani, am simţit că nu am de ales. Dar nu o să fug de el acum,
Ea îi voTbi pe un ton ferm. Indiferent de cât de plăpândă părea ta exterior, era foarte curajoasă în interior.
-Cel puţin, lasă-ne pe mine şi pe Ross să ne ocupam de el. Ea se opri din îmbrăcatul mantiei.

- Domnul Ross e aici?
- Da, Am venit cu brişcă ta, îi mărturisi el uşor ruşinat, Theo ne-a găsit cai.

Detaliile călătoriei păreau să o uimească mai mult decât prezenţa lui.

- Păi, zise ea, legându-şi gluga sub bărbie, sper că nu aţi zgâriat vopseaua. Acum, coboară, zise şi îi făcu semn către scări. Roagă-l pe domnul Smith să împacheteze acele cărţi. Q să vin în urma ta.

De îndată ce plecară din librărie, vânzătorul încuie uşa în urma lor. Băiatul de pe stradă era şi el încântat să le returneze pe Afrodita şi Atena şi să plece în treaba lui. Thomas îşi pipăi buzunarele în căutarea unei monede, dar Jane fu mai rapidă, scoţând un şiling,

- Poftim, Davy. Fetele au fost cuminţi?

-Mulţumesc, doamnă, Da, doamnă. încuviinţă către Thomas şi îşi scoase pălăria. Par să ţină mult la domnul.
Şi, într-adevăr, căţeluşele săreau adulmecându-l cu nerăbdare, o transformare pentru care el nu avea nici o explicaţie.
Jane zâmbi.
-E un domn destul de uşor de plăcut, presupun, în mod special când are buzunarele pline cu brânză.
Băiatul uimit încuviinţa şi dispăru în timp ce Thomas cercetă strada întunecată. Ross nu era nicăieri,
-Brişcă mea? întrebă Jane, ridicând suspicioasă dintr-o sprânceană.

- Presupun că Ross nu a vrut să stea în frig.

Thomas se ruga ca motivul real să nu fie îngrijorător.
Ea apucă câinii de lesă, dar îl lăsă pe el să care cărţile.

- Nu contează. Camerele mele sunt undeva mai în jos.

Nu apucară să facă decât câţiva paşi, că se auzi zgomotul unui ham, Ross opri în faţa lor.
-Bună seara, doamnă. Mă bucur să aflu că sunteţi bine.
-Ce surpriză plăcută, domnule Ross! Vă mulţumesc mult că aţi bătut atâta drum. Mă simt ca o prinţesă dintr-o poveste, de am inspirat o asemenea misiune de salvare palpitantă. Aţi lăsat taverna Thistle and Crown în mâinile capabile ale viitoarei dumneavoastră soţii, presupun,
-Da, doamnă. Chiar şi în lumina slabă, Thomas îl văzu pe Ross roşind. Acum, dacă Excelenţa Sa vă poate ajuta să urcaţi...

-Oh, mulţumesc, dar nu. Lord Magnus mă va conduce acasă. Este un han la două străzi distanţă. Duceţi caii la grajd şi luaţi o camera pentru această noapte - pe cheltuiala mea, bineînţeles. Atena se smuci neliniştită în lesă, O să discutăm mâine-dimineaţă despre planurile noastre cu privire la înfrângerea dragonului.

- Planurile *noastre?* Dragon? repetă Ross, nevenindu-i să creadă şi ridicându-şi pălăria. Da, doamnă. Cum doriţi. Apoi ii aruncă o privire lui Thomas şi îi făcu cu ochiul. Nu o să te aştept, adăugă cu glas deloc reţinut, aşa cum şi-ar fi dorit Thomas.

Acestea fiind zise, mână caii şi dispăru. Era rândul lui Thomas să se simtă ruşinat.

- Nu aş vrea să crezi, Jane, că i-am zis lui Ross...

Ea îşi muşcă buzele.

-Oamenilor nu trebuie să le spui întotdeauna. Strălucirea neastâmpărată din ochii ei se potrivea cu surâsul ei obraznic. De exemplu. eu nu cred că domnul Ross i-a cerut mâna lui Elspeth Shaw. Şi, cu toate acestea.,. Ah. iată-ne!

Câinii alergară către treptele de la numărul şaptesprezece, aproape smucind lesa din mâinile lui Jane.

-Nu-mi place deloc gândul de a te lăsa aici singură, micuţo, El privi neliniştit dintr-o parte în alta a străzii. Nu avem nici cea mai vagă idee ce are de gând tatăl tău şi nici când e posibil să ajungă,

-Mă tem că mâine o să avem suficient timp pentru vorbit, zise ea, scoţând cheia, Proprietara locuieşte lângă mine şi nu-mi permite să am vizitatori masculini. Descuiată, uşa se deschise larg, iar câinii ţâşniră înainte, târâind lesele în urma lor, Jane urcă două trepte înainte de a se întoarce către el, acum fiind la acelaşi nivel îşi puse un deget peste buzele lui.

-Aşa că, dacă te las să urci în această seară, trebuie să fii foarte, foarte silenţios.

Dorinţa pulsa în interiorul lui. Un gentleman adevărat cu siguranţă ar fi refuzat să urce - ca să nu mai vorbim despre ideea de a rămâne. Cu toate acestea, ea putea fi În pericol. Cum să o părăsească?

Când ea se întoarse pentru a urca restul treptelor şi a intra în casă, el o urmă cu paşii unui spion foarte bine instruit.Capitofui22

Ajuns înăuntru, Thomas făcu o pauză pentru a cerceta împrejurimile; un salon mic, simplu mobilat, şi o sufragerie a cărei masă generoasă era în prezent acoperita cu vrafuri de cârţL Scări, care, cel mai probabil, duceau către dormitor. Totul părea destul de primitor, însă el nu se putu abţine să nu se întrebe de ce o femeie care îşi permitea să închirieze un castel alesese să stea într-un apartament ticsit şi înghesuit din Bdinburgh. Oare măcar o parte din ea sperase că el avea să vină să o caute, în ciuda încăpăţânării de a nega acest lucru?

Jane era ocupată cu dezlegatul câinilor din lesă, pregătin- du-le mâncare şi apă. în cealaltă camera. La fel ca îa Dunnock, pernele lor pufoase erau aşezate în faţa şemineului. Cât timp ele mâncau şi beau apă, Thomas aşeză cărţile, apoi, ca să fie mai silenţios, îşi scoase cizmele şi le aşeză lângă uşă. După care îşi agăţă haina în curier, deasupra lor, şi, peste câteva clipe, Jane îşi aşeză şi ea mantia şi gluga lângă- în cele din urmă, ea încuie uşa, apoi se întoarse către el, zâmbind ezitant.

El îi cuprinse faţa cu mâinile, cercetându-i chipul în lumina slaba a înserării. Ea nu aprinsese nici o lumânare. Cu toate acestea, el citi în ochii ei scânteietori urme de supărare şi îngrijorare. Dacă s-ar fi simţit în stare să vorbească, el i-ar fi mărturisit ce era În inima lui. ar fi implorat-o să arunce pe umerii lui laţi povara pe care o ducea.

însă, dacă se gândea mai bine, acea linişte prelungă avea farmecul ei, sporind nevoia de a-i arăta tot ce simţea pentru ea. Poate, uneori, până şi pentru o scriitoare faimoasă cuvintele nu erau de ajuns, Încet, el o săruta delicat, dar cu pasiune. Apoi îngenunche înaintea ei pe covorul subţire din lână din dreptul uşii. înainte să •nai facă vreun pas, ea trebuia să înţeleagă locul pe care îl avea în inima lui. Ea, uimită, miji ochii când el ii cuprinse mâna şi Îi înconjură degetul care avea în curând să poarte inelul lui, depunând sărutări
pe dâra lăsată de atingerea lui. în cele din urmă, aşeză palma ei pe pieptul lui, îndepărtând atât haina, cât şi vesta, ca nimic altceva în afară de cămaşa subţire să nu-i mai despartă. Simpla unire a mâinilor era suficientă ca un bărbat să-şi declare iubirea pentru o femeie şi ei să fie recunoscuţi în ochii legii scoţiene ca soţ şi soţie.

Dacă ea avea să-l accepte, atunci această noapte avea să fie prima din multele care urmau în viaţa pe care aveau să o construiască împreună, adevărata lor noapte a nunţii.

Ea deschise gura, ca şi cum ar fi intenţionat să vorbească. Vocea unei femei nu ar fi trezit suspiciuni din partea proprietarei, bineînţeles; Jane trebuia totuşi din când în când să li se adreseze câinilor. Dar şi ea părea să simtă puterea acelei tăceri care îi înconjura. Pentru prima dată, până şi Atena şi Afrodita erau tăcute şi, obosite după plimbarea de afară, stăteau ghemuite pe o singură pernă, aproape adormite.

Cu mâna liberă, Jane îşi ridică fusta şi ingenunche şi ea fără a-şi desprinde cealaltă mână de pe pieptul lui. Ridicându-i mâna dreaptă, ea îi sărută palma şi i-o aşeză peste bucăţica de piele dezgolita a sânului ei stâng, unind astfel inimă cu inimă. Apoi, ea privi îndelung în ochii lui şi încuviinţă solemn. *Da.* Un jurământ făcut acum şapte ani.

De acum înainte, ei aparţineau unul altuia. Pentru totdeauna. Când buzele li se întâlniră din nou, el îi simţi inima luând-o la goană şi înţelese că şi ea, cel mai probabil, îi simţea sub palmă pulsul nebunesc, de parcă ar fi alergat un kilometru.

Sau poate 250, fără a şti dacă la final îl aştepta agonia. Acum Însă, simţea gustul dulce al victoriei, buzele ei mişcându-se peste ale lui cu tandreţe, delicatcţe şi, da, iubire.

Când mâna lui începu să se mişte pe pielea ei, alunecând peste claviculă şi jucându-se în micul spaţiu de la baza gâtului, degetul lui mare se opri la marginea de col te ului ei, iar ea ii răspunse înfi- gându-şi degetele în cămaşa lui, trăgându-l de firele de păr de pe piept. Degetul lui mare alunecă mai jos, necăjindu-i areola, apoi atingându-i sfârcul întărit. Săruturile lor deveniră mai pasionale, mici porţii de plăcere, ciocnirea dinţilor când ea deschise gura, abandonându-se în faţa asaltului limbii lui.Fără să insiste prea mult. ar fi putut să o aibă acolo pe podea, iar senzaţia ar fi fost cu atât mai interesantă datorită podelei tari şi reci şi a covorului ponosit. însă noaptea nunţii impunea un pat potrivit ţi cel puţin un strop de blândeţe, nu-i aşa? El se îndreptă de spate, o îndreptă şi pe ea, nedorind să întrerupă sărutul, deşi se văzu nevoit să-şi ia mâna de pe corsajul ci, în ciuda scâncetelor ei dezamăgite, în cele din urmă. el înălţă capul şi o roti spre scări, grăbindu-i urcarea cu o palmă jucăuşă peste fund. Cu toate fustele şi jupele ei, nu ar fi trebuit să simtă mare lucru din atingerea lui, însă dorinţa mocnea în privirea ei, iar ea se repezi să urce scările cu atâta nerăbdare, încât aproape se împiedică.

El o urmă fără ezitare, prinzând-o din urmă îa uşă, când ea se opri, bâjbâind la zăvor, iar el o lipi de cadrul de lemn pentru încă un sărut. Ea reuşi să deschidă uşa în spatele ei şi aproape că se prăbuşiră amândoi în cameră, Dintr-o singură privire, el reperă un lavoar. un dulap simplu, cu mult mai mic decât cel de la Dunnock, şi un pat îngust - de o singură persoană. Sau pentru doi, dacă stăteau unul peste celălalt.

El depuse sărutări pe maxilarul ei, în jos pe gât, până în zona sânilor, bucurându-se de fiecare centimetru al pielii ei moi, apoi o întoarse să-i poată săruta ceafa, un umăr, locurile delicate pe care el observase că ea le masase neliniştită cât timp citise. El începu să-i desfacă rochia. Indiferent de cât de plăcut şi de comod fusese chimonoul ei, în seara asta el urma să aibă plăcerea de a-i îndepărta hainele: prima dată rochia uşoară de lână şi apoi corsetul ei, iar la final cămaşa de mătase, şi cu fiecare pas îşi lăsa mâinile să cutreiere peste formele generoase ale trupului ei pe care tocmai le dezvăluia.

Ea deja gemea de dorinţă până când el termină şi se întoarse cu faţa către ca. ochii ei negri fiind plini de nevoie. îi rămăseseră doar ciorapii, şi ea suspină când el îngenunche ca să-i desfacă jartierele, Thomas observă că ea purta perechea de ciorapi pe care e! o ridicase din zăpadă şi se opri. Modelul urca apetisant de la gambe înspre genunchi. Micuţa lui intelectuală. El îşi trecu o mână peste fiecare picior al ei. câte unul pe rând. bucuros că îşi pctrecuse ultimele sAptămâni lucrând doar cu pana, căci, dacă ar fi avut palmele brăzdate de bătături, i-ar fi zgâriat pielea delicată.

li plăcea să o privească aşa, aproape dezbrăcată, cu excepţia ciorapilor din dantelă care îi cuprindeau coapsclc. O sărută de mai multe ori pe pielea moale a abdomenului, inspirând mirosul ei moscat, Trecu încă o dată cu mâinile peste picioarele ei, peste şoldurile ei.

217

peste fundul ei şi. în cele din urmă, îşi afundă degetele între coapsele ei, jucându-se cu pârul ei creţ de la intrare.

Ea se întoarse, pregătită să-şi desfacă picioarele pentru el şi Im - pingându-se în braţul cu care el o înconjurase. încet, el se ridică, urmărind liniile delicate ale şoldurilor ei, ale spatelui, ale taliei, până la sânii ei. Cuprinzându-i$_t$ el supse pe rând fiecare sfârc generos şi delicat, savurând şi sugând până o auzi gemând înfometată. Era incredibil de senzuală şi de receptivă - într-o zi, curând, ei avea să

o facă să simtă plăcerea şi aşa, apoi avea să o ia de la capăt cu faţa intre coapsele ei. Dar acum, el avea nevoie...

Debcat, o prinse de mâinile pe care ea le încleştase de o parte şi de alta a şoldurilor de când cămaşa ei căzuse pe podea, ca şi cum s-ar fi luptat cu impulsul copilăresc de a se acoperi, de a-şi ascunde frumuseţea de privirea lui. Cu degetele, el îi desfăcu pumnii strânşi, masându-i palmele, şi, la final, sârutându-i urmele ascuţite, sub formă de semilună, lăsate de unghiile ei în pielea moale.

Când simţi că mâinile ei erau moi, flexibile, le aşeză peste pieptul lui, pe sub haină, implorând-o încet, din priviri. „Revendică-mă. Fă-mă al tău, aşa cum eu am nevoie să te fac a mea." Preţ de o clipă, ea ezită, urmărindu-şi mâinile, evitând să-l privească. Apoi, grăbită, îi împinse haina de pe umeri şi în jos pe braţe, dezbrăcându-l şi aruncând-o la podea peste hainele ei. Degetele ei se năpustiră la vesta lui, la nodul lavalierei, la butonii de la pantaloni, toate cedând cu uşurinţă în faţa ei. Cu foarte puţin ajutor, destul de repede şi el era la fel de dezbrăcat ca ea - mai dezbrăcat, căci ciorapii lui nu avură acel efect fascinant ca ai ei asupra lui,

Prima dată îi cercetă trupul cu ochii, apoi cu mâinile - era bine făcut, frumos sculptat, bronzat şi brăzdat cu păr aspru, atât de diferit de al ei. Cu fiecare atingere însă, degetele ei cercetătoare se apropiau de mădularul lui, iar el nu era sigur că se mai putea abţine mult înainte de a o implora să-l atingă, căci niciodată în viaţa lui nu-şi dorise ceva mai mult şi nu fusese mai excitat şi plin de nevoie

.în cele din urmă, degetele ei reci îl înconjurară. Prea mult. Nu suficient, El o sărută pentru a înăbuşi valul de epitete pe care le simţea formându-se pe buzele lui. Duse mâinile pe umerii ei şi o ghidă către pat. Odată ajunşi la pat. el intenţionase iniţial să o întindă, în ultimul moment, se răzgândi şi schimbă locul cu ea, aruncând deoparte aşternutul şi luându-şi fără tragere de inimă mâinile de pe ea pentru a se întinde et cu spatele pe materialul rece, h făcu semn cu un deget, invitând-o să urce deasupra lui de această dată.

în ciuda întunericului din încăpere, el citi surpriza din ochii ei, poate şi un pic de incertitudine. La Dunnock, ea îşi dorise ca el să fie deasupra, să o înconjoare. Ea părea să tânjească după acele mementouri ale forţei lui, ale capacităţii lui de a o proteja. în această seară însă, el voia să-i reamintească de propria ei putere, de propria ei forţă. Deşi se ascunsese în spatele unor nume false şi sub haine de văduvă, el o văzuse, văzuse cât de puternică era de fapt. Acum, ea trebuia să vadă că el era la fel de fascinat de forţa ei. Excitat.

Fix când aproape se resemnase şi era pregătit să rupă tăcerea, să încerce să pună în cuvinte ceea ce simţea, ea duse un genunchi peste marginea patului, se aplecă şi îl sărută. încet, tandru, ea se sui pe el, urcându-se peste şoldurile lui cu coapsele, înconjurân- du-l. întinzându-se între picioarele ei, ea îi ghidă mădularul în vaginul încins.

Doamne, cât de minunat era să o aibă deasupra, să fie călărit de ea, să o vadă căutând plăcerea chiar şi atunci când o oferea. încet, el o cuprinse în braţe, atent să nu-i ştirbească libertatea, oferindu-i timp ca ea să-şi găsească locul. încet la început, apoi repede şi iar încet, ea îşi apăsă sânii de pieptul lui, apoi se ridică aproape În genunchi ca ei să atârne ademenitor în faţa lui. înălţându-şi capul, el prinse un sfârc între buze, trăgând de el în vreme ce pompa în ea, până când el o simţi strângându-se în jurul lui, gemând încet, făcându-l să ejaculeze puternic.

După aceea, ea se prăbuşi peste trupul lui şi rămase nemişcată, greutatea ei fiind cu mult mai liniştitoare decât orice şi-ar fi putut imagina el. El îi ascultă respiraţia înceată şj îşi reaminti de sunetul liniştitor al oceanului. în Dominica, el visase la pace. Chiar îndrăznise, uneori, să viseze şi la Jane. în cele din urmă, acele visuri deveniseră realitate.

La Dunnock, în prima noapte în care făcuseră dragoste, el se forţase să alunge orice gând despre un posibil viitor între ei şi despre ce ar fi putut să le aducă acesta, Dar acum întâmpina cu bucurie aceste gânduri, conştientizarea că *acesta* era viitorul lor; zile leneşe de făcut dragoste, sex rapid şi tăcut în întuneric, momente în care aveau săse susţină unul pe celălalt, împreună în faţa tuturor provocărilor. Incluzând ziua de mâine,„

El zâmbi obosit şi răsuflă uşurat în timp ce strânse mai puternic braţele în jurul miresei saîe, al contesei sale. Inamicii ei nu aveau nici o şansă.

CapitoCuC23

Jane se trezi brusc din cauza unui zgomot puternic ce veni dinspre uşa principală. Pentru un moment, era înapoi la Dunnock, simţind durerea plăcută dintre coapsele ei, mirosul lui Thomas pe perna ei, Agnes cerând să intre pentru a se asigura că Jane era bine. Dar, pe măsură ce starea de ameţeală şi de confuzie dispăru, alungată de ciocănitul insistent al unui pumn lovind lemnul de stejar, ea îşi dădu seama că era în Edinburgh. într-un pat îngust. Singură,

Cercetă grăbită încăperea mică. Rochia şi cămaşa ei de noapte erau agăţate pe bara de prosoape de lângă măsuţa de lavoar. Nici urmă de hainele lui Thomas nicăieri, nici o dovadă a acelei uniuni stranii, silenţioase, cu excepţia semnelor pe care ea le purta pe şi în trupul ei. Nu fusese un vis, atunci. Dar când plecase? Şi unde?

-Bine,bine. Vin!

Se îmbrăcă în chimonoul ei în timp ce câinii începură să urle şi vizitatorul continuă să bată fără încetare.

— Şşşttt, le ordonă ea când ajunse la capătul scărilor, Atena, cel puţin, îi făcu favorul de a se opri şi de a lua în consideraţie ordinul ei înainte de a-l respinge complet. Cine-i acolo? întrebă ea. amintin- du-şi că persoana aflată de cealaltă parte a uşii putea fi tatăl ei. Cum de o părăsise Thomas într-un moment ca acesta?

-Doamna Rutherford, Lasă-mă să intru în acest momentf

Proprietara? Nu trecuse mai mult de o oră de la răsărit. Prevăzătoare, Jane deschise uşa suficient de mult cât să vadă afară.

-Doamnă? O pereche de ochi căprui şi de nasuri albe ţâşniră dincolo de gleznele ei către micuţa deschizătură, pentru a-şi manifesta **nemulţumirea,** cel puţin la fel de vehemente în duşmănia lor faţă **de** doamna Rutherford cum fuseseră cândva cu Thomas. Poate că **animâluţele** aveau instincte mai bune decât crezuse ea.

Deschide uşa, doamnă Thomas

!Ea ridică bărbia pentru a sublinia ordinul, deşi părul ei cenuşiu nu se mifCă deloc. Dacă se gândea mai bine, Jane ar fi prefer.it să dea ochii cu o Agnes care îl descoperea pe Thomas ascunzându-se în dulap.

-Şi fă câinii să tacă, răbufni doamna Rutherford.

Ridicând o căţeluşă sub braţ, Jane deschise uşa larg, uitându-se rapid dintr-o parte în alta a străzii. De cealaltă parte, un bărbat inalt se sprijinea de un stâlp, purtând o haină familiară şi înclinându-se uşor ca şi cum ar fi vrut să-şi ascundă înălţimea. înainte ca ea să-şi dea seama dacă imaginaţia îi juca feste, bărbatul ridică uşor pălăria cu un deget, suficient de mult cât să-i arunce o privire şi să-i facă cu ochiul *Thomas.* Dar cum.,,? Şi de ce...?

El îi făcu semn din cap. determinând-o să se uite mai în jos pe stradă, şi, cu siguranţă, acela era domnul Ross - sau cel puţin asta presupunea ea, căci stătea cu pălăria trasă pe ochi, cu un picior proptit de gardul unui vecin. Se părea că stătuseră de gardă, iar conştientizarea acestui fapt o făcu să se simtă uşurată, un sentiment şi mai bine-venit când închise uşa şi se trezi faţă în faţă cu doamna Rutherford.

Ea stătea în mijlocul salonului, intinzandu-şi gâtul pentru a vedea dincolo de Jane şi în fiecare colţişor posibil.

-Nu ştiu de ce râzi, doamnă Thomas. Mai potrivit ar fi să roşeşti de jenă.

Jane fierbea, gândindu-se la ultima predică a domnului Donaldson.

-Un bărbat a fost astă-noapte aici, continuă femeia. Tn mod clar, împotriva regulilor.

- Poftim?

-Betsy ¡-a văzut cizmele şi haina lângă uşă când a venit diminen ţi să aprindă focul.

Şi, într-adevăr, pentru prima dată, Jane observă că focul ardea în şemineu şi că o tavă era aşezată în mijlocul biroului ei. CtMva deja se servise cu pâine şi gem,

„Un bărbat de talia lui, treaz toată noaptea,,, sunt sigură ră în' buie să i se fi făcut tare foame."

Ea strânse din hune încercând din răsputeri să nu izbucnească în râs.

-Nu am nici cea mai vagă idee despri? ce vorbiţi. doanlilA Rutherford, zise ea când se simţi suficient de stăpână pentru a vorbi. De mult suspectam însă că Betsy are o problemă cu câinii. Poate că doar încearcă să-mi facă necazuri,

Doamna Rutherford privi chiorâş către Atena şi Afrodita şi apoi către Jane,

-Atunci, nu o să te superi dacă mă uit la etaj?

Ceva se trezi în ea - amintirea modului în care mama ei îşi băgase nasul în treburile ei, răceala tatălui, împreună cu un val de revoltă împotriva unei lumi care se considera îndreptăţită să o judece pentru alegerile ei.

- în mod dar, nu, doamnă Rutherford, ii răspunse ea pe un ton suficient de mieros încât să fie enervant. Şi‹ desigur, o să înţelegeţi că eu voi pleca până la sfârşitul săptămânii.

- Păi, acum, doamnă îhomas, nu cred că e necesar, începu doamna Rutherford, pe cel mai liniştit ton posibil, deşi asta nu spunea mare lucru.

Proprietara îşi dorea în mod clar să păstreze un chiriaş care îi plătea o chirie mai mare decât era cazul. Şi. bineînţeles, ea spunea că făcea acest lucru pentru a se asigura că doamna Thomas era o doamnă de calitate.

- Oh. dar este. Jane îşi curbă buzele subţiri într-un zâmbet. Aţi putea fi într-atât de drăguţă încât să îl rugaţi pe servitorul dumneavoastră să-mi aducă cuierele din pod? Astăzi?

- Pâi, pufni doamna Rutherford în timp ce trecu dincolo de ea şi înapoi către uşă, eu doar incerc să ţin o casa respectabilă, doamnă.

-Bineînţeles. Dar eu mă tem ca am terminat cu casele, doamnă Rutherford- Zâmbetul eî fals se transformă într-unui adevărat. Am decis că sunt destul de pregătită pentru un cămin.

Uimită până în străfunduri, doamna Rutherford pufni din nou şi plecă, trântind uşa în urma ei, Jane înainta către camera alăturată pentru a-şi turna o ceaşcă de ceai călduţ în timp ce câinii începură să se liniştească.

Ce se presupunea că trebuia să facă ea acum? Neliniştită, se duse către ferestre, dar, dintr-o privire rapidă, observă că cei doi paznici dispăruseră. Fără tragere de inima, se întoarse la birou. în timp ce sorbea din ceai, despachetă cele două cărţi pe care le cumpărase cu o zi în urmă. Deasupra era cartea lui Boylc, *Experimente şi consideraţii despre culori, cu observaţii despre un diamant care străluceşte în întuneric.* Undeva între aceste pagini era soluţia la problema luminii -_____Susdttttfl *Craifl* ----------—

strălucitoare din cartea *Captiva tâlharului*, Aşezând ceşcuţa pe farfurioară. piti cartea sub braţ şi porni către etaj, pentru a se îmbrăca. Când coborî scările, salonul nu mai era gol.

- Bună dimineaţa, doamnă, o întâmpină Rofis mestecând ce mai rămăsese pe tava de mic dejun şi se grăbi să se ridice.

Thomas, care stătea degajat pe micuţa canapea de lângă fereastră, se ridică şi el,

-Acum, fâtuco, sper că te-ai odihnit noaptea trecută, îi zise el şi îi făcu cu ochiul, Ross afice că nu m-a auzit când m-am întors aseară, dar nu mă miră, nu ştiu cum ar putea să audă ceva prin sforăitul ăla infernal.

- Da, m-am odihnit bine, Jane reuşi să nu roşească, în ciuda fierbinţelii ce o copleşea. Am avut o noapte remarcabil de liniştită.

Thomas râse şi privi către prietenul său. care ridicase sceptic din- tr-o sprânceană, şi îşi ascunse repede râsul tuşind.

-Acum însă, speram să fim norocoşi şi să-l în trecem pe tatăl tău în drumul către Edinburgh şi, din câte se pare, am reuşit şi am ajuns înaintea lui, La mustaţă, Ross a fermecat-o pe soţia hangiului, şi aceasta i-a permis să se uite în registru în această dimineaţă, iar el a văzut că un domn J. Quayle a ajuns aseară târziu. A furat ultima scrisoare pe care i-ai trimis-o fratelui tău, aşa că ştie exact unde poţi fi găsită. Mă aştept să-l vedem venind În orice moment.

Ea tresări, ca şi cum cineva aruncase cu apă rece pe ea. Thomas se apropie, îi luă mâna într-a lui şi o conduse, ajutând-o să coboare ultimele trepte. Şi, după ce ea coborî de tot, el continuă să o ţină de mână.

- Ce facem acum? întrebă ea.

-Tu te dud la etaj şi aştepţi. Eu şi Ross o să ne ocupăm de el când ajunge.

Preţ de un moment, Jane nu rosti nici un cuvânt.

- Să vă ocupaţi de el?

-Să-l convingem să se întoarcă de unde a venit şi să te lase în pace. ii explică Ross.

Ea trecu cu privirea de la un bărbat la celălalt. Putea să intuiască exact ce fel de metode de convingere aveau ei în minte,

- El se aşteaptă să mă găsească singură. Nu o să intre **niciodată** pe uşă dacă vede doi bărbaţi gata să sară la el,

-Păi, avem un plan.-Oh, acum, Magnus, putem să fim un pic serioşi cu toate astea? interveni Ross, aparent neliniştit.

Sttrefc scandafoasc -

-Daci eşti drăguţă, fătuco, zise Thomas zâmbind şiret, adu ne chimonoul âla ai tău şi orice pălărie, dacă ai.

Jane clipi uimita.

-Ross, care e cel mat mic de înălţime din noi doi, va sta aici la masă, purtând chimonoul şi pălăria, cu spatele la salon. Când tatâl tău o să bată la uşă, eu o să deschid. El o să vadă pe cineva despre care va presupune că eşti tu şi o să intre, şi aşa o să-l păcălim, înţelegi?

Buzele lui Jane zvâcneau.

-Domnul Ross o să se îmbrace cu hainele mele?

-Nu ai zis nimic despre nici un chimonou, Magnus. protestă el,

- Nu, deloc. Doar o să-şi aşeze chimonoul pe umeri şi o să se dezbrace rapid de el în momentul în care cu am închis uşa.

Părea un plan destul de elaborat doar pentru plăcerea de a-i spune tatălui ei să plece - o plăcere ia care ea nu avea să participe, dacă înţelesese lucrurile corect. Dar avea încredere în Thomas, care din gesturi şi din cuvinte părea să privească toată întâmplarea ca pe o glumă, deşi, din când în când, ea întrezărea şi altceva în privirea lui.

- O să urc să vă aduc ce vă trebuie.

O oră şi un sfert mai târziu, ca stătea pe marginea patului, prefă- cându-se că citeşte tratatul lui BoyJe, vcchi de un secol şi jumătate, despre culoare şi lumină, dar, în fapt, mai mult se juca cu coperta ponosită şi urmărea jocul de lumini al razelor pe pereţii de un verde pal. Când, în cele din urmă, auzi un ciocănit la uşă, aproape că scăpă cartea din mâini. Aşa cum sperase, câinii erau mult prea preocupaţi de oasele pe care ea li le dăduse, mârâind unul la altul, din când în când, de dragul jocului. Ea se grăbi să ajungă la uşa camerei ei şi o deschise suficient de mult încât sA audă vocile de la parter: vocea destul de piţigăiată a domnului Ross, care încerca pe cât posibil să **folosească** un accent englczese, invitându-l pe tatăl ei **să** intre, tonul mai puternic şi pătrunzător al lui Thomas, care îi porunci tatălui ei să lase deoparte bastonul,

închizând uşa în urma ei. se grăbi să coboare treptele, ajungând în salon chiar în momentul în care Thomas îl \intuise pe tatâl **ei** la podeah **suindu**-sc cu genunchiul pe pieptul lui şi apâsându-l cu bastonul pe gât.

Tatii ci părea mai bătrân, bineînţeles, deşi nu părea fragil, părul lui ţa ten fiind presărat cu fire albe. Acum, era roşu îa faţă şi saliva puternic, în timp ce se grăbea să scuipe tot felul de epitete la adre sa atacatorului lui. Orice simţea ea în acel moment nu era milă. Domnul Ross, care era lângă cei doi, cu vătraiul ridicat în mână, ar fi părut mai ameninţător daca ar fi reuşit să se descotorosească de pălărie, aşa cum **reuşise** să scape de chimonou. Ea inaintă.

-Aşteaptă!

~ Jane. Thomas vorbi în acelaşi timp cu tatăl ei. Domnul Ross încercă să o împiedice să se apropie, dar ea se strecură cu uşurinţă dincolo de el,

-Trebuie să vorbesc cu el, îi zise ea delicat lui Thomas, al cărui chip era transfigurat, aşa cum ea nu îl văzuse niciodată. Faţa lui nu arăta ca a unui bărbat care îşi petrecuse timpul relaxându-se pe plaja în Indiile de Vest. Dă-i drumul!

El avu nevoie de minute bune ca să conştientizeze ce îi ceruse ea. dar, în cele din urmă. se ridică, strângând cu putere bastonul în mână şi permiţându-i tatălui ei să se ridice la rându-L

- Jane. Ei privi cu reproş către cei doi bărbaţi înainte de a se concentra asupra ei, Mă aşteptai.

Involuntar, ea făcu un pas în spate,

-Am primit o scrisoare de la Jonathan.

-Ah. da. Acel tânăr bun de nimic.

- Destul! Eu am fost subiectul preferat al nemulţumirilor şi al injuriilor tale ani la rând, Nu-ţi permit să-l abuzezi şi pe frateîe meu. De fapt, cred că e timpul să asculţi. El o privi cu ochii mijiţi, dar o lăsă să continue. Cu şapte ani în urmă, ai spus că sunt moartă pentru tine, Mi-ai ordonat - deşi eram o fată de doar 17 ani - să plec din casa ta. Totul din cauza unei poveşti pe care eu o scrisesem, care nu ţi-a plăcut şi cu care nu ai fost de acord. Acum. din ce inţeleg. te consideri îndreptăţit să primeşti o parte din ceea ce eu am câştigat cu acele cuvinte - cuvintele ***melc.***

-Eu am angajat-o pe guvernanta la, nu-i aşa? Interveni el li» ţi-am cumpărat cărţi şi hârtie şi...

-Să nu îndrăzneşti să pretinzi că rnsii educat pentru binele meu. **Ai** făcut asta doar ca sA te asiguri **că** aveai **o** fiică uşor de **măritat.** Scopul tău **a** fost înLotdeaun.i să scapi de mine. Nu ţi-a păsat de mine deloc. Prosteşte, ea se gândise că el avea să încerce să neg»'-Dar ci nu rosti nici un cuvânt. MS intimidai atunci. Nu o să mai faci asta niciodată. Aşa că iată răsplata pentru investiţia ta. Ea aruncă spre c) un ciorap de lână negru - ultimul articol de îmbrăcăminte din setul hainelor ei de văduvă - în care vârâse câteva monede. Ele zornăiră când aterizară la picioarele lui. Trei şilingi şi unsprezece penny. E o recompensă generoasă pentru valoarea hârtiei şi a ccr- nelurilor pe care le-am folosii pentru a-mi compune primul roman, a cărui copie ai aruncat-o în flăcări. Sper că o să ţi se pară o ofertă generoasă pentru călătoria ta. Nu o să primeşti nici un sfanţ în plus.

Ross râse în timp ce porni către tatăl ei,

-Acum, n-ai auzit ce a spus domnişoara? Cred că este timpul să pleci.

încruntându-se, tatăl ei întinse mâna după baston. Thomas, al cărui chip părea să fi fost sculptat din granit, îl ţintui cu privirea în timp ce rupse în două bastonul de parcă ar fi fost o crenguţă.

-Nemernic scoţian ce eşti! Cum îndrăzneşti să mă abuzezi şi să îmi distrugi proprietatea? Presupun că ţi-ai pus mâinile şi pe fata mea, nu? Eu o să...

-Acest nemernic scoţian este contele de Magnus, îi explică Ross calm, şi, dacă tu ai fi măcar pe jumătate la fel de inteligent ca fiica ta, ai ieşi pe uşă înainte ca el să folosească ce a mai rămas din acel baston pe spinarea ta.

Acea ameninţare, deşi rostită cu glasul gros cu accent al lui Ross, păru să ajungă cu adevărat la tatăl ei dincolo de furia lui. Blestemând, el lovi cu piciorul ciorapul înnodat şi ieşi. Tremurând, ea se prăbuşi pe canapea. Ross ridică diimonoul şi îl aşeză grijuliu pe umerii ei. Thomas cercetă capetele cioplite ale bastonului,

-Ar fi trebuit să rămâi la etaj, Jane, şi să mă laşi pe mine să mă descurc cu el.

-Să te las să îl snopeşti în bătaie, nu? zise ea, uimită să audă veselia din propriul glas.

Se simţea eliberată, ca şi cum o povară enormă se ridicase de pe umerii ei, una pe care nu fusese conştienta că o purta.

-Măcar atât să fi făcut, recunoscu el, îmbunându-se, în cele din urmă. Ochii lut păreau să strălucească din nou. Ca să te protejez, domniţă, trebuie să mă laşi să o fac.

-Ai făcut ceva cu mult mai important, Thomas, M-ai salvat de mine însămi, de ceea ce puteam deveni. Eram atât de prcocupată să

Susrtmia ***Craig***

demonstrez că mă pot descurca de una singură, încât aproape am uitat de ce trăiesc. încât aproape am uitat ce înseamnă să iubeşti. Acum, du-mă acasă, îi ceru ea, îmbrăţişându-l. Acasă la Balîsaig.

Câteva clipe mai târziu, Ross tuşi discret. Jane s-ar fi retras, de dragul regulilor de etichetă, dar Thomas o strânse puternic în braţe.

- Presupun că o s-o iei cu tine în brişcă, nu? întrebă iritat Ross, -încă eşti îngrijorat că o să mergi pe jos? îl necăji Thomas. Nu, o

să angajez o trăsură pentru doamna mea.

-Şi să îl las pe domnul Ross să meargă cu brîşca mea? Nu prea cred.

Thomas chicoti încet.

- Prea bine, atunci. Ross poate călători confortabil în trăsură. Cu Atena şi Afrodita.

-Nu, Magnus. Nu cu câinii. Nu aşa ne-am înţeles, protestă el. Dar ea era mult prea preocupată să îl sărute pe Thomas ca să îl mai audă.

CapitoCuC24

Cu cât se apropiau mai mult de Balisaig» cu atât Jane devenea mai tăcută. Thomas presupuse. Ja început, că era vorba despre disconfort; călătoria era obositoare şi, deşi se bucuraseră de o vreme surprinzător de bună, era, totuşi, destul de rece pentru a călători într-o trăsură deschisă, indiferent de cât de bine îmbrăcaţi erau.

Ar fi trebuit să insiste ca ea să călătorească într-o trăsură închisă, cu toate cuierele şi cu câinii ei, şi ar fi trebuit sa îl ia pe Ross cu el în brişcă. Sau poate că ea se gândea îngândurată cum să rezolve problema intrigii. Ha îi explicase noaptea trecută, pe parcursul cinei pe care o luaseră într-un han de pe drum, că informaţiile din cărţile vechi pe care le studiase la librăria în care el o găsise puteau fi o posibilă soluţie pentru dilema ei, dar că încă încerca sa vadă cum putea să potrivească toate piesele. Poate că cel mai apăsător lucru era că el se temea că pe ea o preocupa ceva care nu era aşa uşor de rezolvat.

Cu coada ochiului, el o urmări privind dintr-o parte în alta - când spre orizontul stâncos, pietros, când spre covorul verde şi moale de la marginea drumului, care se întindea peste câmp, acoperind pământul, ca o promisiune a primăverii ce avea să vină, când spre crupele cenuşii ale cailor care îşi vedeau de drum.

Soarele abia dacă se mai zărea pe cer, iar auriul şi albastrul du- pă-amiezii se transformară încet în portocaliul şi movul apusului. Aveau să ajungă la Dunnock înainte de căderea nopţii. Brusc, ea tresări, ca şi cum ar fi ajuns la o concluzie. Aşteptându-se ca ea să anunţe că, în cele din urmă, găsise o modalitate ca personajele ei să trăiască fericite până la adânci bătrâneţi, el rămase perplex când o auzi.

- Să ştii că refuz să renunţ la munca mea după ce ne căsătorim.

Surprins, trase de frâie şi încetini caii. Fluierând încet. îi făcu să meargă la pas, după care se întoarse spre Jane,

Dar cine ţi-a cerut aşa ceva?încă rigidă, ea se întoarse prevăzătoare catre ***el*** -Mi-am dat seama că noi nu am discutat despre... pe sub pătura dtn poală, ea desena cercuri neliniştită, un gest care putea fi interpretat 1n atât de multe feluri. Dar m-am temut că s-ar putea ca tu să nu crezi că e potrivit pentru contesa ta să...

- Din câte se pare, nu cred că o cunoşti prea bine pe contesa mea. aşa că o să-ţi spun doar că domniţa mea gândeşte şi face ce vrea. Eu nu prea sunt interesat de etichetă, dacă despre asta e vorba.

Ea analiză răspunsul lui preţ de câteva clipe. Tropăitul cailor răsună puternic în liniştea care se aşternuse.

-Totodată, o să te căsătoreşti cu o femeie care are o avere substanţială. Deşi legea spune că tot ce am va fi al tău.

-Da, recunoscu el. O prostie, dacă mă întrebi pe mine, dar nu pot să schimb Legea de unul singur, domniţă. Tot ce pot să îţi spun este că intenţionez să angajez un avocat care să întocmească hârtii care să arate clar ce este al tău şi care să cuprindă ce consideri tu. El mută frâiele dintr-o mână în alta, folosindu-se de mâna liberă pentru a se întinde către mâna ei pe sub pătura grea de lână din poala ei. Poate şi pentru copiii noştri dacă tu vrei, zise el strângând degetele în jurul pumnului ei. Aplecându-se în faţă suficient de mult pentru a se uita dincolo de marginea glugii ei îmblănite, el o văzu îmbujorându-se şi zâmbind uşor.

- Crezi oare că într-o zi vor a fia adevărul şi îşi vor dori ca moştenirea lor să fi venit dintr-o sursă mai respectabilă?

- Şi pot să te întreb cine o să crească aceşti copilaşi în aşa fel încât să nu aibă nici măcar mintea dată de Dumnezeu unei gâşte?

Asta o făcu să râdă, râsul acela drăgălaş care îi plăcea lui atât de mult. El îi strânse degetele din nou.

-Ce e mai respectabil decât o carte care-i face pe oameni fericiţi?

-Crezi că,„? Se simţea speranţa din vocea ei, deşi încercă să o ascundă atunci când vorbi din nou. Bineînţeles, nu cred că ai găsit volumul din Mireasa *riecrotnantului* pe care ţi l-am lăsat,

-L-am găsit, deşi nu din prima. Am avut nevoie de câteva săptămâni înainte să îmi adun forţa de a intra în biroul tău.

Asta păru să o surprindă.

-Oh- Ai apucat să termini povestea?

- Nu încă. După cum poate îţi aminteşti, trebuia să mă ocup prima dată de povestea mea şi să îmi asigur finalul fericit.

Ea înclină capul într-o parte.

-Dacă nu ai citit-o, de unde poţi fi atât de sigur că povestea Opheliei şi a lui Ruthveyn se termină cu bine?

-Păi, m-am gândit că familia ei şi-ar putea dori să o îndepărteze de Ruthveyn, şi atunci beţivanul acela nefericit ar fi fost tentat să arunce cine ştie ce vrajă ca să îi transforme pe toţi în piatră, inclusiv pe el... Se aplecă un pic mai mult, încercând să-i vadă expresia. Dar apoi mi-am dat seama că, dacă ar fi fost pedepsiţi pentru că se doreau unul pe celălalt, dacă ai fi transformat povestea lor într-o tragedie, atunci cititorii tăi nu ar mai fi fost atât de înnebuniţi după poveste. Iar acei critici înţepaţi şi trufaşi nu ar fi fost nici măcar pe jumătate la fel de nemulţumiţi de tine,

Eliberându-şi o mână, ea împinse gluga un pic pe spate şi se întoarse către el cu ochii mari, strălucitori, ca şi cum altfel nu ar fi putut să înţeleagă ceea ce el tocmai îi spusese. Ca şi cum nu privise niciodată lucrurile în acel mod.

-Sunt mândru de tine, fâtuco, spuse el. Şi, dacă vom fi binecuvântaţi cu copii, şi ei vor fi mândri. Singurul meu regret este că reputaţia lui Robin Ratliff se bazează atât de mult pe misterul persoanei lui. Mi-ar plâcea teribil de mult să pot striga în gura mare adevărul din turnul de nord al castelului Dunnock, ca toată lumea să ştie ce ai făcut.

Ea râse uşor,

- Din turnul de nord? Şi cine te-ar auzi? Poate e vreo creatură care sălăşluieşte prin adâncimile lacului?

- E posibil să fie, insistă el, fâcându-i cu ochiul. Dar să luăm fiecare poveste fantastică pe rând, Mai întâi, trebuie să-i faci pe acel tâlhar şi pe domniţa lui - care e numele ei?

-Allora.

-„ Să iasă din acea peşteră strălucitoare vii şi nevătămaţi. Şi ce au găsit acolo?

-O bijuterie rară foarte strălucitoare.

-Extrem de valoroasă, presupun.

Chiar mai mult de atât, recunoscu ea râzând din nou. Şi ai dreptate. Domnul Canfield abia aşteaptă să primească manuscrisul complet, Când ajungem]a Balisaig, primul lucru pe care trebuie să îl fac este să **scriu** sfârşitul şi să trimit cartea.El ridică mina de pe a ei pentru a-şi scoate mănuşa şi pentru a şi aşeza mâna pe genunchiul ei.

-Primul lucru? Mărturisesc că eu aveam altceva în minte pentru prima noastră noapte la Dunnock în calitate de soţ şi soţie.

-Soţ şi soţie? întreba ea aparent sceptică, foindu-se uşor sub atingerea mâinii sale. Eu ştiu ce eTa în inima mea când am îngenuncheat amândoi şi ne-am unit mâinile în Edinburgh- Dar nu cred că legile scoţiene de căsătorie sunt chiar atât de relaxate. Nu pot să stau cu tine la Dunnock până când nu suntem cu adevărat căsătoriţi, Şi, dacă nu s-a schimbat nimic între timp, în Balisaig nu există preot.

- Pregăteşte-te. fătuco! Pe suh pătură, el o trase de fustă, ridicân- du-i'O. Am o surpriză peniru tine.

Ea tresări în timp ce degetele lui atinseseră pielea moaie a coapselor ei.

-ThomaSj îl certă ea. Dă-mi frâielel

- Da? o necăji el. Vrei să ai toată atenţia mea?

-Categoric Altfel, o să ajungem amândoi într-un şanţ. Suspinând îndelung, aparent iritată, ea se întinse peste trupul lui şi cu mâna dreaptă apuca fratele în timp ce pe sub pătură îşi desfăcu picioarele, invitându-l în locul ei intim.

-Aceasta încă este brişcă mea, Nu te las să mi-o strici,

Când Thomas se întoarse şi o sărută pe creştet, Janc, care dormea pe umărul lui, refuză să se trezească. El îi împinse cu bărbia gluga pe spate, iar ea simţi aerul rece al nopţii mângâindu-i chipul.

-Se vede micul Balisaig în faţă, fătuco,

-Mmm?

Somnoroasă, ea îşi afundă capul mai tare în culcuşul de la umărul lui.

-Cel mai bine e să te trezeşti, altfel o să dormi la nunta noastră.

Acele cuvinte reuşiră să o trezească, -Nuntă?

-Da, Şi iată surpriza tafÎn cele din urmă, ea înălţă capul şi clipi somnoroasă la micuţele raze de lumină care străluceau în întuneric. Erau prea mici pentru a fi ferestrele din sat, clipoceau şi străluceau precum stelele. Spre deosebire de vizitiul trăsurii de poştă, Thomas încetini caii atunci când ajunseră la cotitură şi intrară în Balisaig, chiar la est dc magazinul spiţerului.

Străluceau lumânări de-a lungul drumului, încălzind mâinile şi iluminând chipurile tuturor sătenilor Domnul şi doamna Abernathy le făcură voioşi din mână înainte ca ea să se aplece ca sá îi spună ceva micuţei Mary MacIntyre, care încuviinţă şi începu să alerge de-a lungul drumului, înaintea cailor. De cealaltă parte, Elspeth Shaw stătea în faţa tavernei Ihistle and Crown înconjurată de membrii familiei ei, fiecare cu câte o lumânare aprinsă în mână, în semn de bun venit. Mai în faţă erau şi alte chipuri familiare, Doamna Murdoch şi Dougan. Chiriaşii de la Dunnock, Oricine şi, aparent, toata lumea care considera „acasă" această parte din Ţinuturile înalte.

în timp ce ea şi Thomas treceau, toţi Îi salutau şi aplaudau şi rămâneau în urma briştii, ghidându-i către micuţa casă a familiei Campbell, unde Ross îi întâmpină. Ajunsese în Balisaig înaintea lor? Ea mai că se gândea că, poate, încă visa.

-Şi iată-ne, anunţă Thomas, oprind caii şi sărind jos, întorcân- du-se ca să o ajute să coboare.

- Eu nu... Între zâmbete şi multe reverenţe, ea încercă să alunge starea de somn şi să îşi aşeze câteva şuviţe de păr pe sub glugă. Ce se întâmplă?

- Nunta dumneavoastră, doamnă Higginbotham,

Doamna Abernathy şi doamna Murdoch o înconjurară, fiecare pe o parte, şi luând-o în braţ o conduseră către casă. Ross îl prinse pe Thomas într-o strânsoare de fier şi îl târî în direcţia opusă. Salonul familiei Campbell era gol.

-Nunta mea? repetă Jane uimită.

- Oh, da. 0 să vezi. Doamna Abernathy, având o strălucire aparte în privire, se întinse ca să-i dezlege gluga lui Jane,

-Oh, nu, protestă Jane, scuturând din cap când doamna Abernathy încerca să-i dea gluga jos. Părul meu arată, probabil, îngrozitor,

Cocul ei, în mod obişnuit strâns, alunecase puţin şi mai multe şuviţe îi gâdilau faţa.

- Nu cred că a arătat - sau că tu ai arătat - mai frumos vreodată, insistă doamna Murdoch. Stilul mai relaxat ţi se potriveşte. Oh. cât mi bucur că te-ai întors, U zise ea luând mâinile lui Jane în mâinile ei noduroase,

- Şi eu mă bucur că sunt aici, recunoscu Jane, îmbrăţişând-Q pe bătrâna servitoare.

Nu mai avea de gând să ţină lumea la distanţă.

Un ciocănit la uşă o determină pe doamna Abernatby să încheie pregătirile: să-i scoată mănuşile lui Jane,

-O să vezi, Îi promise ea, eliberându-i mâinile şi conducând-o din nou afară.

Oamenii din Balisaig, toţi zâmbitori, stăteau încolonaţi, iluminând cărarea care ducea spre fierărie. Deşi era un spaţiu deschis prin care aerul nopţii pătrundea, focul îl făcea să fie un adăpost primitor. Mirosurile puternice de turbă, de haine de lână umede şi de fier ruginit se amestecau cu aerul nopţii. O mică mulţime ii aştepta acolo - doamna Campbell era aşezată într-un scaun din apropierea focului, ţinându-le în poală pe Atena şi pe Afrodita proaspăt spălate şi dichisite, cu codiţe care le adunau blâniţa de pe ochi atent legate cu fundiţe roz. Davina stătea devotată lângă viitoarea ei soacră, Ross şi The o Campbell stăteau de o parte şi de alta, zâmbind şiret. Şi Thomas era îmbrăcat într-un kilt.

Ea ridică mâna la gură pentru a-şi ascunde zâmbetul. De asta îl grăbiseră.

Oh. dar cât de bine i se potrivea, picioarele lui puternice fiind uşor vizibile între tivul kiltului şi capătul cizmelor. Contele de Magnus. Stăpânul de la castelul Dunnock. Războinicul din Ţinuturile înalte al viselor ei.

Doamna Abernathy o împinse către el, şi ea întinse mâna către mâna pe care el deja o întinsese către ea. Micuţa mulţime dădu năvală în fierărie în spatele ei.

-Am avut o idee bună în acea noapte în Edinburgh, îi zise Thomas încet. Doar că aveam nevoie de martori.

Apoi se uită în spate către mulţimea adunată şi râse.

«.tu

Ea râse la rându-i, simţind bucurie şi iubire undeva În adâncul ei, într-un loc ce fusese închis prea mult timp. Doamna Murdoch scoase o bucată de pânză albă şi i-o înmâna domnului Campbell, care luă mâinile lui Jane şi ale lui Thomas. împreunate, şi începu să le lege una de cealaltă.

Un ritual al legământului? Realizat de către fierarul satului? Mai auzise de aşa ceva, bineînţeles, dar nu la asta se aşteptase când Thomas îi pomenise despre nuntă,

- E... legitim? şopti ea către el.

- Pe deplin, o linişti Thomas, Dar am un prieten din Glasgow care a fost de acord să vină în Balisaig să fie preotul nostru. El poate să oficieze cununia dacă preferi să aşteptăm vreo două săptămâni.

Să aştepte? Ochii lui străluceau ca pentru a-i aminti ce făcuseră cu câteva nopţi în urmă. Sau ce făcuseră în trăsură cu o oră în urmă.

Însă ea rătăci cu privirea către micuţa - hmm. nu prea micuţa - adunare. Lumânările încă străluceau în întuneric, iluminând feţele voioase ale oamenilor care o întâmpinaseră. Care deveniseră prietenii ei. Care transformaseră Balisaig într-o casă pentru ea atunci când crezuse că nu urma să aibă vreo casă vreodată. Care erau dornici să o vadă acum devenind contesa lor. Privi din nou către Thomas, care o urmărise, cu o expresie fermecătoare de amuzament şi afecţiune. Ridică din sprâncene, în aşteptarea unui răspuns.

-Să aşteptăm? zise ea cu voce tare. Ce să aşteptăm? Nu va fi niciodată un moment atât de potrivit, ca desprins dintr-o poveste, ca acesta, Lord Magnus.

Mulţimea începu să aplaude şi îi acoperi următoarele cuvinte, astfel încât doar cei din apropierea ei reuşiră să o audă.

-Şi nu aş putea să te iubesc mai mult decât te iubesc în acest moment,

-Atunci, e clar, zise domnul Campbell, aşezandu-le mâinile împreunate pe nicovală şi acoperindu-le cu mâinile lui.

Da, admise Thomas, aplecându-se către ea şi oferindu-i un Sărut perfect scandalos. Şi. după şapte ani de aşteptare, sigur nu am să te iubesc vreodată mal puţin

.(Epifog

Privind către o pagină albă - cu tocul pregătit, deşi nici un cuvânt nu voia să vină Thomas se întrebă cum de reuşea Jane să facă asta din nou şi din nou. Cartea *Captiva tâlharului* încă era extrem de căutată şi dispărea repede de pe rafturile librăriilor, iar ea deja lucra la următoarea, *Prizoniera piratului.*

Prefăcându-se cufundat în gânduri, el privi prin încăpere. Foarte puţine se schimbaseră de când transformaseră biroul lui Jane în biroul lui Lady Magnus, deşi îi ceruse ajutorul lui Dougan pentru înlocuirea pe ascuns a canapelei nesuferite cu geamăna sa mult mai confortabilă, din conac. Fratele lui Jane, Jonatban, care acceptase cu bucurie postul de intendent la Dunnock şi care avea în curând să locuiască în conac, nu trebuia să fie alertat cu privire la acea schimbare.

în apropierea şemineului gol stăteau pernuţele şi jucăriile Atenei şi ale Afroditei, deşi, în acest moment, câinii se jucau cu Jane, care îngenunchease pe covor pentru a le pieptăna blana lucioasă. Ele continuau să tolereze prezenţa lui Thomas în casa lor, deşi el întotdeauna avea în buzunare bucăţele de brânză, pentru orice eventualitate.

-Cum merge cu scrisoarea, dragul meu? întrebă Jane fără a-şi lua ochii de la ceea ce făcea,

Thomas privi din nou foaia albă şi oftă prelung. -Nu pot să o fac, fătuco. Asta e ce vrei să auzi? -Nu vrei ca generalul tău să ştie că te bucuri de viaţa de civil? Cât de bine merg lucrurile la Dunnock şi în Balisaig? Ea se roti pentru a-l cerceta peste umăr. Ultimul lui ordin a fost să vii aici, Thomas. Ştiu că ai renunţat la brevetul tău, dar cu siguranţă merită sâ~i trimiţi o scrisoare în care să-i povesteşti tot ce s-a întâmplat de atunci -Dar ţi-am zis, sunt sigur că ştie, chiar dacă nu i-am spus eu, -Oh, thomas.

Ea scutura din cap, se ridici de pe podea şi îşi curăţă fustele de blană. De la nunta lor, **ea** continui şi îşi poarte părul bogat într-un coc confortabil la ceafă, cu **câteva** şuviţe unduindu-se pe lângă urechile şi gâtul ei. Stilul eî mai sobru il tentase întotdeauna să-i scoată agrafele din păr şi să il elibereze, dar acesta era cu mult mai ademenitor, făcându-l să-şi imagineze cum arăta ea cu pirul ciufulit.

-Ştiu că mi-ai spus că este un fel de părinte al spionajului.

Ca de obicei, ea rosti ultimele cuvin te în şoaptă, deşi în apropiere erau doar câinii. El cântărise bine dacă şi cât de mult să-i povestească despre timpul petrecut în armată, despre anii din Dominica, Dar în cele din urmă decisese că nu mai voia să aibi secrete, deşi nu mai putea să scape de obiceiuri precum vigilenţa şi atenţia care îi asiguraseră supravieţuirea - lui şi altora -. obiceiuri de care viaţa lui depinsese. Mişcându-se ademenitor, Janese apropie de birou, trecu de el şi puse o mână pe umerii lui, după care pufni privind pagina goală din faţa lui,

- Dar, Thomas, cum ar putea el să ştie ce se întâmplă aici?

~Nu ştiu cum. Dar cu siguranţă ştie.

Din ce în ce mai convins că generalul Scott ştiuse exact pe cine şi ce avea să găsească Thomas când ajunsese la Dunnock, el era convins că nu era nevoie de o scrisoare ca bărbatul să afle detaliile evenimentelor şi cu atât mai puţin despre întâmplările obişnuite de aici. Dacă i-ar fi scris pe larg despre nunta pitorească şi micuţă de la biserică sau despre îmbunătăţirea stării de sănătate a domnului Shaw şi a piciorului acestuia, despre numărul cu mult mai mare decât în mod normal al mieilor zburdalnici şi al vitelor cu părul cârlionţat cu care fermele Dunnock fuseseră binecuvântate în acea primăvară sau despre ceainăria lui Eispeth şi a doamnei Abernathy, poziţionată fut lângă tavernă, unde doamnele din sat se puteau aduna - nimic din toate acestea nu ar fi fost o noutate pentru **domnul** general. De asta era sigur.

- Păi, zise ea, urcând cu un deget pe obrazul lui şi în jurul **urechii,** pot să mă gândesc la un lucru pe care nu are cum să-l ştie.

-Oh, da? Şi care ar fi acesta, fâtuco? întrebă el, uitându-se sceptic la ea.

Drept răspuns, ea îi smulse pana dintre degete şi o aşeză deoparte, apoi îi luă palma şi i-o puse pe abdomenul ei, Trecu un **minut**hun până când el conştientiză înţelesul gestului ei. Apoi se ridică, îmbrăţişând-o strâns, uitând de scrisoare,

-Un copil? Jane, iubirea mea, domniţa mea, eşti sigură?

Până la urmă, erau căsătoriţi de doar câteva săptămâni.

Ea îşi lipi obrazul de pieptul lui şi încuviinţă.

- La fel ca generalul tău. nu-ţi pot spune de unde ştiu, dar ştiu, îi zise ea, iar el îi simţi zâmbetul din glas. Pur şi simplu, ştiu.

El o sărută pe creştet, inspirând parfumul ei dulce - nu de fiori de iasomie, ci mirosul sălbatic şi proaspăt al primăverii scoţiene. Ea purta în pântece copilul lui, copilul lor.

O familie. O casă. Toate lucrurile de care amândoi îşi imaginaseră că nu aveau să se bucure vreodată. Şi acum, aveau să fie ale lor. Împreună.

Generalul Zebadiah Scott aruncă scrisoarea pe biroul lui enervant de gol - căpitanul Collins făcuse curăţenie din nou - şi se sprijini de spătarul scaunului.

Eşuase din nou în îndeplinirea îndatoririlor lui faţă de coroană: să instruiască şi să păstreze cele mai bune minţi din rândul spionilor din lume.

Dar nu avea şi o datorie faţa de oamenii lui? Datoria de a ie asigura bunăstarea, sănătatea şi chiar şi fericirea?

Aceşti tineri impertinenţi păreau să creadă că sunt indispensabili. Scott însă făcea asta de suficient timp încât să ştie că duşmanii veneau şi plecau. Dacă un război se termina acum, un altul începea în curând. Oricine, până şi el, putea fi înlocuit. Aşa că, atunci când avea ocazia - o moştenire neprevăzută, de exemplu -t el profita de acea şansă pentru a ie aminti acelor flăcăi încăpăţânaţi că în viaţă mai exista şi altceva în afară de spionaj. Sau, cel puţin, mai mult decât genul de spionaj pe care îl făcuse eL

Afişând acel zâmbet pe care până şi un străin l-ar fi recunoscut ca exprimând mulţumire de sine, Scott ridică scrisoarea din nou şi o aşeză într-un dosar dintr-un sertar pe care nu îl deschidea nimeni în afară de el. Un agent bun. chiar şi atunci când renunţa la brevetul lui. nu era niciodată cu adevărat pierdut, eliberat din serviciul Maiestăţii Sale Mulţumită unei manevre strategice - ceea ce oamenii obişnuiţi ar fi numit peţit el avea spioni în locuri pe care nimeni nu le-ar fi suspectat.Acum, şi în Balisaig-

înainte de a închide sertarul din nou, auzi un ciocănit la uşa dintre biroul lui şi cel al ajutorului său.

-Intră!

Căpitanul ColUns vâri capul în încăpere, părând neobişnuit de agitat,

-Abia am primit veste despre transport, domnule.

ScotL ii făcu semn să intre fluturând dintr-o mână. Cal lins îna- intă, tiraindu-şi picioarele, cu o lipsă de entuziasm evidentă, şi închise uşa în urma lui. Cu mişcări deliberate, Scott făcu o pauză pentru a-şi aprinde pipa, trăgând fumuri mici până când flacăra porni. Fumul se undui în aer când el deschise gura.

-Cineva a călcat strâmb, din ce înţeleg.

- Da, domnule, mâTturisi Collins gâtuit, deşi era posibil ca el să nu aibă nimic de-a Face cu greşeala. Locotenentul Hopkins a fost nevoit să înmâneze în mod neaşteptat pachetul.

- înţeleg. Cine îl are acum?

- O.,, femeie, domnule. El trecu cu un deget pe sub gulerul hainei sale. Un client care tocmai ieşea din librărie. Din ce am putut să aflâm. numele ei este Lady Kingston,

Scott se întoarse în scaunul său, cercetând cerul înfiorător de albastru prin ferea5tra din spatele lui. în curând, nebunia familiară a sezonului avea să ia cu asalt Londra, cu vârtejul specific de petreceri, serate, baluri. Secrete - nu toate secrete de stat - aveau să circule în şoapte pasionale de la buze la urechi.

Îl întâlnise pe contele de Kingston cu mulţi ani în urmă, la un bal organizat de voioasa, drăguţa, tânăra lui soţie - acum, văduvă. **Mâi să** fie, până acum, ea trebuia să fi terminat **cu** doliul. Fără prea mare dificultate, el **şi-**o putea imagina ridicând dintr-o **sprânceană** delicată şi încruntându-se în vreme ce privea nedumerită conţinutul cărţii pe care tocmai o desfăcuse. Total inutilă pentru ea. Ne preţuită pentru mulţi alţii - nu toţi de partea binelui, **Şi,** dacă oricare dintre cei care erau de partea râului aveau să **suspecteze** că ea intrase în posesia a ceva atât de valoros, atunci ea avea să fie în mare pericol.

Recuperarea ar putea fi o operaţiune foarte delicată. Nu trebuie să o

- Sccrcir jaitidiiJAttf —

alarmăm. Trimite-! pe maiorul Stanhope imediat, ii ordonă el fără a se întoarce.-Pe Magpic', domnule?

Simţind uimirea din vocea lui Col lins, Scott zâmbi ironic, cu pipa în mână, tîărbalul detesta acea poreclă, deşi o câştigase în principal datorită inteligenţei lui. Dar, aşa cum li spunea şi numele, el putea să fie foarte sociabil când îşi dorea acest lucru. Era agentul perfect care să o vrăjească pe contesă şi să ia cartea înapoi, însă oare Slanhope putea să fie vrăjit de ca? Fiecare misiune venea cu un risc. Acum, **CTA** momentul ca Scntt să decidă dacă îşi permitea să rişte să-l piardă pe cel mai bun agent al lui. După câteva momente, încuviinţă hotărât şi se roti în scaun, întorcnndu-se cu faţa către Ccltins,

-într-adevăr. Magpie şi Lady Kingston.

Încet, închise sertarul plin cu dosarele personale ale agenţilor care se retrăscseră din activitate, toţi acum căsătoriţi şi fericiţi.
«În lUnUi nifcWi, imirlginil .molani* (n it,)

-Oh, şi, căpitane, strigă el după ajutorul lui, care deja pornise să ducă la îndeplinire ordinele primite, ţine-mă la curent cu orice... veşti interesante legate de acest caz.

!Mufţumiri

În timp ce încep această nouă seric, mă simt recunoscătoare faţă de cei care au făcut ca totul să fie posibil: agentul meuh Jill Marsai, care mi-a fost alături pe parcursul procesului de scriere; editorul meu extraordinar, Esi Sogah, care ştie foarte bine când să mă impulsioneze şi când să mă laude; echipa de la Kensington, care ştie cum să transforme poveştile mele în cărţi; familia mea şi prietenii mei, în special soţul meu şi fiica meat care rn-au susţinut în atât de multe feluri, chiar permiţându-mi să ascult la nesfârşit muzică din anii '80 pentru inspiraţie; şi, nu în ultimul rând, le sunt recunoscătoare cititorilor mei vechi şi noi.